Paul Goma

BASARABIA

August 2001

Paris, 11 iunie 2001

Când Victor a rostit un nume şi m-a întrebat dacă îmi spune ceva, am răspuns că nu.

Mai aproape de adevăr : Victor a pronunţat un nume, apoi m-a întrebat dacă acela mi-e cunoscut. Am spus, pe dată : Nu. Aveam o bună memorie, în general, în special, a numelor, una excelentă. Chiar dacă am mai greşit…

Mi-o aduc aminte pe cea din urmă gafă ?, greşeală ?
A avut ca decor saloanele Senatului Franţei, în februarie 1900. Atunci veniseră la Paris un mare număr de avioane încărcate-ochi cu viteji revoluţionari post-festumnici, de te întrebai cum de supravieţuise Ceauşescu 24 ani, ba, cu o săptămână înainte de a fi împuşcat de Sturdza-Voican, masele largi de români opozanţi feroci ai tiranului îl aclamaseră îndelung, urîndu-i să trăiască ! Dar, Doamne, cât de umflaţi în pene erau scriitorii români cotidieni, eroi fără voie şi fără ştire !; cum nu-şi mai încăpeau în piele - nici în nume : Manolescu, Mărculescu, Sorescu, Buzura, Hăulică, Pippidi, Martin… Aproape cu toţii, dînd mâna cu mine, îşi spuneau răspicat numele şi prenumele (erau gata să-mi comunice şi bibliografia), de parcă atunci ne-am fi văzut pentru prima oară… Dar bineînţeles că îi cunoşteam, că îi recunoşteam - îi ştiam, îi prea ştiam, chiar şi pe cei mai tineri, afirmaţi după plecarea noastră în exil. De la o vreme, am început a mă simţi vinovat, eu : eu îi asiguram că îi cunosc, că le cunosc (nu doar) numele, ci şi cărţile, însă… îi simţeam, vedeam prin ei, îi miroseam : lor le-ar fi făcut o nesfârşită plăcere să dea de înţeles că, în ciuda asigurătoarelor mele asigurări, adevărul-adevărat era că îi uitasem cu tot cu nume, ori că niciodată nu li-l ştiusem… Fiindcă aşa era omeneşte. Fiindcă aşa ar fi făcut ei… Din gură şi din zâmbet pretindeam contrariul, dar ia să mă fi pus să li-l, să li le rostesc, numele, titlurile cărţilor… Că, uite, nici ei nu mai ştiu de unde să mă ia şi unde să mă "situeze"… "Căci uitarea…", vorba romanţei cu acelaşi titlu…

În toiul acelei dobitoace, crescînde (şi autocritice, aproape masochiste) iritări, s-au apropiat de Ana Maria şi de mine trei tineri : pe unul îl ştiam, era Andrei, fiul lui Mihai, schimbasem cu el câteva cuvinte în culisele canalului de televiziune Antenne 2, unde era cameraman. El m-a întrebat dacă îl mai ţin minte pe… Chiar aşa a zis-întrebat, arătînd spre tânărul însoţitor :

«Îl mai ţineţi minte (să fi zis: "recunoaşteţi"?) pe Popov?» - şi a adăugat : «El v-a scos din ţară un manuscris, pentru Gallimard…»

Nu mă aflam în nici o încurcătură, mă gândeam numai şi numai la tânăra atârnată de braţul lui "Popov" şi care, cu siguranţă nu merita afrontul la care, din clipă în clipă, aveam să mă dedau în dauna - soţului ?, a logodnicului, amantului ? De aceea am amânat răspunsul care nu putea fi decât un Nu categoric : "Popov"-ul arăta prea frumuşel, prea îmbrăcăţel, prea tinerel ca să-mi fi scos un manuscris din România, în urmă cu… - dacă plecasem de 12 ani, trimisesem în Franţa ultimul manuscris în 15 "felii", după numărul capitolelor, or acela fusese expediat în '75, deci în urmă cu… 15 ani ! Or "Popov" nu părea să aibă mai mult de 30 ani, iar eu - şi de asta eram sigur - nu încredinţasem manuscrise-de-scos unor minori ! Apoi, dacă acea persoană mi-ar fi scos un manuscris, ar fi tăcut atâta timp ?, doar avusese destule ocazii, în atâţia ani, să mă abordeze - la lansări de carte, la manifestaţii, la telefon…

Într-un târziu am mormăit :

«Regret, însă…» - şi am înălţat din umeri.

Am simţit cum aţa care ţinea mărgelele corpurilor din faţa mea, trei, se rupe, cedează, iar elementele-componentele se depun, sonor, în grămăjoare. Dădeam din buze, încercînd să repar gafa cu o minciună, însă nu-mi ieşea nici un sunet… Cei trei s-au îndepărtat, s-au pierdut prin…- ce spun eu : "mulţimea", şi mai corect ar fi : totalìmea intelectualiştei române aflată în saloanele Senatului, pentru a primi - cu modestie specific-naţională - felicitările Francezilor şi ale ne-Francezilor ne-români invitaţi la o asemenea, pardon, chermeză.

Am mai strâns-atins câteva zeci de mâini, am mai rostit câteva zeci de formule de politeţe - însă nu-mi puteam desprinde gândul (şi vinovăţia) de "Popov"; adevărat, mai

degrabă de la Popova : peste ochii săi frumoşi (şi atât de tineri, atât de umezi) se lăsase un văl de doliu, ai fi zis că, îndepărtîndu-se (în negru), în urma ei rămăsese un mormânt proaspăt, însă la care ea nu va mai veni vreodată - din pricina răspunsului meu (că nu-mi aduc aminte ca "Popov"-ul ei iubit să-mi fi scos un manuscris din România, pentru Gallimard...). M-am consultat cu Ana Maria... Nu, nici ei nu-i spusese nimic numele, în fine, cuvântul :"Popov". Dar a avansat o ipoteză : ca să o epateze pe fetiţă, băieţică se lăudase cu o ispravă pe care vârsta-i fragedă nu i-o îngăduia : o călătorie în România, acum cel puţin 15 ani şi scoaterea, ilegală, a unui manuscris pentru Gallimard... M-a anunţat că ea îl caută pe Andrei, pentru "detalii". După o vreme s-a întors cu el. Râdeau. Ea a rezumat :

«"Popov" e de vină. S-a recomandat : "Popov", însă noi l-am cunoscut sub numele - în fine, sub pseudonumele : "Popescu-sau-Popa"...»

«Aaaa!», m-am bătut peste frunte. «"Popescu-sau-Popa", cel cu plete până la omoplaţi, cu barbă până la buric - dar bine-nţeles că lui i-am dat un manuscris pentru Gallimard, în 73, noua variantă a **Gherlei** ! De ce nu a spus că acum poartă alt nume ? Şi că nu mai are barbă şi plete ?», l-am întrebat pe Andrei.

El a ridicat din umeri şi m-a anunţat că "Popa-Popescu" plecase după logodnica-i supărată... Întrevăzusem drama puternică provocată de mine... L-am rugat pe Andrei să-i transmită lui Popov, alias Popa-Popescu (Ana Maria avansase un al treilea - nu al patrulea ?- nume, tot conspirativ : Popper) că l-aş fi recunoscut pe dată, dacă mi-ar fi spus acel(e)aşi nume sub care, la Mogoşoaia... ; şi dacă m-ar fi avertizat că "atunci" purta părul lung, peste tot... Andrei a promis, dar n-am avut vreun semn că Popescu-Popov-Popper l-ar fi primit.

Am povestit întâmplarea de mai sus, ca să explic : rar un nume auzit sau citit care să nu-mi rămână. "Uit" doar numele unor ticăloşi - fie securişti, fie prieteni trădători - o maniera ca oricare alta de a-i pedepsi, potrivit blestemului : "Uitaţi-s-ar numele !"

Am deraiat, derapat, nimerind în altă carte ? Deloc. Toate cărţile pe care le-am scris alcătuiesc părţi, fragmente, capitole din aceeaşi. Pe care, vai, n-am s-o pot rotunji, termina vreodată şi nimeni de după mine nu o va încheia.

Alunecarea la Popa-Popov-Popper-Popescu (de ce nu şi : Pop ?) nu este o rătăcire, o paranteză, un accident, o eroare, ci un firesc demers ; şi important. Cred că eu ar fi trebuit să mă nasc evreu ; presupun că eu ar fi trebuit să fiu evreu şi nu Evreii care ignoră, nu doar un precept religios, ci natura profundă a omului, cea care nu acceptă decât un singur nume, întâiul, pe care îl faci tu, purtător, după chipul şi asemănarea ta ; care te modelează el, purtat, după chipul şi rostirea şi scrierea lui. “Celelalte” (printre ele : pseudonimele artiştilor, ale scriitorilor) pot fi cămăşi, izmene, ciorapi, schimbabile, dar nu pielea. Pielea, ca şi numele-prim, nu se schimbă : în ea te naşti, cu ea de gât mori.

Deci, când Victor a... - iată-mă, întors.

Când Victor a spus despre *cine* era vorba, am înţeles că îmi rămăsese în memoria viscerelor, nu “soarta unui om” (m-am trimis pe loc la nuvela lui Şolohov, ecranizată de Bondarciuk, unul din primele filme adevărate, deşi sovietice, văzute în România), ci soarta soră-si : o resimţeam ca pe o secure care-mi crăpase capul şi nu se mai dezînfipsese de-acolo, fierul îi ruginise, lemnul cozii putrezise, aşchiile moi de lemn, de fier se amestecaseră cu pământul, cu iarba, cu ţăndări din ţeasta mea - prin bocet. Femeia aceea tânără îşi bocea fratele regăsit la distanţă de atâţia ani, atâţia ani, după ce îi făcuse slujbă de îmormântare pentru mormintele goale şi cruce la răsărit.

Bocetul. Era, nu de-mort, ci de-bocitoare. Era bocìt, nu bocìtul, care tot nu mai simţea nimic, ci bocitoarea. Aşa mi se părea, deci aşa era. Toate bocetele adunate în măruntaiele auzului meu aşa sunau, asta ziceau : că mortul acela are să fie îngropat într-un ceas, într-un minut şi gata - dar noi, care rămânem pe buza gropii, întristaţi, însinguraţi pe pământul ăsta, nerotund, ne-bun, ne-frumos - pe noi, viii, cine să ne bocească ? Decât tot noi, când prindem un prilej ca acesta.

Atunci… Câţi ani să fi trecut de-atunci : zece ? doisprezece ? mai mult ? Să fi fost “înainte de 1989” sau “după”? Războiul continua în Afganistan…

Când Victor mi-a proiectat, aici, la Paris, ceea ce filmase în Pantchir, în tabăra comandantului Massud, fusesem impresionat foarte de soldatul basarabean încorporat în brava Armată Roşie, tras-împins să lupte cu “duşmanul” afgan, luat prizonier de o bună bucată de timp - dacă avusese când să treacă la islam… Omul - mai bine îi spun : tânărul - arăta calm, în film, părea senin, dădea de ştire că fusese cuprins de acea pace care precede, fie urcarea în sinucidere, fie căderea în sfinţenie.

Atunci fusesem atins de “soarta unui om”. Însă când, în partea a doua a reportajului, cea filmată la Chişinău, unde Victor îi chemase pe cei din familia prizonierului, dintr-un sat de pe lângă Hânceşti (Ruşii îl botezaseră Kotovsk, după numele unui bandit care, uneori, din ce jefuia, ceda o parte “cauzei revoluţiei” - cam ca numitul Djugaşvilli) şi i-a arătat surorii, pe un monitor, în film, fratele - cu chipileauca afgană aducînd mai degrabă a aureolă pleoştită decât a coroană de spini, cu obrazul acela prea senin ca să nu fie adânc neliniştitor…

Şi când s-a pornit, dincoace, bocetul…

Ce importanţă că *bocet* vine de la *voce(t)*, aşa îi vor fi spus Romanii la ceea ce vedeau-auzeau că făceau şi femeile dace, îngropîndu-şi bărbaţii ucişi de ei, cuceritorii : ele *voceau*, aşa cum… boceau mamele şi surorile şi vecinele lor, de pe unde vor fi fost ei de loc, din Palestina şi din Galia, din Numidia şi din Iberia şi din Makedonia, *vocet* numit cu un cuvânt învăţat la-armată… Cuvânt şi Armată care nu erau ale satului, ale târgului lor, ale neamului lor - ci ale Stăpânului : Romanul. Iar Stăpânul îi luase la-armată cu de-a sila, ori se angajaseră ei, pe plată şi de multă vreme nu mai vorbiseră limba mamelor lor decât pe furiş, în şoaptă cu vreunul de-al lor (mai des: în vis), altfel ajunseseră să şi gândească în limba Stăpânului ; deci femeile neamului acesta, de curând supus şi prin sabia lor îşi plângeau morţii cum fac toate femeile lumii, iar în limba-de-armată : se zice : v/bocet.

Femeia-soră a Afganului basarabean era tânără, dacă avea 20 ani (atunci, prin 1987-88), se va fi născut cel mai devreme

în 1965; deci frate-său prin 1960. Abia părinţii lor vor fi deschis ochii în plină cascadă de catastrofe :

O ocupaţie rusească mai rea decât o năvală tătărască, în iunie 1940, urmată de ceea ce ştiau oamenii din Basarabia de la oamenii de dincolo de Nistru, din Ucraina, răzbătuţi, noaptea, înot, câţi mai scăpaseră de gloanţele grănicerilor sovietici, dar nu credeau că are să cadă şi pe capul lor Sfârşitul Lumii: întâi cu intrare obligatorie în colhozuri ; apoi cu închidere de biserici ; cu impunerea limbii ruse şi a alfabetului chirilic în locul celui “moşieresco-fascisto-românesc” ; şi nu după mult timp : arestări, împuşcări pe loc, deportări ; în iunie 1941: venirea Românilor, dezrobirea de bolşevici, o mişcare de front spre răsărit ; în martie 1944 : mişcare inversă, către apus ; în vară: revenirea bolşevicilor şi re-începerea deportărilor, arestărilor, execuţiilor pe loc a “colaboratorilor cu duşmanii patriei sovietice” ; apoi cumplita foamete, mai puţin cea “naturală”, pricinuită de seceta bântuind şi în Moldova românească şi în Ucraina de sud, cât hotărîtă la Kremlin, ca pedepsire suplimentară, iar îndeplinirea ei supravegheată; desigur, de la Kremlin - şi, în ciuda rapoartelor autorităţilor de ocupaţie, ruseşti (sanitare, de partid, de NKVD), menţinute încă un an - tot de/la Kremlin - întru “pedepsirea Moldovenilor care colaboraseră cu Românii”, prin doi ani şi ceva de foame-şi-canibalism-planificat-pus-în-practică-supravegheat…- tot de Kremlin.

Se va crede că am pierdut firul.

Nu am pierdut nici un fir, doar am fixat cadrul ; am amânat. Amânarea, armă folosită de fiecare dintre noi când povestim o întâmplare cumplită, înfricoşătoare, de care fugim cu amintirea, măcar amânînd întâlnirea - la mine a devenit chiar “metodă literară”, folosită cu oarecari rezultate în **Gherla**…

14 iunie

Nu am mai scris - nici ieri, nici alaltăieri. Nefiind sigur că fac bine, făcînd, şi nu : *ce*, (în privinţa asta neexistînd îndoială), ci făcînd *cum* am început a face.

Întrebarea - pusă în numele altora, nu în al meu - este :

«Poate un povestitor să povestească povestea-vieţii-unui-om, altul decât sine, povestind (pentru a câta oară ?) povestea vieţii sale ?»

Răspunsul cel mai la îndemână :

«Autorul se povesteşte pe sine. Altul, celălalt, "adevăratul eroul al cărţii" este un pretext, un agent transportor».

Mi s-a sugerat să scriu o carte rezemată pe mărturia *Afgan*-ului basarabean. Nu numai că am acceptat imediat, dar am venit în întâmpinare, în timp : Victor abia rostise numele prizonierului la Afgani, că l-am, nu întrerupt, ci : completat ; chiar anticipat. De-acolo-ncolo conversaţia trebuie să fi arătat ca o "partidă de bancuri" la un azil, unde oamenii într-atât s-au obişnuit unii cu alţii - şi toţi cu certitudinea că nu vor mai ieşi de acolo - încât au numerotat bancurile ; când unul strigă: «Douăzeci şi trei !» cu toţii izbucnesc în râs - însă nu atât de plin, râsul ca, de pildă la bancul «Şapte !»... Alcătuită de jumătăţi, treimi, sferturi de (intenţie de) replică, la care celălalt intervine - tot cu o jumătate ori cu o cincime...

Pe scurt : Victor îmi propusese să scriu "soarta unui om", basarabean în Afganistan, liberat după opt?, nouă?, ani, întors "acasă", în satul lui, "în târg, la Chişinău", agresat de trecători, nu doar de rusofoni, tratat de "trădător" - adevărat, nu şi bătut ca alţi veterani, dintre care unii invalizi...- iar după alţi ani eşuat la Paris...

Meritul meu ? Nici unul. Oricare scriitor sare pe (aproape) fiecare bună ocazie. Atât, că povestea rezumată de Victor nu era pentru mine doar un subiect-bun (ba chiar foarte bun subiect-de-carte), ci era...

Ce era - pentru mine - povestea vieţii flăcăului basarabean luat la armată şi trimis în Afganistan ?

Ei, bine, era... - dacă nu şi povestea mea, prin forţa cronologiei (eu fiind mai vârstnic decât el cu un sfert de

secol), atunci, sigur, prin aceeaşi cronologie, era povestea bunicului meu dinspre tată : Chirilă Goma : şi el basarabean (fiind născut în secolul XIX, Ruşii nu-i spuneau “moldovean”, ci “basarabean”), şi el luat la armată (tot rusească, dar atunci chemîndu-se : ţaristă), şi el pus să lupte cu un *duşman* (termen venit la noi prin turcă, însă persan, deci şi afgan-darì-farsi) despre care nu ştia nimic - şi nu ştia nimic despre cel din faţă, pentru simplul motiv că nu cunoştea limba celor de alături, a camarazilor, a comandanţilor, limba ţării în care trăia : limba rusă !;

…Sânt eu sigur că Afgan’ul nu ştia ruseşte - ca bunică-meu ? Nu, nu sânt sigur. Chirilă Goma nu ieşise din satul natal, Ciocâlteni, pe Răut, mai sus de Orhei. Pe vremea lui nu existau radio, televiziune, filme, reviste-cărţi de citit - în ruseşte, deci limba ocupantului nu i se vârîse cu de-a sila în urechi, în ochi, în suflet. Cele câteva cuvinte ruseşti fuseseră învăţate, de nevoie, la armată - după ureche. În timp ce Afgan’ul… De când deschisese ochii şi urechile, fusese întâmpinat “pe cale cultă”- radio, presă, manuale şcolare - de limba rusă (dacă Românii sub ţarişti rămâneau în satele lor şi de acolo vedeau oraşul ca expresie a ocupantului, sub sovietici, colhoznicii priveau oraşul şi limba rusă ca loc şi mijloc de promoţie socială) ; la şcoala elementară fusese obligat să înveţe rusa, fiindcă cei mai mulţi dintre învăţători erau ruşi, vorbeau numai ruseşte, cum îi şade bine unui Stăpân(itor), unui colonizator, unui “kulturnîi” (care-şi închipuie că dacă el vorbeşte “limba lui Lenin şi a lui Tolstoi”, e gata-superior oricui… nu o vorbeşte, deci se “exprimă”… ne-uman) - bineînţeles, asta fiind o excelentă metodă de a-i învăţa pe ocupaţi limba ocupanţilor…

Ruşii se laudă că “au dat alfabet” unor popoare din “Marea Familie Sovietică” căzute sub dominaţia lor. O să revin pe larg la “alfabetul” pe care l-au dat Moldovenilor, deocamdată câteva cuvinte despre… beneficiarele din Asia Centrală :

Limbile türcice : kazakă, turkmenă, uzbecă, kirghiză, tadjică - se exprimaseră înainte de ocupaţia rusească în marile şi vechile culturi persană şi arabă, ambele scrise cu alfabet arab. Pe vremea când Ruşii nici nu ştiau că există *scrisul*, un

oarecare tadjik pe nume Ibn Sinna (Avicena) comenta, în *farsi,* Aristotel şi Platon ; un oarecare versificator - şi el tadjik, scria **Şah-namè** (**Cartea Regilor**) şi semna : Ferdowsi (Firdusi)... Au dat Ruşii peste aceste comunităţi înalt culti-vate şi le-au impus, pe lângă sistemul politico-poliţienesc sovietic şi "alfabetul sovietic" !, adică chirilicul, incapabil să materi- alizeze grafic sonoritatea altor limbi (decât rusa şi bulgara) şi să dea seama de istoria locutorilor ei.

O întrebare la care încerc un răspuns :

Există ţări, culturi, comunităţi ocupate de Ruşi, însă cărora ocupantul nu le-a impus alfabetul chirilic. De ce ? Înainte de a răspunde la această întrebare, răspund la : Care sunt acele comunităţi, popoare, culturi, limbi cărora *nu* li s-a impus chirilicul ? Ţările Baltice (trei), Armenia şi Georgia. Ce au în comun acestea ? Faptul că *au fost înghiţite în totalitate* (Armenia : în majoritate) ; că nu au rămas pe dinafară, "părţi"; că nu există, în afara graniţelor Imperiului Rus, un centru polarizator. Or : Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa reprezintă doar o parte din aria limbii române (cam o şeptime). Desemeni comunităţile din Asia Centrală : limba lor de cultură era persana (farsi, dari), alfabetul era arab. Or Centrul arabităţii (persianităţii) nu se află în interiorul Imperiului Rus - nici al românităţii. De aceea Kremlinul a hotărît să taie legătura, cordonul ombilical constituit din caracterul scrisului limbilor lor : alfabetul. Nu cunosc uzbeca, nici tadjica, dar ştiu limba română ; deci ştiu : alfabetul chirilic (adaptare după alfabetul grecesc făcută de Grecii Chiril şi Metodie), impus de Ruşi Românilor ocupaţi este unul pentru limbi slave (deşi poloneza ; deşi ceha ; deşi slovaca ; deşi croata, deşi slovena...) - şi nu pentru latine ca limba română.

Afgan'ul va fi ştiind binişor ruseşte. Dar bunicu-meu, Chirilă...? - iată, nu pot spune dacă ştia carte sau nu şi dacă da, ce fel : moldovinească ? rusască ?...

...Povestea-unui-om, a Afgan'ului, era şi povestea tatii : şi lui îi făcuse mama mormânt-gol în ţintirimul din Mana, cu cruce spre Soare-Răsare, cu slujbă de înmormântare, cu parastase... Adevărat, tata nu era soldat - ca tată-său, Chirilă

Goma, la 1914 (şi ca Afgan'ul în 1981) - ci deţinut, *zek* ; arestat în ianuarie 1941, dispăruse în Siberia. Nici el nu cunoştea limba ţării al cărei cetăţean era, cu de-a sila : rusa…

Iată, s-au stabilit (mai aproape : au ieşit la iveală) câteva legături strânse - între soarta-unui-om şi soarta-altui-om (întâmplător scriitor) - acum vorbesc de mine.

Dar mai sunt, mai sunt legături între Afgan' şi mine, în legătură cu ţara-ţările ne-avute…

Că într-un fel mă simt vinovat faţă de el (şi, în acelaşi preţ, faţă de Victor) : da.

Şi nu. La urma urmei, dacă această carte va fi scrisă ; dacă această carte se va traduce în franceză şi se va edita, drepturile de autor vor aparţine lui, Afgan'ului.

Numai că nu chestiunea banilor este în joc. Dacă el va primi, se va simţi simultan jignit şi furat ; ofensat că este, plătit pentru povestirea suferinţelor sale, pe de altă parte jefuit de titlul de proprietate a poveştii vieţii sale.

Este prematur să mă gândesc la asta. Dar nu e prematur să mă gândesc la ceea ce este al meu şi doar întâmplător, ciocnindu-se în treacăt de Afgan', a început a vibra.

De ce am început a scrie această carte, înainte de a fi schimbat o singură vorbă cu omul?; înainte de a-l fi ascultat, înregistrat, transcris, selectat ? Înainte de a fi confruntat povestea vieţii lui cu povestea vieţii mele ? Ba chiar, din clipa în care am înţeles despre *ce* era vorba, am început a scrie cartea mea, povestea vieţii mele ?

Am şovăit, am aşteptat momentul întâlnirii, am aşteptat cuvintele lui, din gura lui, despre viaţa lui.

Numai că eu nu sunt sunetist. Nu am ţinut scuipătoarea microfonului decât lui Cezar Ivănescu, în 1973, când i-am înregistrat câteva balade pe un casetofon. Şi nu am mai repetat gestul din pricină că Cezar, căruia îi propusesem să-i trimit caseta în Occident, unde să i se facă un disc, a refuzat, speriat de moarte (păi dacă-l lua Securitatea la întrebări ?), ci aşa ; nu mă simţeam la locul meu cu microfonul întins spre gura altuia - când mult mai comod era să vorbesc eu în microfonul ţinut până la amorţeală de mâna altcuiva.

Şi apoi ce să fac eu cu "materialul" furnizat de alţii, când

nu epuizasem nici o sutime (bine : o zecime) din al meu ? Nu am nevoie de al altora, fac ce fac cu ceea ce am adunat eu, în mine, din mine, cu mine. Să mă apuc acum, la bătrâneţe, să scriu… obiectiv ? O voi fi făcut la începuturi, când eram atât de tânăr (ca mentalitate, nu ca vârstă) şi atât de educat-condiţionat de realismul socialist (pe care, altfel, când îi auzeam numele, îl băgam în mă-sa - fără să-mi dau seama că băgatul mi se băgase în măruntaie, în oase !), încât credeam că un bun prozator este acela care scrie numai despre alţii ; că autorul nu trebuie să pună de la el materie, ci doar oleacă de simetrie în construcţie şi, desigur, ceva semne de punctuaţie…

Atâtea cuvinte ca să spun că nu este nevoie să-mi furnizeze altcineva "material". Din câte am înţeles (mai degrabă : dedus) de la Victor, Afgan'ul nu prea vrea să i se divulge numele ; şi nu prea vrea să-şi povestească prizonieratul… Şi n-ar prea vrea să… La urma urmei, n-aş fi deloc mirat (ba chiar uşurat!), aflînd că nu-prea-vrea-deloc să i-o scrie altul, ar-cam-vrea să-şi aştearnă pe hârtie povestea, el, singur-singurel, ca un băiat mare. Mai ştii : îi va fi spus Victor că "biograful" e scriitor român, scrie în româneşte, deci va fi nevoie de o traducere în franceză - cu totul dar cu totul altceva ar fi dacă originalul ar fi în ruseşte : traducători din rusă găseşti o mulţime şi cu toţii foarte-foarte buni, pe când traducători din română… Unde mai pui prestigiul, în Franţa, a oricine e rus, a orice e rusesc. Când aveam colecţie la Hachette, apoi la Albin Michel, trebuia să insist, să revin, să reargumentez publicarea unui foarte bun scriitor român, însă când am avansat numele unei Basarabence cu nume rusificat şi care scria în ruseşte, prezentîndu-se ca "sovietică", Francezul editor a sărit numaidecât pe ocazie! Şi a publicat-o pe acea amărâtă de gazetărească de mâna a şaisprezecea - iar Românii au rămas tot netraduşi, tot în ţarcul limbii române…

Nu, nu a fost necesar să-l văd, să-l aud pe biografiat, ca să-***mi*** încep biografia. Eu nu sânt biograful nimănui altuia, sânt doar ceea ce este ultimul dintre scriitori : un autobiograf.

Motiv pentru care mi-a fost suficientă consunarea ; convibrarea. Din momentul în care ne-am… ciocnit (mai bine ar fi : atins, fiindcă un clopot se trezeşte şi începe a mişca, se porneşte să cânte doar dacă-l atingi uşurel, cu un deget ; ori cu

suflarea), cartea - în fine : acest capitol al unicei cărţi…- începuse a se scrie. Nu spun : a prins a se scrie singură, fiindcă n-ar fi adevărat. Ci, eventual : a început a mă scrie ea pe mine.

…Ca un clopot… Aici am gândit - totuşi - în proză. Când am vrut să fac şi eu - de sărbători - oleacă de poezie, l-am diminutivat şi l-am văzut ca ornament, ca podoabă a unei femei ; şi nu mare şi nu singur : ciorchini de clopote, de clopoţei ; struguri, bucheţèle de clopoţele - ca florile (de preferinţă : campanule). L-am auzit pe un *cantaor* (hai să-i zic : *flamencaor*) blestemînd o *mujer* necredincioasă (şi se înţelegea : arzoaie, futeşă, *gitana*), adresîndu-i-se cam aşa: “Eşti ca un clopot (facu-ţi şi dregu-ţi !) : oricine trece pe lângă tine, te face să suni… (aşa şi pe dincolo, de-ce-eşti-tu)” - ceea ce e nesfârşit de poetic, îmi aduce aminte mai degrabă de adaptările lui M.R. Paraschivescu decât de original : Garcìa Lorca… Trecînd peste semnificaţia din acea *letras* a *cantaor*-ului şi deplasînd uşor termenii, aş putea (pentru ca) să zic : orice femeie care trece pe lângă mine mă face să mă sun (facu-mi şi dregu-mi)… Apoi, coborînd la firul ierbii : Orice întâmplare basarabeană mă face să intru în rezonanţă şi mă porneşte a vibrare, chiar înainte ca acea întâmplare sau purtătorul ei uman să ajungă în dreptul meu.

Facu-mi-aş şi drege-mi-aş.

O asemenea carte, la un scriitor de vârsta mea şi cu experienţa adunată - deci rămânînd la cantitate - “iese” ca un al doisprezecelea copil, din sâna femeii, la Facere. Destul de lesne, pe calea bine bătătorită. Mai departe : fără o mamă care să-l nască, n-ar exista nici copil (o clipă, fiindcă n-am isprăvit banalitatea) şi dacă vreme de un an-doi-trei copilul nu se poate dispensa de mamă, după ce învaţă să meargă, să alerge, se autonomizează, până la a face contrariul dorinţei şi cerinţei mamei. Oarecum aşa stau treburile şi cu scriitorul de proză : el poartă sarcina în pântecele capului, el naşte cartea, el o duce de mână o vreme (cale de zece-douăzeci de pagini), şi, de la o altă vreme, personajele încep a deveni persoane şi o pornesc înaintea autorului, descoperind ele singure peisaje, ceruri, stări - şi mai ales femei - pe care autorul le va cunoaşte mult mai apoi…

Cam aşa cumva.

Fiindcă tot am comparat cartea cu copilul… Fără a pretinde că ceea ce se întâmplă cu mine este de natură sacră, susţin că, puţin-puţintel, ţine de miracol : aşa cum copilul Isus a fost născut de o femeie fecioară şi dintr-un tată neodrăslitor, tot aşa ar putea ieşi această carte : fără cauză vizibilă, pipăibilă, fără materie ("obiectivă"), fără… bază. Doar prin contaminare cu o presupusă poveste a vieţii unui om.

Singurul punct pe care nu-l realizez, nu-l simt la Afgan': trecerea la islam. Nu gândesc din punctul de vedere al creştinului, convins că "turcirea" este un mare păcat (păcat pe care l-au comis de voie, de nevoie (când Turcul îi dădea să aleagă ce anume să-i taie : capul sau /pre/puţa), din interes, atâţia balcanici : albanezi, slavi de sud, rezultînd bosniacii, kosovarii) ; ci din al celui care… n-a trecut niciodată.

Se vede că nu am organ pentru religie.

Deci nici pentru trecere.

15 iunie

Dat fiind că această carte va apărea şi în franceză, în Franţa, e necesar să le fac cititorilor un desen - eh, dacă s-ar putea o adevărată hartă… În lipsa ei, o desenez din cuvinte - şi încep aşa:

În urmă cu 2000 ani, la nord-est de Marea Neagră…

Nu. O iau dinainte ca Neagra să fi devenit o Mare :

…Acum câteva mii de ani (doar mii ?) exista un mare lac - cam cât Caspicul - în vecinătatea mării numită acum Mediterana. Crescînd brusc nivelul mării, s-a produs un *raz-de-marée,* un *tsunami* din pricina erupţiei-explozie a unui vulcan din Ciclade ; dacă efectele au ajuns la sud-est până la gurile Nilului (provocînd pârtia în ape prin care au fugit Evreii din robia egipteană), ar fi putut provoca, la nord, debordarea pământului care separa Marea de Lac. Atunci apele Mării s-au revărsat în Lac, al cărui nivel era cu câţiva buni metri, poate zeci, mai "jos", astfel că tot ce a fost suflare de viaţă pe malurile lui a fost înecată, cetăţile înghiţite, supravieţuitorii căutîndu-şi salvarea pe muntele din apropiere : Ararat, cel pe care a eşuat Arca lui Noe.

Acea catastrofă ar fi putut să fie Potopul.

Continuu harta de cuvinte, revenind, în timp, la Anul Zero al

românităţii, din primul mileniu înainte de Cristos :

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră şi Bugul (Borystene),Tisa la vest, Dunărea la sud, pe mijloc fiind străbătută şerpuit de curbura Carpaţilor, trăiau Dacii (sau Geţii), descrişi de Herodot ca “cei mai viteji şi mai drepţi dintre Thraci”. Câteva secole de înflorire şi de extindere geografică a Regatului dac l-a făcut să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile (oricum : ne-înfrângerile) Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie “decisivă” împotriva Dacilor, în anul 44 î. C. - însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis şi inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol şi ceva - timp în care Romanii, bătuţi mereu de Daci, erau siliţi să plătească învingătorilor “subsidii” - în anul 106 d. C. Împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte ţării a fost cucerită, colonizată, rebotezată “Dacia Traiană”, apoi “Dacia Felix”.

În 271, sub presiunea barbarilor (goţi, gepizi, heruli, bastarni), armata şi administraţia romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, însă acestea au dispărut sub stratul gros, de nămol şi de cenuşă al Slavilor, ce au năboit peninsula balcanică, au sătenizat civilizaţia polis-urilor, au strivit sub şenilele tălpilor lor desculţe akademii şi monedă, religii şi filosofie, dezbateri în agora şi teatru, ştiinţă de carte - şi *scrisuri*.

Au supravieţuit revărsărilor pornite din mlaştinile Mazuriei de azi doar comunităţile originare de la (sau care au avut inteligenţa să urce la…) munte. Dintre urmaşii Thracilor : Dacoromanii şi Aromânii; dintre ai Illyrilor : Albanezii. În fine, Grecii - însă doar aceia care s-au refugiat, fie sus-la-munte, fie în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa - şi la Massilia, colonie ionică - aceştia şi-au salvat, nu doar limba, ci şi scrisul ; Albanezii, Dacomânii, Aromânii şi ei “retrăgîndu-se în sus”, şi-au păstrat, sub Slavi, sufletul şi limba.

Se poate spune că în faţa tăvălugului nimicitor al civilizaţiei rurale slave, doar civilizaţiile pastorale au supravieţuit.

Altfel nu se poate explica perenitatea limbii dacilor latinizaţi.

Limba (română) a conferit, în spaţiul unei “geopolitici” în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiţi de străini : *blach, walat, walach, vlah, valah, voloh, vloh, ungro-vlah, ulak, ulaki (olachi)-romani, oláh, valaque* - toţi termenii semnificînd : “roman”

(Francezii vor fi ştiind acest lucru : termenul *gaulois* (sub forma: *galois*) vine din francicul *walhisk* = "roman"…).

În secolul XIV existau trei importante unităţi geografico-statale, populate de aceşti "latini orientali" ; două româneşti, independente :

- **Ţara** *(Terra)* **Românească** sau **Muntenia (Valahia)** la sud - a luat fiinţă în 1310, când **Basarab I**-ul a unificat cnezatele şi voievodatele din dreapta şi din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta) ;

- **Ţara** *(Terra)* **Moldovei,** la est : **Bogdan**, voievodul Maramureşului (nordul Transilvaniei) nu a mai recunoscut autoritatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpaţii spre Est şi s-a declarat suveran al "Moldovei";

La nord-est :

- **Transilvania**, populată în proporţie de 80% de "oláh"-i şi ocupată de Unguri, aşezaţi în Panonia pe la anul 900, sub presiunea Mongolilor care-i alungaseră din Etelküz, un loc de popas, situat, probabil în Basarabia de azi, judecînd după toponimele rămase - de pildă *Orhei* (numele oraşului lângă care se află satul meu natal, Mana).

De unde numele **Moldova**?

De la râul cu acelaşi nume, izvorînd din Carpaţii de Nord (numele munţilor vine de la cel al unui trib dac : *Carpii*).

La prima vedere **Moldova** pare a fi un cuvânt slav, mai ales că în împrejurimi există **Bistriţa**, **Suceava** şi ele afluente ale Siretului (Hyerasus, Seretus). Dealtfel, Smetana celebrează râul "**Moldau"** în poemul simfonic "Patria mea". Atât că **Moldau** este numele german (**Mold** = pământ) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc : *Vltava.* Că Germanii nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei româneşti (decât dacă admitem că toponimia lăsată de *Bastarni* a supravieţuit peste un mileniu…) este limpede ; limpede şi faptul că Slavii, ocupînd văile şi câmpiile, au slavizat toponimele "joase" (deci, nu şi munţii !) - vezi şi **Dâmboviţa, Ialomiţa, Glavacioc**, în România, dar vezi şi în Grecia : **Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos,** etc…

S-ar putea ca Moldova să nu fie (doar) termen slav :

1. În baladele populare despre "Descălecatul Ţării Moldovei" este cântată o căţea, **Molda,** fruntaşa haitei de câini de vânătoare a unui prinţ din Maramureş, Bogdan : urmărind un cerb, a trecut munţii spre Răsărit - şi s-a trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin… În cinstea căţelei, râul şi pâmântul din jur au primit numele **Moldova…**;

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cca 160 termeni) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* - ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prussiana, slava, illyra şi armeana (latina : din *centum*). Au rămas în limba română termeni esenţiali din limba dacă : *vatră* (foyer - ca în franceză, cu triplu sens : loc unde se face focul, casă, loc de origine) *:* *baci* (şef al ciobanilor, proprietar al turmei)*, balaur* (dragon)*, moş* (bărbat în vârstă, bătrân/ înţelept)/*moşie* (proprietate, pământ) *moş*tenire, *moş*tenitor ; părţi ale corpului : *buză* (lèvre), *grumaz* (cou)*, ceafă* (nuque) ; familie : *băiat* (garçon)*, copil* (enfant)*, prunc* (nouveau né) ; apoi *strugure* (raisin)*, butuc* (cep de vigne, bûche)*, curpen* (sarment) (Dacii ajunseseră, în sec I î. C., atât de nesobri, încât Marele Preot al lor, Deceneu, i-a obligat să zmulgă toate viile…

În toponimie, limba dacă folosea şi sufixul *-dava* : Buri*dava*, Suci*dava*, Capi*dava*, Petro*dava*, etc. Deci nu este deloc improbabil ca actualul râu Moldova să se fi numit, pe timpul Dacilor : **Mol*dava***…

Fireşte, de la numele ţării, cel al locuitorilor : **Moldoveni** - de care aveau să-şi aducă aminte, nu ocupanţii ruşi ţarişti, ci comuniştii…

Tot din cuvinte, desenată harta Ţării Moldovei :

La vest era despărţită de Transilvania prin lanţul Carpaţilor Orientali ; la sud, de Ţara Românească, prin râul Milcov şi un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est : litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista - există şi azi, re-re-refăcută - ca o bornă de hotar între Europa şi Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C., devenită, succesiv : Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă, în româneşte, prin traducere în turceşte : Ackerman, apoi în ruseşte : Belgorod Dnestrovski.

La est hotarul romanităţii a fost de totdeauna fluviul Nistru (Tyras, Nistros, Danastius) - şi nu Niprul (Borystenes), cum confundă Francezii (din pricină că ruşii au pus proteza ***D*** şi a rezultat : ***D***Nepr, ***D***Nestr - de ce nu şi ***D***Neva ? ; sau ***D***Nil, sau ***D***Niemen ?). Hotar natural, al cărui mal drept (interior), a fost fortificat, începînd de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Ţării Moldovei ; atunci au fost construite noi cetăţi, iar cea grecească, de la mare, a fost renovată, astfel că, de la nord la sud, pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc, au vegheat multe secole - şi au rămas şi azi cetăţile : Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă…

Am pus între paranteze Orhei, pentru că, spre deosebire de celelalte, nu a mai rămas în picioare. Numele : *Orhei* vine de la maghiarul *Varhely*, care semnifică : fortificaţie, cetate. Or Maghiarii, alungaţi de Mongoli, au poposit pe actualul teritoriu al Basarabiei (Etelküz ?) în secolul IX. Oricum, la vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele ruseşti), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreaţa era rudimentară însă, judecînd după rămăşiţele "domestice" părea destinată a deveni capitala (şi civilă) cea mai occidentală a Hoardei de Aur - drept care acolo s-a bătut monedă. Este semnalată, mult mai târziu şi "cetatea Orhei, în jurul căreia s-a constituit târgul Orhei", sub Ştefan cel Mare, la 1469 - însă oraşul se află la 30 km de Nistru, deci nu a fost ridicată "în jurul" cetăţii tătare (numită azi : "Orheiul Vechi" - şi ale cărei ruine sunt vizibile).

La nord graniţa era terestră, deci mişcătoare : Ţara Moldovei se învecina, când cu statele kievene, când cu Polonia, când cu Lituania (care, la un moment dat se întindea până la Marea Neagră, deci devenise "vecina de la răsărit") ; apoi cu Imperiul Austro-Ungar care ocupase Galiţia şi nordul Ţării Moldovei, botezîndu-l : *Bukovina* ; în fine cu Imperiul Rusesc, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est - şi a atins Nistrul abia sub Caterina a II-a, la sfârşitul secolului al XVIII-lea, mai exact : în 1792.

Iar douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeaşi Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Ţara Moldovei, botezînd-o cu un cuvânt românesc : **Basarabia**, însă modificat à la française : *Bessarabie*, stabilind - deocamdată - frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul : Prut (Pyretus, Porata).

Tot 15 iunie

...Iar eu, într-un articol din 28 februarie 2001 m-am războit cu "istoricii" români :

L E X I C O N U L   H U M A N I T A S

După grosolanul fals istoric constituit de **Addenda** *la traducerea românească a* **Cărţii negre a comunismului***, în 1998, editura condusă de Gabriel Liiceanu, cel mai (veşnic) tânăr filosof la români - nu*

voi osteni să-l citez pe Virgil Ierunca - oferă cititorului român analfabetizat de directorii de inconştiinţă încă o îngheţată fiartă purtînd titlul : "Lexiconul negru" - subtitlu : "Unelte ale represiunii comuniste".

Alcătuitoarea este una şi aceeaşi cu şefesa colecţiei "Procesul comunismului"şi cu iscălitoarea volumului **Această dragoste care ne leagă** *(1998). În acela s-a ocupat, declarat, de soarta tragică a Ecaterinei Bălăcioiu, văduva lui E. Lovinescu, dar, după lupte seculare de vizită ghidată prin arhivele "fostei Securităţi", cum îi zice însăşi tovarăşa în chestie, nu a adus nimic nou faţă de ceea ce ştia Monica Lovinescu despre mama sa înainte de decembrie 1989. În schimb (sic) a bucătărit un capitol : "Stelian Diaconescu (Ion Caraion)", model strălucit de nelaobiectivism, de neştiism, de habarnamism, totul în slujba calomnierii poetului care nu se mai putea apăra. Am scris despre această murdară diversiune, în 1998, cinci texte, arătînd, cu probe, nu doar ilimitata incapacitate a iscălitoresei volumului de a deosebi informaţia de dezinformaţie, dar am denunţat spiritul de turmă al cremei naţiei : Liiceanu, Manolescu, Adameşteanu, Grigurcu, Matei Călinescu, Cistelecan, Buduca, Alexandru George, Mihăieş, I.T. Morar, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Pleşu, Iorgulescu, Alexandru Niculescu ş.a., luaţi ca oile după berbecul "document tip Humanitas", în campania condusă, nu chiar din umbră, de Monica Lovinescu.*

S-a dovedit:

a. "izvoarele" de informaţie erau :

1) jandarmul securist Eugen Barbu (o ştiam) şi

2) securistul drăgănist Mihai Pelin, autor de manuale de dezinformare intitulate : **Cărţi Albe** *ale Ministerului Adevărului orwellian, în scopul nobil de a-i zăpăci pe şi aşa zăpăciţii duşmani ai poporului... ;*

b. deducţia lui N. Manolescu - fost critic literar, devenit doctrinolog, iliescolog, pelinistolog, chiar grafolog ! (vezi-i opera "Dosarul Caraion", România literară *7-10 aprilie 1999) în chestiunea "Virgil" s-a dovedit a fi o vulgară-strălucită falsă lecţiune...*

Numai că autorul-de-cărţi român, chiar dacă, strâns cu uşa, acceptă că, în cutare împrejurare se înşelase şi îi înşelase pe cititori, nu-şi recunoaşte public eroarea, idioţenia, ticăloşia, iresponsabilitatea - oricâte Apel-uri pentru votarea lui Iliescu ar semna el !

Peştele de la... titlu se împute : **Lexicon** *înseamnă până şi în*

limba română : dicţionar, vocabular, lucrare însumînd cuvinte. Or filoloaga en tittre a lui Liiceanu improvizează un catalog de nume proprii! N-ar fi fost mai onest : Dicţionar de… (personaje)? Mai simplu, mai corect şi mai… actual : Nomenclator ? În schimb (?) Lexiconul humanitastic este, cum altfel : negru ; aceeaşi "culoare" avea şi **Cartea comunismului** *în a cărei* **Addenda** *localizată istoria României contemporane era falsificată fără tresărire de cvadriga Liiceanu-Blandiana-Rusan-Onişor. Apoi : cere mai puţin efort - şi mai puţin curaj postrevoluţionar căutarea, găsirea culorii adecvate : roşu.*

Voi începe obiecţiile pornind de la bibliografie. Şi zic : este inadmisibil ca o editură împopoţonată cu deviza : "Sebastian, mon frère…" să scoată o lucrare de istorie a universului penitenciar românesc fără a aminti memorialişti şi memorii precum:

1 - Bacu, Dumitru, **Piteşti, centru de reeducare studenţească***, Madrid, 1963 (lucrare clasică, de neocolit, a cunoscut şi o ediţie la Bucureşti, cu prefaţa lui Gh. Calciu) ; cel fel de "discuţii clarificatoare" pretinde alcătuitoreasa Lexiconului a fi avut cu Monica Lovinescu şi cu Virgil Ierunca, dacă eseul acestuia* **Piteşti** *porneşte - declarat - de la mărturia lui Bacu?;*

2 - Chioreanu, Nistor, **Morminte vii***, (Inst. European, 1992) - una din prea-puţinele mărturii scrise înainte de decembrie 89, cu mari riscuri, dealtfel i-a şi fost confiscată;*

3 - Dima, Nicolae, **Amintiri din închisoare***, Biblioteca asociaţiei Culturale Române, Hamilton, 1974 - cu certitudine a cunoscut şi ediţii româneşti, în România;*

4 - Mazilu, Gheorghe, **În ghiarele Securităţii***, Coresi, Freiburg, 1983 ;*

5 - Merişcă, Costin, **Tărâmul Gheenei***, Porto-Franco, 1992, cu prefaţa autorului acestor rânduri - şi această mărturie a fost parţial scrisă înainte de decembrie 89, în România;*

6 - Dumitrescu, Grigore, **Demascarea***, Editura Autorului, 1978. - prima mărturie despre Piteşti scrisă de un "piteştean" ;*

7 - Dumitrescu, Constantin, **Cetatea totală** *: prima ediţie a eseului a fost în franceză, la Seuil, în 1979, cu o postfaţă de autorul rândurilor de faţă ; a avut ediţii în româneşte la Jon Dumitru, la Humanitas; 8 - Mircescu, Dumitru,* **Transhimeria***, Eminescu, 1991 - şi această mărturie a fost scrisă înainte de decembrie 89 ; autorul reuşise să călătorească la Paris prin 1987, dealtfel l-am cunoscut în casa Monicăi Lovinescu - în "discuţiile clarificatoare" nu a venit*

deloc vorba de acest ins ieşit din comun ?;

9 - Novacovici, Doru, **În România, după gratii**, *Jon Dumitru Verlag, München, 1982 (a cunoscut şi o ediţie în franceză, prefaţată de autorul acestor rânduri);*

10 - Ioan D. Sîrbu - după răul obicei al citiţilor băieţi humanitasioţi, la bibliografie întâlnim nume ca : Hannah Arendt (fără necesitate), Ţvetan Todorov - de ce nu şi Julia Kristeva? - şi Kadare, şi Kundera şi Petru Dumitriu, că tot sântem noi rezistenţi prin cultură - dar nu al lui Ioan D. Sîrbu, imens scriitor şi extraordinar martor-mărturisitor (pleonasm necesar : Românii sunt în stare să pretindă că ei au mărturisit... în gând - sau prin mijlocirea cumnaţilor lor). Sertarul său era plin în decembrie 89 - nu ca al Blandianei, nu ca al lui Manolescu, nu ca al Adameşteanei - nu ca al celorlalţi clasici-în-viaţă...);

[La "literatura de sertar" trebuie amintită Elvira Iliescu, din Constanţa - o cunoaşte bine inventatoarea "Lexiconului". Prin 1987, avînd şansa de a călători la Paris, încurajată de cele auzite la emisiunea Europei libere Teze şi Antiteze, Elvira Iliescu s-a prezentat la Monica Lovinescu, încredinţîndu-i spre publicare **Râsul**, *roman-pamflet (vizîndu-i pe Ceauşeşti), scos peste graniţă cu ştiute riscuri. Din păcate Monica Lovinescu nu avea editură ; din păcate Elvira Iliescu, chiar dacă era primul scriitor român (cunoscut până acum, fiindă după război multe blandiane s-arată) care să fi scris, în România şi să fi scos în Occident un text, nu doar nepublicabil, ci de-a dreptul periculos politico-poliţieneşte - nefiind cunoscută ca scriitor nu a fost menţionată printre cei pe care Momentul Decembrie 89 îi prinsese cu câte ceva - "duşmănos" - în sertar];*

11 - Urwich, Johann (Ferry), **Fără paşaport prin URSS**, *3 volume: 1976, 1977,1978, în ediţia autorului, München. Absenţa acestui de nepreţuit martor-şi-memorialist din bibliografia gulagoloagelor româncuţe este încă o probă de ne-vocaţie, de ne-profesionism - chiar după zece ani de exersare a "meseriei". În ciuda numelui german, a sângelui şi unguresc, "Ferry" Urwich se simţise român - chiar şi la München, unde a fost vecin (şi contemporan) cu Ion Ioanid. Din puţinii bani câştigaţi ca muncitor necalificat, "Neamţul" Urwich a tipărit povestea vieţii sale şi a camarazilor săi de suferinţă ; Românul Ion Ioanid, lefegiu la Europa liberă, a scris şi el povestea vieţii sale (titlul i-a fost dat de Geta Dimisianu care l-a ciupit din/de la cartea mea* **Uşa noastră cea de toate zilele** *care-i trecuse prin mână în mar-*

tie 1970), însă nu a publicat-o, deşi avea bani să o scoată în ediţie de autor ; a depus manuscrisul la Biblioteca română din Freiburg, iar dacă nu dădea şi peste el "revoluţia la români", documentul ar fi rămas necunoscut şi în ziua de azi. Motivul bolnavei prudenţe carpatine : să nu-i sufere familia, în România.

[Cu Ion Ioanid am avut o "încontrare" la sediul Europei libere, prin 1984 : aflînd că eu sânt autorul unor texte pe care le citise la microfon, ca un crainic salariat ce era, mi-a reproşat, cu glas tare, faţă de alţi colegi de-ai săi, că… prea îl critic cu violenţă şi pentru orice pe Ceauşescu, care a făcut şi lucruri pozitive… (Acelaşi discurs - cu citate din Titus Popovici şi din Virgil Cîndea - mi-a ţinut, surpriză!, Annely Ute Gabany - a fost şi ultimul…). I-am comunicat lui Ioanid : dacă găseşte că textele mele sunt "anticeauşiste", el, ca cetăţean-indignat (pe banii americanilor), să nu le citească la microfon, simplu! A mormăit, româneşte: «Ce ştii d-ta…» şi s-a îndepărtat.]

Este uriaş numărul "uneltelor represiunii comuniste" repertoriate: "peste 1700". În acelaşi timp : nu neapărat prea-puţin(e), ceea ce ar vorbi tot despre cantitate, ci calitativ nesatisfăcător. Cum nu am fost consultat de alcătuitoreasă (fără modestie, mă întreb : să nu fi meritat?, sau, dacă voi fi meritat ca întâiul, cronologic, care a mărturisit în scris, el aflîndu-se în România, trebuia să rămân şi în această treabă "contestat", potrivit consemnului lansat de Monica Lovinescu în 1998, după intervenţiile mele în legătură cu calomnierea lui Caraion în **Această dragoste***…?); cum din cărţile mele - publicate în România şi la Humanitas - nu au fost repertoriaţi toţi ticăloşii, îmi îngădui să-i reamintesc aici pe securiştii "uitaţi" de liiceni :*

*- **Achim (Mircea?)** - probabil locotenent în 1965, când m-a luat în primire, de cum revenisem la facultate. Atunci, în 1965,"se ocupa" de Universitatea Bucureşti. Până în 1967, când am abandonat re-studiile, acest Achim m-a chinuit, convocîndu-mă la "sediile" lor : Academia Comercială (clădirea veche), din Piaţa Romană, "biroul" se afla imediat în dreapta intrării principale ; Facultatea de Chimie, undeva, într-un birou din care se vedea, pe geam, Cheiul Dâmboviţei. În aceste "întâlniri" conducea ancheta un superior al său : **Munteanu** (?), mic, acru, bolnav de ficat. Nu am fost bătut, însă înjurat, ameninţat, da. Scopul : să mă facă turnător. Nu au ezitat să mă şantajeze cu mama (bolnavă de scleroză în plăci). Dacă nu au reuşit, asta s-a datorat mai ales Anei Maria Năvodaru (cu care încă nu eram căsătorit). La fiecare"întâlnire" programată cu o zi-două înainte ea mă urmărea*

de departe : la Academia Comercială se posta pe trotuar, cu ochii mereu la fereastra indicată de mine; la Facultatea de Chimie se plimba pe Chei, tot cu ochii la ferestre. Ca să scurtez "şedinţele", spuneam achimilor :

«Dacă nu ies în cinci minute, nevastă-mea dă alarma!»

Oricât de mari şi de tari erau (şi erau, porcii !), securiştii se speriau cumplit şi mă lăsau să plec - prefăcîndu-se că, nu-i aşa, ei mă dau afar'... Ultima intrevedere cu Achim a fost în vara anului 1968 : îmi fixase "întâlnire provizorie" în faţa magazinului Eva, din centrul oraşului. De acea dată Ana Maria a insistat - iar eu am acceptat - să fie şi ea prezentă. La ora fixată l-am văzut pe Achim : constatînd că sânt însoţit, nu s-a apropiat, s-a prefăcut că pe altcineva aşteaptă el... După vreun sfert de oră în care Achim a tot aruncat încoace priviri nerăb-dătoare, arătîndu-şi ceasul, Ana Maria a pornit drept spre el şi a prins a-l apostrofa cu glas tare, încât trecătorii (întâmplător multe femei) s-au oprit :

«Nu ţi-e ruşine, măgarule, să faci treaba asta împuţită ? Te ţii de curul oamenilor ? Ai făcut Politehnica la Timişoara - de ce mă-ta nu lucrezi cinstit, ca inginer, puturosule, leneşule ?!»

După primele cuvinte, Achim a început a privi în jur, că adică nu lui i se adresa "nebuna", apoi a dat să se îndepărteze - însă "nebuna" i-a aţinut calea, strigînd din ce în ce mai tare:

«Nu ţi-a plăcut munca, de asta ai intrat la Securitate : să urmăreşti oamenii, să te ţii după ei, să încerci să-i faci turnători, nenorocitule!»

Achim, nemaiputînd face pe "indiferentul", a început să se apere, zicînd că nu înţelege de ce se leagă de el, că el nu are nici o treabă cu persoana care-l apostrofa... Era atât de zăpăcit - şi de înfricoşat (cunoşteam spaima securiştilor încolţiţi - într-o celulă de 200 oameni, în care uşa s-a închis, izbită de curent, în urma lor...), încât la un moment dat, uitînd că... nu ne cunoşteam, mi s-a adresat :

«Dom' Goma, vă rog să interveniţi ! Potoliţi-o pe doamna...» Eu am ridicat din umeri, că nu mă bag (îmi convenea...). Atunci s-a petrecut un miracol : trecătoarele, nu numai că s-au oprit şi au ascultat ce zicea fetişcana aceea, dar au început şi ele să-l ia la trei păzeşte pe "civilul" Achim, acuzîndu-l că "se ţine după oameni, să-i chinuie, ca pe timpuri (sic), în loc să meargă la şaibă şi la lopată". Constatînd că masele-largi-de-trecători îi erau nefavorabile, chiar ostile - Achim a şters-o, curajos-secureşte. De atunci nu m-a mai "contactat" nici un

"organ" până la 1 aprilie1977, când am fost re-arestat. Pe Achim l-am revăzut - la Uniunea Scriitorilor, la Casa Scriitorilor : avansase în grad (era căpitan) şi în funcţie : nu se mai ocupa de studenţi, ci de scri-itori… L-am întrevăzut la Rahova, pe coridorul central, "intrat în alarmă"la (cond)ducerea mea spre un birou de anchetă…

*Absenţa lui **Achim** din Lexicon este tulburătoare. Să fi lucrat - nu Cenzura Securităţii ci Autocenzura Securizatului ?*

*- **Buzescu**, maior, comandant al Securităţii Mediaş, în 1949. Îngrozitor de brutal, i-a rupt în bătăi pe ţăranii din comuna Buia, Târnava Mare, arestaţi şi căraţi cu camioanele în vederea colectivizării triumfale.* L-a torturat pe tata, a bătut-o pe mama.

*- **Paszty (Pasti ?)** - locotenent de securitate la Mediaş, sadic-rece (Buzescu fiind un furios).* L-a bătut pe tata, a bătut-o pe mama.

*Informaţiile acestea (**Achim, Buzescu, Paszty**) se aflau în* **Culoarea curcubeului***, în* **Gherla***, în* **Soldatul câinelui** *- editate de Humanitas ; apoi în* **Arta refugii***, în* **Astra***, în* **Sabina***, în* **Roman intim***…- volume editate în România, deci aflate la dispoziţia "cercetătorilor".*

*Mai departe : dacă în Lexicon figurează **Pacepa**, de ce nu :*

*- **Caraman (Mihai)** ?, celebrul spion român în serviciul sovieticilor ? Cel care a provocat pagube imense în dispozitivul NATO, drept care a fost expulzat din Franţa, iar pe aeroportul Băneasa (Otopeni nu era în funcţie) a trecut direct din avionul de Paris în avionul pentru Moscova - dovadă strălucită de "independenţă" a lui Ceauşescu şi a Securităţii faţă de KGB… Reamintesc : "pensionarul Caraman" a fost reactivat în decembrie 1989 de **Petre Roman** şi de **Brucan (Măgureanu** l-a bine-consiliat pe **Iliescu** ; apoi, firesc, pe **Constantinescu**).*

*Iar dacă figurează **Caraman**, drept este să nu lipsească :*

*- **Mitran (Costel)**, diplomat-securist, care, la Viena, i-a înmânat lui **Gustav Pordea** (agent al Securităţii în Franţa şi deputat european pe lista lui Le Pen) 500.000 dolari. A vuit presa franceză în 1984 de "Cazul Pordea" (apărat, de la Bucureşti, în Săptămîna, de **V.C. Tudor**).*

Mai semnalez, dintre gardienii de la Jilava :

*- **Olaru** (poreclit Băşică), sergent în 1957-58, o creatură scundă, blondă, cu ochi albaştri ; bătea fără motiv ; oligofren notoriu, incapabil să numere mai departe de 7 ("Kilenţ" de la Aiud era muuult mai evoluat : ajungea chiar până la 8, abia la 9 cădea, fulgerat);*

*- **Borş**, sergent, înalt, osos, posomorît. Bătea şi el - rău.*

La **Trâmbiţaşu** *(corect :* **Trâmbiţaş***) alcătuitoarea scrie : "căpitan de Securitate, comandant al închisorii* Făgăraş, de lângă Braşov*" (subl. m., P.G.). "Închisoarea Făgăraş" s-a aflat în centrul oraşului Făgăraş (în Cetate), şi nu "lângă Braşov" (acolo era închisoarea Codlea - care nu e chiar Făgăraş...) ; nu se poate spune nici : "Făgăraş, de lângă Braşov".*

Fiindcă sântem la bibliografia cu găuri, am să vorbesc şi de mine. Este adevărat, sânt citat la multe "capitole-personaje", însă extrasele numai din **Gherla** *şi din* **Culoarea Curcubeului 77, Cutremurul oamenilor***, ambele editate la Humanitas, în 1990. Conced : ar fi fost prea mult să pretind alcătuitoarei Lexiconului apărut la editura lui Liiceanu să consemneze adevărul potrivit căruia volumul* **Culoarea** *(nu* **Culorile***..., cum greşit a tipărit Humanitas) curcubeului a fost imprimat, dat pe piaţă şi numaidecât (înainte de Prima Mineriadă, cea din iunie 1990), retras, depozitat, apoi în 1993 trimis la topit la fabrica de hârtie Buşteni. Nu-i nimic, repet pentru a suta oară, am să re-repet: acesta a fost motivul supărării mele pe Liiceanu - în 1993, când am aflat din presă trimiterea la topit a unui volum de mărturie, nedistribuit; acesta a fost motivul rupturii definitive de prietenii Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca : pentru că întâi au negat isprava editorului, apoi au acceptat că da, aşa a fost - dar au găsit-o "fără importanţa"; pentru că apoi au organizat o echipă de "pedepsitori ai calomniatorului Goma", alcătuită din Adameşteanu, C. D. Mihăilescu, Manolescu, Blandiana, Paler, Ed. Reichmann, Andrei Cornea, Gabriel Andreescu, Grigurcu, Damian Necula, Mircea Martin, Bianca Marcu-Balotă,Al. Ştefănescu, Dimisianu şi alţi indignaţi de "insultele" mele la adresa marelui şi curatului editor Liiceanu.*

Dar nu e prea mult să atrag atenţia, în general, cititorilor, nu semnatarilor de cărţi de istorie : am publicat la Humanitas, în 1991, încă un volum de mărturii : **Soldatul câinelui** *- nici el pomenit.*

În aceşti zece ani am constatat : dacă nu aminteşti, tu, autor; dacă nu re-re-re-aminteşti, tu, faptele tale, rezistenţii prin cultura soiei fabricanţii istoriei contemporane, în funcţie de (non) biografia lor de dezertori, de amnezici programatici, de colaboraţionişti cu condicuţă - omit, încearcă să şteargă şi urmele tale, ale celui care făcuseşi câte ceva - în comparaţie cu ei, inactivii, inerţii, estetizanţii - până la 22 decembrie 89. Drept care, fără jenă, (faţă de cine, jena : faţă de castratul moral Manolescu ?, faţă de jefuitorii de cadavre Liiceanu,

Blandiana, Adameşteanu ? - nici nu-i mai iau în seamă) - aşadar, riscînd să mă repet, am să consemnez şi aici adevărurile care, într-o comunitate normală, alcătuită din persoane normale ar fi trebuit să fie cunoscute - după o viaţă de activitate anticomunistă : Vor, nu vor confecţionatorii de "adevăruri istorice" bucureştioţi: am fost primul scriitor care a citit în public texte anticomuniste :

- la 13 noiembrie 1956, la Universitatea Bucureşti - motiv pentru care am şi fost arestat şi condamnat ;

- în prima parte a anului 1969, când la îndemnul lui Miron Radu Paraschivescu, am citit la Cenaclul de la Casa Scriitorilor fragmente "penitenciare" din romanul (trimis în Occident) **Ostinato** *- drept care s-au ridicat şi au plecat (ca să nu care cumva să creadă Securitatea că ei, bieţii nevinovaţi, îmi scriseseră duşmănoasa carte...) prietenii şi colegii de puşcărie Nicolae Balotă, Ovidiu Cotruş, Marcel Petrişor.*

Pomenitul roman **Ostinato** *(curajosul I.T. Morar de la Academia Caţavencu, i-a zis, de curând, cu un umor curat-dinescian - dar fără a semna :* **Prostinato***) a fost scris în 1966 şi a apărut în 1971, simultan în germană (Suhrkamp), franceză (Gallimard), italiană (Rizolli - tradus, tirajul cumpărat de Ceauşescu), iar după un an, în neerlandeză (Bruna). Chiar de n-ar fi avut valoare estetică - dealtfel, la apariţia în româneşte, în 1992,* România literară *a lui Manolescu şi-a intitulat o cronică: "Cenzura scrie cărţi" - totuşi, i-ar fi putut interesa pe alcătuitorii unui "Lexicon" ca cel discutat, măcar pentru că în el erau călcate toate tabu-urile comuniste : răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, colectivizarea, deportarea "titoiştilor", jaful rusesc ; apoi : Securitatea, închisorile - şi reeducarea de la Piteşti. Acest catalog al ororilor comuniste din România, a apărut pentru prima oară într-o limbă de circulaţie, în Occident (încă o dată, şi pentru Doina Cornea: în 1971) - pe când eu, autor, mă aflam în România.*

Însă **Ostinato** *a fost prima carte refuzată în Orient şi apărută în Occident în 1971 (în română : după 20 ani):*

În anul următor, în 1972: **Uşa noastră cea de toate zilele** *- şi aceasta "cu probleme", printre care colectivizarea forţată ;*

Gherla *- al treilea volum al meu publicat în Occident (în franceză şi în suedeză); a fost - pomenit de "Lexicon", însă după obiceiul fabricanţilor de istorie cu voie de la Brucan, nu este pomenită data scrierii cărţii : 1972 ; se face trimitere doar la ediţia românească din 1990 (18 ani mai târziu) şi nu se amintesc nici de frică "amănuntele":*

1. În ediţia franceză (Gallimard, 1976) nu numai că erau scrise

negru pe alb, în text, numele tuturor celor răi - începînd cu ***Groza*** *şi cu* ***Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari, Drăghici, Kişinevski****, trecînd la călăi ca* **Enoiu, Goiciu,** *la gardienii* **Şomlea** *şi* **Iamandi** *- dar, începînd din octombrie acelaşi an, Europa liberă a transmis largi fragmente în lectura autorului aflat, repet, în România, la cheremul Securităţii - ceea ce a provocat trimiterea de emisari-scriitori în Occident :* ***Ivasiuc*** *şi* ***Breban*** *la München şi la Paris,* ***Ţoiu*** *şi* ***Bălăiţă*** *la Stockholm, cu misia de a explica imperialiştilor că Goma nu are pic de talent - acesta fiind unicul motiv al supărării Organului Poporului…;*

2. În aceeaşi ediţie (franceză) există o postfaţă de exact 30 (treizeci) de pagini, intitulată "Le phénomène concentrationnaire en Roumanie", semnată : "Virgil Ierunca". Aşadar, în 1976 Virgil Ierunca a publicat pentru întâia oară în viaţa sa un text politic în altă limbă decât româna - mai spun o dată : text (politic) apărut în volumul meu **Gherla**. *În acel eseu-postfaţă a existat, în sfârşit, într-o limbă de circulaţie, analiza, atât a universului concentraţionar românesc - după cum indică titlul - cât mai ales a fenomenului Piteşti.*

În cerc *: scrisă în România (1970-1971), publicată la Gallimard în 1977, la Bucureşti : în 1995. În cele 500 de pagini (motiv pentru care Alex. Ştefănescu a opinat (sic) - în* România literară *a lui Manolescu - că autorul posedă "arta exasperării cititorului") este vorba, din nou, despre colectivizarea forţată, despre deportările în Bărăgan - dar şi despre mişcările de partizani din Munţii Făgăraşului. Cartea nu este pomenită măcar cu titlul în bibliografie.*

Gardă inversă *este a cincea şi ultima carte scrisă în România şi editată în Occident (tot la Gallimard). Nici aceasta nu este citată de "istoriografia" de la Humanitas.*

De cum am ajuns în Franţa (noiembrie 1977), am scris volumul de mărturii **Culoarea curcubeului,** *apărut la Seuil, în 1979 sub titlul* **Le Tremblement des hommes.**

A doua carte scrisă în exil : **Patimile după Piteşti** *(1978-80). Varianta franceză (***Les Chiens de mort ou La Passion selon Piteşti***) a fost editată la Hachette, în 1981. Tot în 1981 a apărut în româneşte (editura autorului : Limite)* **Piteşti** *de Virgil Ierunca. Textul autonom era dezvoltarea, atât a capitolului din Postfaţa la cartea mea* **Gherla** *(Gallimard) 1976 cât mai ales a Postfeţei (9 pagini) ediţiei franceze a* **Patimilor după Piteşti** *- care postfaţă avea să existe şi în varianta neerlandeză (***Het Vierkante ei [Oul cubic]***, Elsevier, 1982) însă nu*

*şi în cea germană (***Die rote Messe,** *Thule, Köln, 1985).*

*Atâtea detalii ca să repet ce s-a ştiut - şi s-a uitat cu metodă: între Virgil Ierunca şi mine nu a existat "concurenţă" în chestiunea consemnării tragediei de la Piteşti. Aveam fiecare cartea lui Bacu ("Biblia"); eu povestisem - în mai multe rânduri - ceea ce ştiam din gura "piteştenilor" cunoscuţi în închisoare, în deportare (Ştefan Davidescu, Mircea Şoltuz, Romul Pop-Bimbo); ei îmi încredinţaseră, în vederea scrierii... Piteştiului meu - transcrierea unei mărturii făcută la Paris, de "cineva care nu a fost la Piteşti, dar ştie de la piteşteni" (identitatea acestuia mi-a rămas necunoscută până după moartea lui... Ovidiu Cotruş). O primă variantă fusese o tentativă de eseu-istoric - de care nu am fost mulţumit, am încercat "pătrunderea în adevăr prin ficţiune". Virgil Ierunca şi eu ne consultam în permanenţă - sub ochiul vigilent al Monicăi Lovinescu. Dovada altruismului: invitaţia mea adresată lui Ierunca de a se folosi de vehicolul carte-în-franceză (***Gherla, Les Chiens de mort***), pentru a-şi face cunoscut - fie şi parţial - textul său despre Piteşti. Iar când fragmente din* **Patimile…** *au fost transmise la Europa liberă (în lectura mea) acestea au fost găzduite în emisiunea sa "Pagini uitate, pagini cenzurate..." şi prezentate de el însuşi. Încă o dată : în nici un moment - înainte de decembrie 1989 - nu a existat între noi vreo animozitate... piteştială, din contra, am simţit în permanenţă complicitatea în solidaritate a lui Virgil şi a Monicăi. Ce s-a întâmplat după aceea (începînd din ianuarie 1990) este o chestiune căzînd în responsabilitatea lor şi numai a lor.*

Oricum, Lexiconul humanitastic nu aminteşte cartea mea (care, în România, a cunoscut două ediţii) **Patimile după Piteşti,** *nici postfeţele lui Ierunca (publicate în 1976, în 1981, în 1982 în franceză şi neerlandeză) purtate de volumele mele* **Gherla** *şi* **Les Chiens de mort**.

Dacă alcătuitoarea va invoca faptul că **Patimile după Piteşti** *este o carte de ficţiune, o voi îndrepta, atât spre* **Gherla** *mea, cât şi spre* **Pe Muntele Ebal** *de Theodor Mihadaş ; spre* **Ia-ţi boarfele şi mişcă** *de Oana Orlea şi spre* **Fortul nr. 13** *de Marcel Petrişor - volume care, şi ele, în haina "ficţiunii", constituie mărturii (şi au fost citate ca atare).*

Alcătuitoarea lexiconului ne asigură, în Cuvântul Autorului, că a purtat "discuţii clarificatoare" cu Monica Lovinescu şi cu Virgil Ierunca. Nu cred că a avut astfel de discuţii despre Piteşti - dovadă : modul în care este alcătuit Lexiconul, punînd în aceeaşi oală - deci pe

acelaşi plan - călăi şi victime devenite, prin constrângere, torţionari ai colegilor de suferinţă.

Ca de fiecare dată când improvizaţii istorici treziţi la 22 decembrie 89 fix încearcă sinteze sau analize ale unor fenomene - ca de pildă Piteştiul - este vădită incapacitatea lor de a judeca corect - iar "corect", în istorie (mai ales în istoria teribilă a teribilului secol al douăzecilea) înseamnă a avea şi inimă, nu doar cap ; a dovedi şi compasiune (ei, da: o valoare morală !), faţă de cei care doar "aparent" sunt călăi - în fond, tragice victime - ca studenţii de la Piteşti.

Această nesimţire etică (egalată doar de o perfectă incapacitate profesională, dublată de o slugărnicie dintre cele mai băloase faţă de "fosta Securitate", faţă de marea favoare făcută de securişti ca Măgureanu şi faţă de turnători îmbătrâniţi în rele ca epigramistul MAI Quintus) am întâlnit-o pentru întâia oară la autorii volumului intitulat **Memorialul Ororii** *editat de Vremea. Mi-am spus opinia despre acest monstru editorial, textul a fost inclus şi în volumul* **Scrìsuri,** *Nemira, 1999. Degeaba. Acum înţeleg, resemnat, că, aşa cum nu li se cere muţilor să recite din Eminescu, surzilor să audă muzica lui Lipatti, nici orbilor să se bucure de lumina tablourilor lui Ţuculescu, tot aşa nu li se poate cere să scrie istorie unor indivizi care nu ştiu ce e cronologia şi cu ce se mănâncă ea, imaginîndu-şi că un purcoi de documente constituie o sinteză căreia îi lipseşte doar semnătura autorului…*

Atâta timp cât despre **reeducare** *în general, despre cea de la Piteşti în special "sintetizatorii" vor îngrămădi documente, fără discernământ, fără dorinţa de a pătrunde fenomenul - nimic bun, nimic corect, nimic drept nu se va scrie, în nefericita* ***Românie, comunitate fără hârtii****. Din acest punct de vedere - al neprofesionismului strigător la cer şi al nepăsării etice -* **Lexiconul** *de la Humanitas, din 2001 nu se deosebeşte de* **Memorialul Ororii** *de la Vremea, din 1995.*

Orice încercare (eseu) despre universul penitenciar comunist şi despre tortură (fie ea doar a trupului) este obligată a face, dintru început, deosebirea dintre victimă şi călău ; obligată să definească victima ca acea persoană supusă persecuţiilor, torturilor, tentativelor de a fi zdrobită sufleteşte, de a fi "întoarsă" (prefăcută din victimă călău al propriilor camarazi de suferinţă - ca la Piteşti, ca la Gherla, ca la Aiud în 1961-64) ; să fie definit călăul ca acela care, uzînd, abuzînd de ilimitata putere politico-poliţienească deţinută într-un regim dictatorial teroristo-comunist, a persecutat, a umilit, a înfometat, a privat de asis-

tenţă sanitară şi medicală, a torturat, a “reeducat” (aici în sensul de a fi mânjit, de a fi maculat victima, de a-i fi interzis “statutul de martir”*) - toate acestea, nu doar din sadism înnăscut şi câştigat - ci şi* pentru profit material. *La urma urmei, deosebirea dintre victimă şi călău este operată de* **plată** *; de* **salariul** pe care securistul - fie anchetator, fie gardian - îl primea : pentru a persecuta, a umili, a tortura, a ucide.

Este de neînţeles, de neadmis că persoane instruite, citite, sensibile, bine-crescute, în faţa unui “fenomen” ca **reeducarea** *se dovedesc neînstare de o evaluare normală (a anormalului) ; de o percepere morală a violent-amoralului ; că sunt lipsite de necesara lărgime de spirit care să îngăduie apropierea de monstruozităţile de la Piteşti şi cu - am mai spus, repet : compasiune. Să aduni, într-un Catalog al Răului, al Răilor, de-a valma, atât călăi, criminali născuţi ori făcuţi - oricum, pentru asta plătiţi - cât şi victime care, tocmai, pentru că au fost victime peste marginile omenescului, în cele din urmă au cedat şi şi-au torturat colegii - dovedeşte completă afonie etică, absolută incapacitate profesională.*

Este adevărat : nefericiţi ca - în ordine alfabetică : Bogdănescu, Calciu (care nu este menţionat), Diaca, Leonida Titus, Livinski, Mărtinuş, Nuti Pătrăşcanu, Păvăloaie, Popescu Aristotel, Popescu Gheorghe, Popovici Cornel, Romanescu, Sobolevski, Stoian, Şerbănescu, Voin - au făcut rău, au umilit, au torturat - au ucis. Dar :

1. De ce au făcut ceea ce au făcut ?: din plăcere ? - NU : din (teribilă) constrângere - pornită de la, supravegheată de Securitate ;

2. Ce recompense au primit “torţionarii” (apud Humanitas), în afară de încetarea, nu definitivă, a torturilor îndurate de ei înşişi) : salariu de securist, de 5-10 ori mai mare decât a unui profesor universitar?, apartament confortabil la oraş?, slujbă grasă şi pentru nevastă, şcoli bune pentru copii ?, decoraţii pentru “Apărarea Orânduirii de Stat”?

Dintre nefericiţii pomeniţi mai sus mulţi au fost executaţi - de ce?- aceasta trebuie să fie întrebarea primă a cercetătorului. Cu excepţia lui Ţurcanu (el nu fusese torturat înainte de a tortura), cu toţii trecuseră prin chinurile iadului-pe-pământ. Unii “rezistaseră”, murind; alţii cedînd - în diferite “grade”. De ce nu a fost executat nici un securist dintre cei care imaginaseră, puseseră la cale, supravegheaseră reeducarea: Nikolski, Teohari, Drăghici, Sepeanu ? Întrebare retorică. Dar de ce a fost executat Cobâlaş - care nu a reeducat, nu a fost reeducat - nici n-a călcat prin Piteşti ? - iată a doua între-

bare, la care trebuie să răspundă, nu "fosta" - ci : Securitatea.

Judecarea monstruozităţilor "reeducării"să plece de la postulatul:

Vinovat de teroarea exercitată asupra românilor începînd de la 23 august 1944 este (şi rămâne) comunismul rusesc impus în România - prin unealta ei, Securitatea - punct.

Nu-i este îngăduit nimănui (fie acela cercetător, fie doar amator curios) să se apropie de fenomenul reeducării cu "obiectivitate ştiinţifică". Nu există, în materie de monstruozitatea a represiunii securiste, nici răceală-ştiinţifică, nici privire obiectivă - cum adică :

a) să-mi ceară mie, urmaşii lui Buzescu de la Mediaş să judec "obiectiv" faptul că tatăl lor l-a torturat pe tatăl meu ?, că a bătut-o pe mama mea (împreună cu Paszty) ? ;

b) să fiu, eu "obiectiv" (ca Pleşu, ca Breban - care ştiu ei ce ştiu când cer, de peste un deceniu, reconciliere-naţională...), faţă de Ion Iliescu ?- cel care "mie-personal" nu mi-a făcut vreun rău : în 1956-58, când el activa puternic în Echipa Morţii şi exmatricula studenţi, eu eram deja... la adăpost, citeşte : arestat ; nici în decembrie 89, nici în ianuarie, nici în martie, nici în 13-15 iunie 1990 nu am suferit (personal...) de pe urma acţiunilor lui (fiindcă nu mă aflam în România) - însă nimeni nu are dreptul să "ierte" pe cineva pentru răul făcut altcuiva (să-l ierte Dracu' !). Datoria, obligaţia noastră : să nu uităm!

De "materia Piteşti" este, nu doar indecent, dar blasfematoriu să te apropii (întru studiere ştiinţifică...) precum ciungul etic Ştefan Borbély (cel care cerea foştilor deţinuţi să-i producă lui mărturii scrise "la faţa locului" şi nu... după ce ieşiseră din închisori !); precum colhoznicele de la ed. Vremea, comiţătoare ale volumului **Memorialul ororii** *; precum individa care a pornit să scrie despre mama Monicăi Lovinescu şi s-a trezit făcînd din Caraion un turnător ordinar (alimentată de veninul Monicăi Lovinescu şi rezemată pe "informaţiile" peliniste), iar după trei ani recidivează, intrînd cu gumarii ei de găinăreasă-fruntaşă în Catedrala Suferinţei Românilor : Piteşti.*

De Piteşti nu ne este îngăduit să ne atingem, decât după ce ne-am cutremurat :

«Şi dacă, Doamne-fereşte, aş fi fost şi eu la Piteşti?...»

Pentru absenţa din **Lexicon** *a lui Calciu Gheorghe - reeducat la Piteşti şi reeducator temut, mai ales la Gherla, unde era supranumit "Copilul lui Goiciu" (vezi mărturiile unor victime, precum şi a lui D. Bacu - dar numai în prima ediţie) să răspundă alcătuitoreasa şi editu-*

*ra liiceană. Ca şi pentru tăcerea suspectă în legătură cu **Gelu Voican Voiculescu-Sturdza** - chiar aşa : sunt prezenţi Chiţac, Domşa, Macri, Vlad - şi nu criminalul Voican-Sturdza, autor a numeroase asasinate?*

Dacă lipseşte Calciu, este repertoriat Leonida Titus şi greşit înregistrat astfel : "foştii camarazi cred că a pierit odată cu Ţurcanu"... Sânt în măsură să corectez : Leonida Titus trăia, în 1991, în Iaşi: mi-a scris o scrisoare indignată, protestînd împotriva "calomniilor" proferate împotriva lui "în aşa-zisa carte **Patimile după Piteşti***". Scrisoarea a apărut, cu prezentarea şi cu titlul dat de V.C. Tudor, în foaia securistă* România Mare. *[În aceeaşi perioadă şi în acelaşi periodic oligofreneticul VCT îi lua apărarea turnătorului notoriu Anton Barbu (Panaghia) - care apare în volumul* **Gherla***].*

Faţă de erorile şi de calomniile din **Această dragoste... (***îl acuzase de conivenţă cu Securitatea pe Ion Caraion), alcătuitoreasa* **Lexiconului** *adoptă, acum, tăcerea... La* **Merce Ilie** *notează:*

"Se ocupa de scriitori. În legătură cu acest specific al muncii lui, a fost intens mediatizat în perioada postrevoluţionară ca agentul care a distrus reputaţia lui Ion Caraion. Instrumentînd în februarie 1982 publicarea în revista Săptămîna *a dubioaselor colaje de însemnări personale, extrase din procese verbale de anchetă, denunţuri şi* alte documente greu de identificat *(s. m., P.G.) după plecarea din ţară a poetului fost deţinut politic, Ilie Merce l-a împiedecat pe acesta să se alăture grupului de ziarişti de la Europa liberă".*

*Se observă, pe de o parte, neruşinarea cu care, acum, calomniatoarea-şefă a lui Ion Caraion nu pomeneşte de rolul său odios, ca instrument al Monicăi Lovinescu în declanşarea monstruoasei cam-panii de ură şi de minciuni, în 1998 - atunci izvorul informativ era, nu **Merce Ilie,** ci **Pelin Mihai,** deloc pomenit în* **Lexicon** *- din el s-au adăpat orbeşte Manolescu, Adameşteanu, Liiceanu, Matei Călinescu, Alexandru Niculescu, Cistelecan, Grigurcu...; pe de altă parte sare în ochi (şi în urechi) limba de lemn "mânuită" de filoloaga humanitasnică.*

Dacă în legătură cu Caraion doar "nuanţează", în acelaşi Cuvânt al Autorului, autoreasa persevereză în eroare :

În 1998 (în Cotidianul *din 29 septembrie, dar şi în* România literară *din 7-13 octombrie), protestase împotriva Scrisorii mele deschise adresată lui Gh. Grigurcu în chestiunea calomniilor la adresa lui Caraion - atunci, printre alte cretinìi, expectora :*

"Vorbesc de Monica Lovinescu, amintindu-vă că a fost bătută

până aproape de mutilare, pentru vina de a vă fi scos din ghearele securităţii mult mai devreme decât v-ar fi scos norocul (...)"

La aceste acuzaţii idioate îi răspundeam, totuşi (vezi **Jurnal de apocrif**, *Dacia 1999, pp 426-429) : Monica Lovinescu fusese atacată de doi palestinieni, la Paris, în 18 noiembrie 1977, pentru vina de a fi atacat Familia Ceauşescu, nu pentru aceea de a mă fi scos pe mine din ghearele securităţii; apoi : eu, scosul-din-ghearele... aveam să ajung în Franţa două zile mai târziu, în 20 noiembrie... - deci* după...

Dar neamul rău nu piere, relele obişnuinţe nu dispar - iată ce scrie aceeaşi humanitasioată (nu doar legitimată, ci încurajată să persevereze în erori, de îndatoraţii lui Liiceanu şi ai Monicăi Lovinescu), în 2001, pag. 7 din "Cuvântul autorului":

"...după expulzarea opozantului Paul Goma, după ce-i promisese acestuia un semn că «braţul înarmat al poporului e lung» Securitatea a trimis un comando s-o bată până în pragul morţii..."

O singură frază, mai multe neadevăruri :

1. "Opozantul" în chestie nu a fost expulzat *- a scris-o, a rescris-o, însă la Humanitas cărţile nu se citesc, doar se imprimă (iar cele care nu plac tovarăşilor Brucan, Petre Roman, şi banditului Sturdza-Voican sunt topite) ;*

2. Ce spuneam de incapacitatea românilor de a se descurca normal în cronologie? - nu ***după*** *(subl., mea, P.G.)... fie şi "expulzare", (a mea) a fost bătută Monica Lovinescu, ci, ca să zic aşa : din contra - aşa cum scrisesem limpede în 1998 : înainte - mai scriu o dată, pentru cititorii dezinformaţi consecvent de informatorii de la Humanitas.*

Paul Goma

P.S. Vai de românii care au făcut istorie ! Dacă au supravieţuit gloanţelor, bâtelor, răngilor de fier, înfometării, neîngrijirii - au constatat că nu pentru "revoluţia din decembrie 89" îşi sacrificaseră tinereţe, sănătate, familie ; de la o vreme au nefericirea de a afla că faptele lor sunt consemnate cu neînţelegere, cu nesimţire, ba chiar cu dispreţ de către profitori-de-război, rezistenţii-prin-cultură Blandiana, Rusan, Adameşteanu, Liiceanu şi ai săi "istorici" care de care mai onişor şi mai iscălitoarească ; tovarăşele de la Vremea, ca şi semnătoreasa "Lexiconului", nu au învăţat nimic din erorile trecute, au recidivat cu volumul **Reeducarea de la Aiud**. *Bietul Petre Pandrea: ca Blaga, ca Arghezi şi el a fost bătut de Dumnezeu cu mâna fiicei iubite!*

16 iunie

Să nu fiu întrerupt, să nu mi se atragă atenţia că m-am rătăcit, că despre soarta-unui-singur-om trebuie să scriu eu : despre prizonierul sovietic la Afgani - şi nu despre soarta-unui-scriitor-exilat-în-Franţa.

De acord : prizonier-la-Afgani, sovieticul ostaş al Armatei Roşii. Întrebare : Dar de unde, din care ţară cotropită de Ruşi, ocupată de Ruşi, martirizată de Ruşi provenea acel soldat-sovietic ?

Răspuns : Din Republica Socialistă Sovietică Moldova.

Întrebare : Ce este, în realitate, această Sovietică Republică şi cine a locuit-o, din, cum se spune “negura veacurilor” ?

Răspuns : Jumătate din Ţara Moldovei, răpită de Ruşi, la 1812 ; provincia românească Basarabia, zmulsă de Sovietici în iunie 1940.

Toate aceste “amănunte” sunt absolut necesare înţelegerii. Dacă cineva nu este interesat de această “chestiune” - să arunce cartea, degrabă. Nu ţin să am mulţi cititori. Puţini - dar cititori, nu răsfoitori.

Ajuns aici, câteva cuvinte despre… cuvinte.

Ruşii, care au dat mari, uriaşi prozatori (şi poeţi, însă aceştia pierd mult dacă sunt scoşi din limba lor), au fost de totdeauna şi temuţi mânuitori de cuvinte mincinoase (altfel spus : “diplomatice”), destinate a-l înşela pe “celălalt” în permanentul război de des(în)cercuire pe care îl duc de când se ştiu. Numai în ultimele decenii Ruşii au lansat în Occident trei “cuvinte”, toate trei în mod deliberat fals traduse, în ne-rusă, pentru intoxicarea “duşmanului” : *glasnosti* - care ***nu*** semnifică “transparenţă”, cum li s-a explicat occidentali lor - iar ei, politicoşi, au acceptat) ; *perestroika* - care ***nu*** înseamnă doar “re-construcţie”; şi *refuznik* - care ***nu*** se traduce cum s-a pretins : “cel **care *refuză* sistemul sovietic**”, ci… cu totul altceva : “cel **căruia *i s-a refuzat* viza de emigrare spre Israel**”.

În categoria “strămoaşelor” lingvistico-politice intră cuvântul *Bessarabia* - cu 2 *s*, sunînd… franţuzeşte, pentru a da impresia că Rusul nu este cu nici un chip amestecat în această înşelătorie, deci nu trage nici un profit din ea. Istoria adevărată este :

La 1350 domnul Ţării Româneşti, Nicolae Alexandru (fiu al lui **Basarab I**-ul), după o campanie împotriva Tătarilor, pe care i-a bătut şi i-a alungat “dincolo”, adică la est de Nistru, a consemnat în docu-

mente scrise şi desenate (hărţi) un mic teritoriu, de circa 4.500 km.p. aflat între nordul gurilor Dunării şi afluentul său, Prut (Pyretus), ca "**Basarabia**" - fireşte, de la numele dinastiei sale : ***Basarab***. În unele hărţi din sec. XVI apare : "**Bessarabia (Pars)"**, localizată tot în unghiul dintre Prut şi Dunăre.

Caterina II-a a Rusiei era "protectoarea" lui Voltaire, a lui Diderot ; contra multor favoruri, cu precădere pecuniare, a primit la rându-i favorurile acestor "directori de conştiinţă" cum se zice azi. Pe calea… imperială deschisă de aceşti prestigioşi călători, după Revoluţia din 1889 mulţi nobili, militari, ingineri ori doar aventurieri (şi) francezi au căutat adăpost şi au făcut carieră în Rusia cea ducînd lipsă de specialişti în modernizarea imperiului, acţiune începută de Petru I. Printre aceştia a fost şi ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluţie, ajuns în Rusia în acelaşi an, 1789. S-a pus în slujba ţarinei, care i-a încredinţat administrarea guberniei sud-vestice recent (1792) cucerită de la Tătari. Pe locul unui sat de pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu şi a echipei sale de specialişti francezi (printre care De Rubas şi Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua aşezare : *Odessa* - "de la antica cetate elină *Odessus"*. Ce contează că *Odessus* fusese, într-adevăr, o colonie ioniană, însă nu acolo unde o arătau francezii, ci… la cu totul altă pagină - departe, la peste 400 km. în linie dreaptă, spre sud, pe locul numit : Obzor, în Bulgaria de azi, între Varna şi Burgas, Ruşii nu ţineau seama de adevărul istoric, ei se bucurau de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franţa abia după Restauraţie (1815), deci se afla şi în slujba ţarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitînd de situaţia critică a lui Napoleon, a răpit pur şi simplu jumătatea estică a Ţării Moldovei (am mai spus-o ? - am s-o mai spun !), cu ajutorul neprecupeţit al generalului Langeron, cel care a manevrat din umbră tratativele de la Giurgiu cu Turcii în calitatea sa de aghiotant şi consilier al lui Kutuzov. Urmarea se cunoaşte : noua frontieră dintre Moldova şi Rusia "s-a mutat" mai la vest, pe râul interior Prut. Fireşte, raptul celei mai bogate părţi a Moldovei (cea dintre Prut şi Nistru) nu a fost un "accident", ci o constantă tactico-strategică rusească : peste un secol şi aproape jumătate, în iunie 1940, deasemeni profitînd de situaţia, nu doar critică, ci catastrofală a Franţei, protectoarea României, (capitulase în faţa Germaniei), Rusia

(sovietică, e drept, dar aceeaşi putere imperialistă) a re-răpit "Basarabia" şi în acelaşi preţ, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa… (Ţărilor Baltice au fost înghiţite, "înglobate", vorba istoriografiei sovietice - în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar astfel şi-au putut păstra identitatea).

Dealtfel, tot după planurile ducelui de Richelieu a fost trasată noua-viitoare capitală a oblastei (provinciei) în centrul geografic al ei, pe locul vechiului târg moldovenesc Chişinău, menţionat prima oară la 1436. Aşa cum au botezat Estul Ţării Moldovei : "Bessarabia" aşa au rusificat românescului *Chişinău* (toponim semnificînd : "[locul cu] izvor ţâşnitor", artezian, jet - rădăcina fiind : *chiş,* palatalizare a lui *piş=(pisse*) în… Kişiniov !

Presupun că ducele de Richelieu, guvernator al Odessei sub trei ţari : Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I şi echipa de strategi-cartografi-dezinformatori-diversionişti ţarişti, francezi aflaţi sub conducerea sa, lucrînd la reprezentarea (topo)grafică a ***viitoarelor teritorii ruseşti,*** încă înainte de 1812 !, a(u) găsit în documente denumirea **Basarabia** (cea de la 1350) - de multă vreme ieşită din uz - şi a(u) operat două falsuri :

- un ***fals toponimic*** : din denumirea românească : B***a***sarabia (de la numele de persoană **Basarab**) a făcut… B***es***sarabi***e*** (dublarea ***s***-ului şi ***e***-ul final : marca indelebilă franceză), denumire care, "la o adică" ar fi fost tradusă (din rusă, fireşte !): "Fără Arabi"… Traficare grosolană, însă adânc profitabilă ruşilor : "fără" ar fi trebuit grafiat : "be***z***", nu "be***s***" ; cât despre "Arabi"… nicicând nu le-au spus Ruşii Turcilor - nici Tătarilor : "Arabi". Această manipulare a **cuvântului** avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales cu termenul "glasnosti" echivalat cu "transparenţă" (de unde… transparenţă ? de la *Glas*, care, în limbile german/ic/e se traduce prin… *sticlă?* - când în rusă, *glas* semnifică : **voce**!); astfel o semnificaţie onestă în ruseşte, anume : (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvânt, rostire (cui/cine? fireşte, cei/celor care nu au… - deci : libertate de expresie) a fost prezentată ca… "transparenţă";

- un ***fals topografic*** : teritoriul numit în secolul al XIV-lea **Bas*a*rabia** se întindea pe o suprafaţă de cca 4.500 km. pătraţi - şi se afla în sudul Ţării Moldovei - deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă… orizontal ; pe harta confecţionată de cartografii francezi în slujba Imperiului Rus, aflaţi sub conducerea ducelui de Richelieu : **B*es*sarabie**, numele ***viitoarei*** oblasti (apoi, din 1825 : gubernie)

rusească a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de la nord spre sud, cu o uşoară curbură, urmărind forma ţinutului - care, acum, măsura ***de zece ori*** mai mult decât **Basarabia**: 45.000 km. pătraţi.

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unităţi geopolitice :

Niciodată Ţara Moldovei nu a fost străbătută de “frontiere” interne verticale, orientate nord-sud, deşi cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcţie. Moldova avea încă din secolul XIV, o Ţară de Sus (la nord), o Ţară de Mijloc şi o Ţară de Jos, în sud. Se vorbea despre “Moldovenii de la Nistru”, însă niciodată nu s-a spus şi nu s-a scris : “Moldova de la Nistru”; rar de tot : “Moldova *dintre* Prut şi Nistru”, râul interior Prut, curgînd de la nord spre sud, nu separase vreodată unităţi administrative mici (plase), nici mijlocii - judeţe - pe ambele maluri ale sale existînd, călare, cel puţin treizeci de aşezări.

[Fiindcă se vorbeşte atâta, azi, de “Republica Macedonia” :

“Macedonia” (capitală : Pella) exista în sec. VIII î. C. în nord-vestul Greciei. În timpul războaielor cu Perşii, Macedonia făcea parte din Grecia - apoi, de la Filip II şi mai ales de la Alexandru cel Mare (Macedon), a devenit Centrul Lumii… Sub Imperiul Roman, a fost o provincie ca multe altele - una din Legiunile stabilite în Dacia Felix era *a V-a, Macedonica* (pentru că vorbim de recrutarea ostaşilor romani din ţările cucerite : sub Hadrian a existat - printre altele - o *Cohors I Aelia* ***Dacorum***, trimisă în Britania, să-i supună pe Picţi…- în ciuda unor istorici francezi care pretind că legiunile romane erau alcătuite, în exclusivitate, din Germani). În Imperiul Bizantin, apoi în cel Otoman Macedonia arăta pe hartă ca o unitate. Întâia sfârtecare s-a semnalat în 1878, când Bulgaria care-şi câştigase independenţa şi-a atribuit partea orientală, iar după războaiele balcanice, în 1908, Macedonia a fost definitiv împărţită între Grecia, Serbia, Albania - şi, desigur, Bulgaria.

Astăzi există o “Republică Macedonia”, iar o “limbă macedoneană”: doar pentru “lingviştii” de la **Larousse** : dacă Macedonenii lui Alexandru cel Mare vorbeau greaca, cei de azi vorbesc-scriu în serbo-croată, varianta sârbă, cea grafiată cu caractere chirilice.

Ca şi Kurzii - popor fără patrie - Aromânii au locuit din timpuri imemoriale o “geografie” în care ei au constituit o minoritate importantă. Supralimba lor a fost greaca. Din pricina persecuţiilor la care au fost supuşi după ce Grecii, apoi Bulgarii s-au liberat de jugul otoman (nici o noutate : să fie observaţi Ucrainenii, abia liberaţi de jugul

rusesc, cum i-au înjugat pe minoritarii polonezi, maghiari, români, cu o ferocitate nebănuită), un mare număr dintre aceşti vorbitori de o limbă romanică (aromâna sau macedoromâna), de confesiune ortodoxă, păstori dar şi negocianţi extrem de avizaţi s-au refugiat în mai multe valuri în Principatele Române. După împărţirea Macedoniei, deşi relativ apropiate între ele, centrele tradiţionale aromâne au fost izolate prin instituirea de frontiere naţionale - de pildă: Bitolia, Ohrid au “căzut” în Serbia (azi Republica Macedonia), Korçe în Albania, Florina, Veria, Avdela, Ianina, Pella - în Grecia.

Deşi provenind din mai multe locuri, văi, munţi, clanuri, Aromânii “urcaţi” în România, au fost cu toţii numiţi *Macedoneni* sau *Macedoromâni,* în sensul de : originari din Macedonia istorică.

Macedoromânii au dat culturii române un mare număr de intelectuali - numai dintre scriitorii de primă mărime (la întâia, la a doua generaţie) am numărat doisprezece : Ion Barbu, Blaga, Bolintineanu, Dosoftei, Eftimiu, Goga, Macedonski, Maiorescu, Marino, Murnu, Gellu Naum, Stere…

În conflictele etnice care au zguduit recent Peninsula Balcanică - mai precis : în fosta Jugoslavie - nu s-a auzit glasul minoritarilor români, Vlahii (mult mai mai numeroşi decât Ungurii şi total lipsiţi de drepturi) ; nici al Macedoromânilor.

De ce ?

Acesta să fie unul din “misterele” rasei noastre ?]

17 iunie

Rana de la 1812 nu s-a cicatrizat iar în 1940 avea să se deschidă o alta, mult mai dureroasă, fiind vorba de noua frontieră terestră, trasată de Stalin (cu un creion de culoare albastră, gros, bont) şi care nu ţinea seama de oameni, ci de “geografie” cum o înţeleg Ruşii : planetară - fie, doar… continentală. Urmarea : zeci de localităţi din Bucovina şi din Moldova propriu zisă (ţinutul Herţa), au fost pur şi simplu *tăiate în două de gardul de sârmă ghimpată rusesc* - potrivit hărţii… Atunci (în iunie 1940) se vor fi antrenat Ruşii cu creionul pe hartă în vederea altor ***tăieri*** nu doar de-geografie, ci de-istorie, ci de-familii - ***Zidul Rusesc*** a tăiat Germania (dar Berlinul!); Coreea, Vietnamul, Yemenul… Metodă pornită de la cel mai supus, cel mai viclean, cel mai imoral - deci eficace - slujitor al Imperialismului

Rusesc : “cartograful” (altfel duce) de Richelieu.

Falsificarea toponimică din 1812, invenţia rusească: **Be*s*sarabia** numind jumătatea orientală a Ţării Moldovii, răpită - s-a repetat în 1924 (fatalitate : tot prin geniul unui ne-rus : Bulgarul Christian Rakovski). De acea dată Rusia şi-a negat propria invenţie, acum căzută în desuetudine : *Bessarabia* - şi a fabricat alta, nou-nouţă : *Republica Socialistă Sovietică Autonomă... Moldovenească* !

În 1918 Imperiul Ţarist se dezagregase şi ţări întregi : Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, partea ocupată de Ruşi a Poloniei, partea ocupată de Ruşi a României (Basarabia) - şi-au recăpătat libertatea. Basarabia s-a unit cu România la 27 martie 1918 şi a fost urmată de Bucovina la 27 octombrie, de Transilvania la 1 decembrie. Însă chiar şi sub numele conspirativ): “URSS”, imperialismul rusesc nu a renunţat la teritoriile anterior răpite, recent pierdute, considerîndu-le : “vremelnic ocupate”.

Amintitul Rakovski, bulgar prin naştere, român prin cetăţenie, socialist prin… meserie (a fost, dealtfel, iniţiatorul mişcării socialiste din România şi mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe şi… mult), în timpul războiului fusese demascat ca agent german, drept care autorităţile române îl arestaseră şi îi fixaseră domiciliu obligatoriu, “pe cuvânt de onoare”, la Iaşi. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova ; cum revoluţia bolşevică pornise, nu doar de la Petersburg, ci şi de pe frontul din Carpaţi (unde ostaşii părăsiseră poziţiile dedîndu-se la jefuirea populaţiei, la violuri tradiţionale), o ceată de ruşi beţi l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui A. I. Cuza din Iaşi şi l-a pus să declare… abolirea monarhiei şi instaurarea “Republicii Socialiste Sovietice România”. Bravii revoluţionari au fost alungaţi în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, proaspătul bolşevic Rakovski…

…Ca să apară ca preşedinte al Sovietului Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a şi condus câteva expediţii de “recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusesc”.

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenburg, celebrissimul sergent-recrutor al lui Duhamel, Gide, Malraux - Barbusse şi Romain Rolland fiind deja credincioşi servitori ai Casei Rusia); înainte de a fi acuzat el însuşi de trotzkism şi înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrati - şi înainte de a-i fi acuzat, în

Pravda, pe foştii săi tovarăşi bolşevici de… spionaj în favoarea Germaniei - nu se înşela, Stalin…) şi înainte de a fi împuşcat, chiar şi el, Rakovski a imaginat un scenariu de geniu :

Fiindcă Rusia (de-acum iscălind cu pseudonimul "URSS") ţinea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812 - el şi ai săi tovarăşi de internaţionalism proletar de la Odessa, recrutaţi din cartierul rău famat purtînd numele "Moldovanka", au inventat o… Moldovă pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina! Cu alte cuvinte : un cârlig de undiţă în care au pus, ca momeală peştişorul "Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească", sperînd să prindă peştele mărişor: Moldova istorică (deci şi cu partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia)- de ce nu peştele-cel-mare, România întreagă?

Aşezări româneşti existaseră de totdeauna dincolo de Nistru (ba, dintre sedentare-agricole, cele mai vechi) ; dincolo de Bug, de Nipru, de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica. Elementul românesc, mai corect : dac romanizat (şi nu doar moldovenesc), a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul XII, iar pe timpul ei, a mers în sens contrar, adică *spre* Răsărit, nu *dinspre* - şi era alcătuit din, mai ales, păstorii originari din Carpaţii Meridionali, din Transilvania şi nu din puţini aromâni - ca ramura paternă a mea purtînd numele "macedonean": Goma. Ei au dat primii ***sedentari rurali*** - şi continentali - în "Tartarie Pars" (oraşele de pe litoral fiind locuite de greci, de armeni, de evrei şi… de aromâni - drumul spre Est al negustorilor şi al aventurierilor urmărind îndeaproape malurile Mării Negre). Nomadismul păstoresc al carpatinilor şi al pindaricilor (nu de la poetul Pindar, ci de la munţii Pind, din Macedonia, de unde se trag Aromânii), era, în fapt, un sedentarism-pe-roate. Din pricina imenselor distanţe, transhumanţa nu putea fi anuală, ci… de la cincinală în sus. Fiecare *turmă* (de zeci de mii de capete) era păzită, pe un anume loc (*stână*) de către câteva zeci de oameni, alcătuind o *ceată*. Ceata - familia, clanul - avea şi câteva căruţe supradimensionate şi etajate, deplasabile (numai pe timp secetos) cu câte patru-şase perechi de boi - după ce se epuiza o păşune ; aveau mori de vânt, cu aripi de pânză - transportabile şi ele; biserici pe roate - adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn - şi el prevăzut cu roate… Restul ustensilelor (cazanele de fiert laptele, uriaşe, instrumentele de fierărie, etc) erau transportate separat… Uneori - adeseori - o stâna pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câţiva… nomazi semi-sedentari : îşi făceau case, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg - oricum, acea nouă

aşezare era prevăzută cu “depozite” pentru brânză, lână, piei, pastramă (carne uscată la vânt), şi juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât şi pentru caravane, în ambe sensuri. Şi noii sedentari creşteau animale - dar turmele fiind mult mai… puţin foarte-mari, erau păşunate prin jurul satului (adică pe o rază de 50 kilometri…), în rest făceau agricultură…

Însă nu la perpetuarea şi la întărirea românităţii se gândiseră bolşevicii (deşi ideea, ticăloasă, fusese deturnată de câţiva români din TransNistria), ci la faptul că : “Republica Moldovenească ar putea juca rolul politico-propagandistic pe care-l joacă Republica Bielorusă faţă de problema Poloniei şi Karelia faţă de Finlanda” - acesta a fost un citat dintr-o directivă cu caracter intern (şi secret). Prin urmare la Harkov, ***în Ucraina,*** la data de 12 octombrie 1924, ***Ruşii*** au hotărît crearea Republicii Autonome Sovietice Socialiste “***Moldoveneşti***” ***pe solul Ucrainei, pe malul stâng al Nistrului***. Măsura 7.500 km. p. şi număra 550.000 locuitori.

Câţi dintre aceştia erau “moldoveni”? Nici măcar 30 % !

Existau zeci, poate sute de aşezări “la Răsărit”, însă, pe de o parte, acelea nu îi îndreptăţeau pe locuitorii stabiliţi acolo să afirme că se află în ţara lor ; pe de alta păstorii puteau purta turmele până în China (dacă erau bărbaţi…), însă ştiau : nu era ţara lor - ci a tuturor. După constituirea statului feudal Ţara Moldovei, oamenii spuneau : Nistrul desparte, nu doar două ţinuturi, nu două ţări, ci două continente ; pe malul stâng al său era *altceva* decât pe dreptul - nu doar din punct de vedere etnic, geografic - ci mai ales din punct de vedere geologic… O singură dată (1941) un conducător de oşti româneşti (Ion Antonescu) a trecut Nistrul. Eroare de neiertat. Deşi Mareşalul instituise o dictatură, deşi ţara se afla în stare de război cu URSS, mulţi generali şi ofiţeri superiori au protestat : ei îşi făcuseră datoria de a libera pământul românesc ***până la Nistru*** - dincolo de fluviu începea, nu altă ţară, ci altă (i)realitate). Şi-au dat demisia, au fost degradaţi, arestaţi…

Pura diversiune rusească din 1924 s-a întors, în primul moment, împotriva iniţiatorilor : RASSM, înainte de a juca rolul “politico-propagandistic” faţă de România, a devenit o structură oficială protectoare a “moldovenităţii” ameninţată de rusificare, de ucrainizare… Acolo (adică pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina), în primii ani de existenţă a RASSM, s-a creat o “identitate”, o “cultură” - chiar limba-care-nu-există : “limba moldovenească” ! Acolo şi atunci Ruşii au

renunţat treptat la denumirea - pe care tot ei o reactivaseră şi o impuseseră, după 1812 : *Bessarabia,* înlocuind-o cu *Moldavia*… (Stalin însă, nemulţumit de "rezultate", i-a împuşcat pe toţi "moldovenii" din organismele de conducere…).

Drept care, după 26 iunie 1940, când Ruşii au re-ocupat pământul românesc, au interzis folosirea "denumirii duşmănoase, reacţionare" : *Basarabia* şi au impus : *Moldova* (de aici : *cultură moldovenească, identitate moldovenească* şi, inevitabila invenţie rusească *: limbă moldovenească*…) - pentru jumătate din Moldova istorică.

Fireşte, nu există "limbă moldovenească" (cum nu există limbă yvelineză). O ştie oricine are noţiuni de lingvistică generală. Există **limbi surori** ale românei**:** *macedo-româna (aromâna)*, *megleno-româna, istro-româna* (ultimele două în curs de dispariţie); există graiuri (şi nu dialecte !) - în ciuda agresiunilor, a năvălirilor, a ocupaţiilor, a influenţelor, a împrumuturilor masive, populaţia a practicat *limba română*, uluitor de unitară, locutorii din oricare colţ de ţară şi de peste hotarele României istorice înţelegîndu-se între ei, diferenţele constînd în uşoare deosebiri de pronunţie şi în profuziunea de sinonime.

"Limba moldovenească" este tot o invenţie rusească din categoria radio-ului - inventat de Nikita Vissarionovici Marconov ; a maşinii cu aburi născocită de Leonid Arturovici Wattovici ; a cinematografului, pus la punct de Fraţii Ilf şi Petrov Lumièrovski - în fine, a metroului, datorat şarmantului (slav) Boris Mihailovici Metrov, cel care, în tinereţea-i fericită, descoperise, printre altele, chiar şi metrul cub.

18 iunie

Să spun repede-repede ce am de spus, înainte de a interveni în spunere Afgan'ul. Poate că n-ar fi rău dacă mi-aş face (cu mâinile mele) un alt afgan*'*, unul numai al meu - pe care să-l conduc după placul meu.

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferinţe cumplite, printre nedreptăţi fiind nerecunoaşterea lor, autohtoni, ca naţiune, alături de ocupanţi (Ungurii, Secuii) şi de colonişti (Saşii, Şvabii). Însă în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie şi să citească, aveau o

identitate, ştiau cine sunt şi de unde se trag, ba îi învăţaseră carte şi conştiinţă de sine pe Românii din Principatele, totuşi, libere ;

Prin comparaţie : sub ruşi, numai în 106 ani, Basarabenii au fost striviţi, analfabetizaţi, desnaţionalizaţi, des-identizaţi.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut şi Nistru mai puţin bravi?, mai inerţi?, mai înclinaţi spre supuşenie decât Transilvănenii ?

Istoria ca şi literatura, cu osebire "ficţiunile reale" semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul :

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ţinuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, s-a început construirea-reconstruirea fortificaţiilor de la graniţa naturală dintre Europa şi Asia : Nistrul. Cetăţile de pază aveau nevoie de **oameni liberi** ca străjeri**.** Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, avînd statut asemănător celor din interiorul arcului carpatic : Făgărăşenii, Năsăudenii…

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguţători în timpul liber, oşteni în… tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar şi pe ei înşişi - de unde frecventele răzvrătiri împotriva puterii centrale (de la Suceava, de la Iaşi), pentru impunerea unui "domnişor" de-al lor, de regulă un impostor - întreprindere în care excelau cei din judeţul meu, Orhei… Şi nu se sfiau să dea şi câte o raită peste Nistru, "La Cazaci" (care nu erau o seminţie, ci o adunătură de mercenari : ruşi, polonezi, lituanieni, ucraineni, moldoveni, numele venindu-le, nu de la ucraineanul *cozac*, ci de la tătărăscul : *ca'zac*, însemnînd : călăreţ rătăcitor, vagabond…); în Sud, "La Tătari"- în scop, cinstit, de jaf (mai corect, cu polonismul: *jac*, Leşii constituind majoritatea).

Însă oricât de turbulenţi erau în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu : Moldova.

Moldovenii de la Nistru (sau : dintre Prut şi Nistru), oameni liberi, războinici întreţineau cu Tătarii, deveniţi auxiliari ai Turcilor, stabiliţi (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre - relaţii originale, nemaiîntâlnite la răsărit de Nistru ; necunoscute "la apus de Prut"- Valahilor, Ungurilor, nici Poleacilor, nici Nemţilor. Apocalipticul "Vin Tătarii !", se trăgea de la Marea Invazie din 1241 şi avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor…

…dar nu şi asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele "mongolilor", dintre Caspica şi Adriatica, aceştia nu se temeau de tătari - de ce ? Fiindcă şi ei "dialogau" din şa, cu sabia, cu suliţa, cu arcul - predilect, cu ghioaga ; şi ei, ca şi Tătarii

erau călăreţi-uşori. Năvălitorii veniţi călare erau obişnuiţi să întâlnească, fie o împotrivire armată pedestră (deci inferioară cu cel puţin un metru, *înălţimea* constituind ***şi*** un important avantaj psihologic), fie o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat şi uşor de înfrânt de roiul de viespi mongole. Şi Cazacii (de la Pragurile Niprului) “discutau” pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrîngîndu-i. Da, ei erau buni (şi interesaţi) luptători, însă nu aveau de apărat un pământ al lor, o patrie - să-i zicem : “Cazacia”. Moldovenii, da : Moldova. Trăind-pe-cal, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal (“de la acelaşi nivel”) pe Tătarii născuţi-pe-cal. Să fie citit romanul **Neamul Şomăreştilor** de Mihail Sadoveanu şi ca un document ce este, nu doar ca o superbă ficţiune ; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla origine, în deplină cunoştinţă de cauză…), cu a sa **Descriere a Moldovei** ; să fie re-citiţi memorialiştii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan : curioşii vor fi surprinşi să afle “istorioare” de genul (citez din memorie) :

S-a întâmplat ca într-o vreme, în împrejurimile Hânceştiului, să moară aproape toate femeile, după ce năşteau. S-a ţinut sfat : oamenii au hotărît să saie pe cai şi să deie iama-n tătărime, în Bugeac.

Aşa au făcut : s-au dus, s-au întors :

După ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toţi caii tătărăşti, toate vitele, toate sculele de preţ, precum şi cu ceva tătarce, **de să aibe cine le spăla izmenele**... (s. mea.)

Şi astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut şi Nistru…, trag eu o concluzie pripită, însă nu şi falsă. Că afirmaţiile sunt adevărate o probează onomastica ***şi*** toponimia (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit - în fine : pe-acolo, prin partea aceea, îşi aveau iurtele, în aul-uri).

Există nume de familie (provenind din porecle), indicînd neamul: deci românescul ***Tătaru*** (din categoria : ***Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamţu,*** etc…) arată că purtătorul se trage dintr-un tătar ; alte nume informează despre “trecerea” la religia creştină : frecventele azi ***Botez, Botezat***, spun că un necreştin (evreu, turc, tătar, lituanian-litvan - înainte de 1400) “trecuse” - la creştinism, iar ca dovadă, fusese *botezat* ; în fine nume devenite neaoşe basarabene ca : ***Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Uzun, Huzum, (H)Amza, Cabac, Baidan, Buiuc, Murafa, Temircan*** sunt de origine tătară. Chiar şi ***Hâncu,*** oricât s-a străduit lingvistul Iorgu Iordan să-l (ex)tragă din

slava bulgară, tot de la türco-tătarul ***han*** vine, sub forma: ***khan*** - ceea ce a dat în limba română : ***Cantemir*** (Han-Temir), dar şi: ***Temircan*** (Temir-Han)…

[Dimitrie **Cantemir** a fost, nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al ţarului Petru cel Mare, dar un savant, în corespondenţă cu contemporanii săi cei mai luminaţi, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (**Istoria Imperiului Otoman** şi **Descriptio Moldaviae**, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse şi în engleză, germană, franceză), un istoric al religiilor (**Sistema religiilor muhammedane**), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui **Tratat de muzică turcească** şi inventator al unei metode de notaţie a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist - "un Lorenzo de Medici al Moldovei", cum îl numise Leibniz - dar şi un imens scriitor român, de… "ficţiune-reală", prin **Istoria hieroglifică**… scrisă în româneşte.

Fiul său, Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra şi a îndeplinit misiuni diplomatice în Franţa - dealtfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea - şi încă altele - pentru a spune că nu firea mai slabă a românilor dintre Prut şi Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani ; nu firea mai tare a românilor din arcul carpatic, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului.

Ungurul, brutal, crud, dispreţuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiţi în interiorul Arcului Carpatic alcătuitori ai unei naţiuni - le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700 ; a tolerat (acesta fiind termenul) ca Valahul (Oláh), deşi fără drepturi civice, să aibă, totuşi, tipografii, publicaţii, şcoli - în limba sa ;

Rusul - bun, să-l pui pe rană !- doar la câţiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă (pe hârtie), teritoriul şi locuitorii au fost rusificaţi cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. l al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduşi, instalaţi, cu zecile de mii, colonişti, (orice ar fi fost : evrei, germani, elveţieni, francezi, bulgari, ucraineni, ruşi, găgăuzi erau, sau urmau să fie, vorbitori de rusă, nu de română) ; diviziile - parcă sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin şi Vaticanul… - de slujbaşi ţarişti, care, înainte de a se pensiona şi a se fixa pe loc făceau să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă

lumină (ce să mai vorbim de hrană : carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, peşte…) din cine ştie ce fund al Rusiei îngheţate, mohorîte, fraţi, cumnaţi, bunici, veri, vecini, prieteni - toţi, cu “prime de instalare” - şi proprietăţi dăruite de darnicul Ţar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecţionată după re-ocuparea Basarabiei, în 1944.

Dealtfel “ţarii roşii”, pe când erau ei doar “ţarevici”, (secretari-generali ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chişinău, pe spinarea românilor basarabeni : porcul de Hruşciov, ticălosul de Brejnev, gagarisitul-din-tinereţe Cernenko, Kaghebistul Andropov, “pacificator” al Ungurilor în 1956…

Cum se face că primii trei erau *şi* ucraineni ? Parcă Ucrainenii se declaraseră totdeauna antiruşi, anticomunişti, nu ? A-ha : antirusismul şi anticomunismul Ucrainenilor sunt valabile numai pentru… ucraineni, nu şi pentru “alte naţii” : baltici, caucazieni, “moldoveni…”

Oricum - şi iarăşi mă citez : “Românii s-au ocupat ei înşişi”.

Dovadă : Aparatul Represiv - copiat după NKVD - a devenit, mai ales după 1956… Securitatea Românească. Nu mai feroce, nu mai ticăloasă decât “sora ei mai mare”, rusească - ci pur şi simplu răul-absolut.

Am scris un articol cu acest titlu - îl reproduc aici :

Paris, 11 februarie 2001

Răul Absolut - Securitatea

La vârsta de 13 ani şi jumătate (în ianuarie 1949) am cunoscut pe pielea mea de copil Securitatea proaspăt înfiinţată ; dar mai înainte, la 9 ani (după 12 septembrie 1944), mă frecasem de jandarmeria… burghezo-regalistă, iar şi mai înainte, prin tata (există o memorie a genelor), la vârsta de 5 ani (în ianuarie 1940) făcusem cunoştinţă, în Basarabia cedată, cu Mama Securităţii româneşti : NKVD. Ceea ce înseamnă că din cei 65 câţi am, de la naştere, în restul de 60 ani am avut vreme să mă “documentez”- de-a lungul, de-a latul, de-a adâncul Spurcatei Organe. Deşi avusesem de a face cu ea de atâtea ori, fusesem, fie prea tânăr - drept care Dumnezeu şi data naşterii (1935) mă scutiseră de Reeducarea din 1949-52, fie prea mărunt, pentru a intra în “vederile” Reeducării a doua (1961-64). Dealtfel nici nu mă mai aflam în închisoare, ci în domiciliu obligatoriu, din 1958. Iar în 1977 Maşina MAI nu m-a definitiv zdrobit pentru

că, profitînd de nesfârşita ei putere şi inerţie (deci: slăbiciune), apucasem să mă fac cunoscut şi în Occident - aceasta a fost "umbrela"; platoşă mi-am făcut din netăcere: am zbierat, am ameninţat că, "de mă voi scula, pre mulţi am să scriu eu", negru pe alb - şi nu am avut soarta lui Gheorghe Ursu.

Repetiţia : mama inutilităţii

Ei, da : am împuiat capul eventualului cititor cu atâtea biografisme, atâtea amănunte, atâtea fleacuri "care, acum, în noul deceniu, în noul secol, în noul mileniu şi-au pierdut importanţa";

Ei, da : îi comunic prin scris lucruri străine lui, ba chiar dăunător-cauzatoare, fiindcă el nu-vrea-să-ştie-nimic, fiindcă lui i-i frică, de moare (dacă-şi aminteşte?), el vrea să trăiască, fie şi amnezic, nu să piară dacă, doamne-fereşte deschide gura (model de trăitoare-cu-orice-preţ : Gabrielei Adameşteanu, până la 22 decembrie 89 fix), vrea să-şi re-facă viaţa, să şi-o facă altfel decât îi fusese sub comunişti. Or asta nu se poate realiza fără a şterge din memorie tot-tot-tot, şi ultimii din cei câţiva stropi strecuraţi prin frunzişul monstruos de compact al arborilor din Pădurea Fricii ; fără a accepta că am fost cu toţii ("mai mult sau mai puţin vinovaţi"- varianta Breban), "deci nevinovaţi sântem cu toţii" (după cum bine ne-a învăţat domnul Pleşu, strălucit şi reprezentativ premiant la român)- şi fără a ne reconcilia - naţional, cum altfel! - cu cine se întâmplă să ne iasă în cale…

Ei, da : (pe) acestea toate le-am spus, le-am re-spus, re-re-re-respus (în scris).

Ei şi ? Tot n-au fost înregistrate de compatriotul meu, şi el vorbitor-cititor de limbă română - mă gândesc la cel care a citit o jumătate de pagină din scrìsurile mele în sfârşit publicate după douăzeci de ani de interdicţie. Ultima probă (m-aş fi lipsit cu dragă inimă de ea) mi-a venit dinspre - cine ar fi crezut ?, eu nu - Doina Cornea : răspunzînd textului "Să fie interzis electoratul!" [vezi-l mai încolo], mi-a reproşat… citez şi aici, să rămână: "Dar aţi părăsit România când represaliile s-au abătut şi asupra familiei Dumneavoastră" - şi : "Securitatea mi-a dat şi mie un paşaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors şi mi-am continuat lupta…" Surpriză cu atât mai violentă, cu cât Doina Cornea afirmase, în scris, cu multe prilejuri că chiar înainte de a-şi manifesta disidenţa (adică înainte de 1983), la Universitatea Cluj, unde era lector, propunea studenţilor

fragmente din cărţile mele traduse în franceză. Iată însă că nici chiar cei care citiseră nu mai ţineau minte ce vor fi citit. Acesta fiind motivul pentru care îmi iau dreptul de a repeta, de a repeta, de a repeta (vai, doar pe hârtie, multiplicată în 20 exemplare, trimise prin poştă, or este ştiut faptul că hârtia, chiar tipărită este acceptată numai dacă omul consimte la actul lecturii, şi nu dă peste el, nu îl agresează, nu îl violează ca radioul, ca televiziunea). Căci Românul, aşa-i el : nu are ţinere de minte - vorbesc de cel care a ştiut cândva, ceva, cumva (şi nu mai ştie). Capul lui nu suportă atâtea informaţii fără interes imediat şi încă privindu-l pe altul… Şi ce dacă acela a făcut şi a dres, cândva ? Să fie sănătos, să mai facă dacă-l ţin curelele, pe el să-l lase cu treburile, cu problemele, cu necazurile lui, cu (ne)ţinerea de minte a lui.

Odiosul Organ

Acestea toate, ca să pot (re)zice : Securitatea este Răul Absolut. Nu fac decât să repet titlul unui text scris în vara lui 1995, când Securitatea, încercînd să-mi torpileze candidatura (dealtfel, provocatoare) la alegerile prezidenţiale din noiembrie 1996, publicase în Adevărul-Scînteii*, sub iscălitura unui căprar (de atunci a fost înaintat în grad, azi e sublocotenent plin şi prieten la cataramă cu N. Manolescu şi cu Dorin Tudoran) răspunzînd la apelul : «C.T. Popescu!» marea-demascare-a-impostorului-Goma, zis Gomora, cel care, în 1977, pupa gumarii lui Ceauşescu. De notat : operaţiunea MAI fusese precedată-anunţată de promptele şi indignatele declaraţii de presă ale lui C. Coposu, care mă acuza de sabotare a "adevăratei candidaturi", a adunătorului de cotizaţii PCR la Universitatea Bucureşti (în tandru tandem cu Zoia Petre): Emil Constantinescu, creaţie a sa şi a Blandienei, după reţeta Măgurenităţii.*

Acestea toate ca să mai pot zice :"Spune-mi în ce raporturi te afli cu Securitatea, ca să-ţi spun cine eşti".

S-a observat că, vorbind despre Securitate, chiar şi acum în anul 2001, folosesc indicativul prezent. Nu este deloc necesar ca X să povestească în amănunt raporturile sale cu Securitatea, ci doar să sonorizeze ori/şi să grafieze, în indiferent care context:"fosta Securitate", pentru a oferi cheia : X-ul în chestie conţine (uneori fără să-şi dea seama) ceva tulbure, ceva rămirositor.

După opinia mea - nu sânt singurul, însă deocamdată izolat în

acest demers - nu poate fi luată în discuţie societatea românească, nici doar cultura românească şi nici psihologia românului (de la 23 august 1944 încoace - şi cine ştie câte alte generaţii de acum încolo) dacă nu se raportează la Odioasa Instituţie. Cea care ne-a terorizat, ne-a chinuit, ne-a schilodit, ne-a mutat (proces de pe urma căruia rezultă : mutantul). Încă de pe când scriam cartea **Patimile după Piteşti** *(1978-79) îmi mărturisisem teama că, după 1964 (momentul Decretului de amnistie), mulţumiţi de rezultatele celor două campanii de reeducare în închisori, 1949-1952 şi 1961-1964, comuniştii au trecut la reeducarea la scară naţională - prin crearea de lipsuri alimentare, prin interdicţia, pentru femei, de a avorta, prin confiscarea valorilor patriotice, prin distrugerea sistematică a patrimoniului naţional. Fireşte, toate aceste intruziuni, agresiuni, violuri ale demnităţii omului au fost făcute prin aceeaşi omniprezentă, omnipotentă - blestemată Securitate. Şi iată cum, după două decenii, reeducarea-generală a dat, nu "un popor vegetal", cum poetàse Blandiana, ci unul mai degrabă mineral : o naţie de pietre (pietroaie, pietricele), o comunitate geografico-lingvistică alcătuită din lucruri, nu fiinţe. "Psihologia" indivizilor sare în ochii şi în urechile avertizate atunci când ei spun/scriu apelativul "Domnule" adresat de ei, reacţionari notorii şi puşcăriaşi vechi - Ciuceanu, Quintus, Diaconescu, Petrişor, Paleologu - unor bandiţi bolşevici, şi ei notorii: Iliescu, Brucan, Roman, Măgureanu, Verdeţ, colonelul Crăciun (C. Coposu mergînd şi mai departe: în intimitate îi spunea lui Măgureanu : "Virgil"); sau când îl folosesc, chiar atunci când vorbesc/scriu despre morţi :"domnul Gheorghiu-Dej", "domnul Alexandru Drăghici" culminînd cu : "domnul Nikolski".*

Sânt nevoit să mă citez iar şi tot cu neplăcere : în **Jurnal I-II-III** *notam : începînd din 1984, simţisem la prietenii, la cunoscuţii veniţi din ţară o neliniştitoare schimbare. Era de parcă arbitrarul - şi literarul - prag propus de Orwell într-o carte de, la urma urmei, ficţiune :* **1984***, ar fi căpătat carne, ar fi devenit insuportabil de real. M-am tot întrebat: ce eveniment va fi determinat o asemenea schimbare în comportamentul, altfel insensibililor la istorie compatrioţi ai mei ? Nu am găsit atunci, în 1984 ; nici în 1989, faţă cu un text scris (***Patria furată** *de V. Duda). Abia după alegerile din 20 mai 1990 (când, în ciuda măsluirilor-de-stat-şi-de-partid, a devenit limpede : majoritatea românilor îl făcea preşedinte al ţării pe un tâlhar de drumul mare, pe un criminal avînd încă proaspăt, pe mâini, sângele împuşcaţilor din decembrie 89 - şi care încă nu-şi dăduse întreaga aramă pe faţă,*

Mineriada Primă avea să fie peste trei săptămâni - iar N. Manolescu, cu prosopul-pe-braţ avea să-l legitimeze pe vinovat, luîndu-i un interviu şi numindu-l "Om cu o mare"). Atunci m-am întrebat dacă nu cumva această prăbuşire a spiritului la român este pricinuită, nu de un eveniment anume, ci de acumularea, în timp, a unor "mici" catastrofe. La urma urmei, răspunsul era/este inginerese şi ţine de… rezistenţa materialelor : "Materialul" nu mai rezistase atâtor şi atât de violente încercări.

Instituţie teroristă, doctrină a terorii

Numărînd pe degete anii până la 1984 - măcar din 1944, dacă nu, ca pentru noi, basarabeni şi bucovineni : din 1940 - ajungeam la 40 ; patru decenii de suferinţe neîntrerupte, de speranţe spulberate (în legătură cu ne-venirea Americanilor), de încredere înşelată : fie de "românul" Ceauşescu, dovedit a fi tiran comunist, întru nimic mai grijuliu cu oamenii acestui pământ decât Gheorgiu-Dej, fie de "modelele naţionale" Gyr, Crainic, Noica, Stăniloaie, Ţuţea, fie de colegi, prieteni, fraţi, veri, unchi, fii - nu doar cedînd presiunilor şi îndoindu-se "sub vremi" - ci, vai, adeseori rupîndu-se şi vânzîndu-şi fratele…

Raportate la Monstrul Securitate există mai multe categorii de români :

- cei care au intrat între fălcile NKVD-ului, pentru "crime de război" - ei au cunoscut soarta învinşilor de totdeauna : au fost duşi la Sublima Poartă (a Kremlinului), anchetaţi, "judecaţi" de învingător, condamnaţi tot de el, însă de formă au fost repatriaţi şi au avut parte de mascarada botezată "proces popular"; unii au fost executaţi (tot pe sol românesc, tot de către români), alţii au putrezit în celulele Aiudului, Sighetului, Jilavei, Râmnicului Sărat ;

- cei care au fost arestaţi-condamnaţi pentru stări, nu pentru fapte: funcţionari, politicieni, magistraţi, preoţi, industriaşi, chiaburi;

- cei care aparţinuseră/aparţineau unor mişcări, partide politice, nu doar anticomuniste, dar şi comunişti care "deviau", fie în raport cu "linia", fie în raport cu liniatorul : Stalin, sus ; jos : Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Groza ;

- cei care făcuseră, *nu doar* fuseseră *(pentru a-l contrazice pe Noica) : mai ales militari, dar şi civili, mulţi studenţi şi elevi : alcătuitori de organizaţii (art. 209);*

- "partizanii": depindea de regiune : în Făgăraş, majoritatea dacă nu totalitatea alcătuită din legionari scăpaţi prin ochiurile plasei întinsă de Siguranţă în luna mai 1949 ; în Banat şi în Argeş militari nesupuşi (nu acceptaseră să lupte pe frontul de Vest - nu pentru că ar fi fost pro-germani, ci pentru că erau antiruşi), ofiţeri şi studenţi, elevi şi ţărani ce refuzaseră, întâi cotele, apoi întovărăşirile, apoi colhozurile - în Maramureş, Moldova de Sus, Vrancea, legionari macedoneni în Dobrogea.

În legătură cu această formă de rezistenţă, după un deceniu de libertate de mărturisire, de documentare şi de scriere, faptele lor de arme vor trebui revizuite, aşezate la locul lor, adevărul restabilit ; să nu mai fie vorba (ca înainte de 1989, când se vorbea în şoaptă şi se scria - cât se scria şi numai în Occident - după legende şi mai ales după… dorinţă) de suferinţa lor, în pasivitate (mai mult, mai atroce au suferit cei închişi la Aiud, la Piteşti, la Gherla, la Jilava - ca să nu mai vorbim de pasivii de la Sighet - decât partizanii din Făgăraş, de pildă), ci de acţiune*; spre deosebire de mişcările de partizani din Polonia, din Ucraina, din Bulgaria, din Iugoslavia (mihailoviştii antitoişti) cei din România nu au intreprins acţiuni conjugate şi ofensive ; puţini dintre partizanii români "urcaseră la munte" pentru a-i combate pe ruşi şi pe uneltele lor din România, cât pentru a se sustrage arestării ; cei mai numeroşi dintre ei nici nu erau ceea ce se înţelege prin "partizani", adică : luptători din umbră, ascunşi pentru refacere, ci mai degrabă : ascunşi, în aşteptarea ocaziei de a trece frontierei spre Occident - unii au încercat, unii dintre unii au reuşit, ceilalţi fie au fost împuşcaţi pe graniţă, fie au pierit în închisorile sârbeşti ; se poate însă vorbi cu îndreptăţire şi cu durere de suferinţele miilor - oare numai atât ? - de "favorizatori". Ei au fost victimele tragice ale terorismului instituţionalizat exercitat de puterea comunistă indigenă aflată în totalitate sub ordinele ocupantului rus. Bănuiesc Securitatea de a fi exagerat importanţa şi pericolul reprezentat, pentru Putere, de…"terorişti", pentru a avea încă un pretext de terorizare (instituţionalizată şi la scară naţională) a populaţiei. Cine are îndoieli asupra acestei ipoteze, să privească la Cecenia contemporană : aceeaşi tactică diversionistă elaborată la Moscova (nu contează dacă şef vizibil este Elţîn ori Putin), aceeaşi deviaţie lingvistică:* terorismul de stat şi de partid *îi tratează de "terorişti" pe cei ce i se opun. Pentru documentare, mai vezi şi ce se petrece în Israel : acest stat născut, nu doar prin drepturi legitime, dar şi prin pur terorism - antibritanic - din*

clipa oficializării (1948), a practicat terorismul-de-stat, prin alungarea palestinienilor de pe pământul şi al lor, prin distrugerea satelor, a târgurilor, a caselor, a livezilor - şi, printr-o răsturnare lingvistică : tratarea celor care se opun acestei violentări din partea fostului violentat - de… "terorişti";

- aproape două decenii au fost terorizaţi instituţional şi cei care spuseseră NU : cotelor, intrării în întovărăşiri, apoi în colhozuri - refuzul lor economic a fost clasat şi pedepsit politic - câte sute de mii de ţărani au fost asasinaţi sau "doar" arestaţi?; dar câţi au fost membrii familiilor lor, declasaţi profesional şi social, interzicîndu-li-se,"pe bază de dosar" de a face studii superioare, de a ocupa anume posturi?;

- tot victime ale terorismul instituţionalizat au fost zecile de mii de "agitatori" (art. 327) - cei care pentru cuvinte rostite ori pentru acuzaţia, denunţul potrivit căruia ar fi rostit cuvinte "împotriva regimului de democraţie populară" au fost arestaţi şi au umplut închisorile, lagărele de muncă, satele-noi, unde li s-a fixat domiciliu obligatoriu [autorul acestor rânduri a fost condamnat pentru "agitaţie publică" la 2 ani, dar a făcut şi 5 ani de d.o.].

Acestea ar fi - în mare - categoriile victimelor Securităţii. Dacă prin forţa împrejurărilor : uzură, boală, mizerie materială, inimă-rea, după "liberare" cei mai mulţi dintre supravieţuitori au dispărut, nu există, în prezent, un singur român, care să nu aibă în familie măcar un arestat ; măcar un asasinat în anchetă ori în închisoare ; un martirizat - pentru cote şi pentru partizanat ; pentru agitaţie publică şi pentru crimă-de-organizare ; pentru "neaderare" (la colhoz) şi tentativă de trecere de frontieră ; pentru "crima" de a fi locuit pe graniţa cu Iugoslavia şi pentru păcatul de a se fi născut în Basarabia, în Bucovina de Nord… Şi totuşi, în cvasitotalitate, urmaşii marti-rizaţilor de comunism şi de braţul ei, Securitatea, au uitat şi puţinul ştiut de la părinţii lor, supravieţuitori ne-fricoşi, iar de la "revoluţiune" încoace, de parcă aceasta ar fi urgenţa clipei şi misia lor, s-au aşternut pe uitare-iertare!

Să-i ierte Dumnezeu - eu nu-i uit

Trebuie să ştie aceşti creştini de trei lulele că îndemnurile lor la uitare şi la împăcare cu Diavolul sună tot atât de pre limba Securităţii ca şi celebrul îndemn al lui Buzura în primele zile ale lunii ianuarie

1990 : «Fără violenţă !»; să ştie setoşii de "reconciliere naţională" - îi numesc pe cei mai intelectuali dintre thraci : Pleşu, Buzura, Breban (iar din noiembrie 2000 Doina Cornea, cea care, îndemnîndu-i pe români să-l voteze pe Iliescu a făcut, la distanţă de 10 ani, ceea ce făcuse alt intelectual strălucit - coincidenţă? şi el ardelean! : N. Manolescu, acela carele, imediat după întâia mineriadă i-a luat criminalului aţâţător la război civil un interviu, adresîndu-se "Omului cu o mare" - am mai spus-o ?, ei şi ?, am s-o mai spun) - urmez : să ştie descurcăreţii pe centimetru pătrat că oricâte "adeziuni" ar avea ei din partea maselor largi de analfabetizaţi (de către ei înşişi), de imbecilizaţi de comunism, nu vor fi uitaţi, nu vor scăpa de... consemnarea faptelor lor de directori-de-conştiinţă demisionari, trădători. Să ştie : prea gălăgios pledează ei pentru "reconcilierea" cu criminalii securişti, ca să nu fie suspecţi de conivenţă cu Securitatea eternă.

Ce vor fi vrînd Întunecătorii Naţiei : să fie lăsaţi în pace ticăloşii care ne-au chinuit trupurile şi sufletele ? : să nu fie pedepsiţi nici măcar printr-o defilare prin faţa tribunalului ?; printr-un act-de-acuzare publicat într-un periodic - altfel, "încrâncenaţii", "procurorii" vor fi acuzaţi de vânătoare de vrăjitoare ? Situaţia ar fi nostimă dacă nu ar fi tragică: vasăzică pe evrei nu îndrăzneşte nimeni să-i acuze că s-ar deda, de jumătate de secol, la "vânătoare de vrăjitoare", dar un Evreu ca Z. Ornea zbiară ca din gură de şarpe de fiecare dată când un Grigurcu, de pildă, îi pomeneşte şi pe Evreii care au martirizat cultura română : Kişinevski, Roller, Răutu, Moraru, Sorin Toma, Vitner, Mândra, Crohmălniceanu, Paul Cornea, Radu Florian, Tertulian, Maria Banuş, Nina Cassian ?

Securistul care nu a dat în viaţa lui o palmă…

Auzi pe câte un ticălos de securist pretinzînd că el nu violentase, nu torturase pe nimeni în viaţa lui de "lucrător MAI". Că el "nu dăduse măcar o palmă". Dacă lucrase la con-tabilitate, la bucătărie, la magazie, fără contact direct cu reţinuţii şi deţinuţii - într-adevăr, nu avusese acest "prilej"... Însă vinovăţia unui securist nu se măsoară cu cantitatea de palme, pumni, lovituri de picior, de bâtă, de baston de cauciuc de rangă de fier administrate unui "bandit", cum ne considerau ei, tovarăşii. Când am fost re-re-rearestat în aprilie 1977, comandant al Direcţiei Anchetelor Penale cu sediul pe Calea Rahovei era colonelul Vasile Gheorghe (sau viceversa, nici el nu ştia) care,

după "tratamentul" ce mi-l aplicase ministrul Securităţii, Pleşiţă (prieten al lui Breban), mi se lăudase că el foloseşte "alte metode", că el nu a dat în viaţa lui o palmă - "nici în '56, când cu «Contravoluţia» (aşa-i ziceau ei Revoluţiei Maghiare), de-aţi vrut să ne spânzuraţi de felinare..." Îmi aduceam aminte : în decembrie 1956, la Interne, vreo trei zile mă anchetase un locotenent, Gheorghe Vasile (şi invers), fără să mă bată ; când intrau în birou alţii şi mă cotonogeau, el, băiat sensibel, ieşea pe coridor - şi revenea, mirat foarte că..."îţi dete borşu, din senin..."

Dacă mă rezum, egoist, numai la familia mea :

- pe mine el mă anchetase în 1956, el scrisese cu mâna şi cu ortografia (sic) lui procesele-verbale, în care răspunsurile mele erau date de el - "recunosc cinstit că, în mod duşmănos, am..."- făcut şi am dres, eu nu voiam să semnez declaraţii ce nu-mi aparţineau, el... ieşea niţel din birou, fiindcă, nu-i aşa, nu dădea măcar o palmă ; ce se întâmplase după 20 ani, în 1977, am povestit în **Culoarea curcubeului** - volum tipărit, nedistribuit, dar trimis la topit de filosoful Liiceanu*;*

- pe socru-meu tot el îl anchetase - îmi povestise, când le intrase morcovul scandalului internaţional provocat de aflarea arestării mele: Năvodaru fusese acuzat de "explozia centrului de calcul", deşi nu mai avea nimic de a face cu Centrul acela - cu cinci-şapte ani în urmă tratase cumpărarea "utilajelor", atât. Însă tot lui "Grenadă" îi scăpase : vina lui Năvodaru era aceea că nu o obligase pe fiică-sa să divorţeze de banditul Goma - aşa cum îi trasase partidul sarcină...;

- în fine, numitul colonel Gheorghe-Vasile-Gheorghe o chinuise pe soţia mea (şi, fatal, pe copil, în vârstă de un an şi patru luni), convocînd-o mereu, mereu la ei, pe Calea Rahovei.

Nu : securistul Vasile Gheorghe (de pildă) nu mi-a dat o singură palmă - dar ne-a terorizat el, ca un securist ce era ? Dacă da - să plătească !

Alţi securişti pretind că ei nu au "lucrat" la anchete, ci doar la... supraveghere, la adunare de informaţii... Că nu au agresat fizic, în birourile de anchetă - dar îi "vizitau" ei pe oameni? Le fixau întâlniri "conspirative"? Le propuneau "să ajute organele", dînd "o mică informaţie" despre un coleg, despre un vecin, despre un unchi ? Iar dacă acela se codea, nu trecea securistul (care nu dăduse o palmă în viaţa lui) la ameninţări ?, la şantaj ? - promiţind "unele avantaje" - dacă acela este "român adevărat şi om de înţeles"? Obosit, terorizat, omul accepta în cele din urmă să dea "mica informaţie" - care era

găsită... prea mică, drept care securistul trecea la violenţe, nu doar verbale, şi îl acuza pe nefericit că îşi bate joc de organe, de partid - "chiar de tricolor", că e mincinos (!), necinstit (!!), că vrea ca Ungurii să răpească Ardealul, că abia aşteaptă să intre Ruşii în România (de parcă n-ar fi fost intraţi, în continuare, din 26 iunie 1940, când ne-au furat Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa)! Un asemenea "lucrător MAI" este tot atât de adânc vinovat ca şi bruta care îi snopea în bătăi pe arestaţi, pe deţinuţi. Fiindcă şi el atenta la ceva - la urma urmelor mai preţios : sufletul omului. Un torţionar îţi rupea dinţii, îţi frângea oasele, îţi exploda ficatul - uneori te lăsa invalid pe viaţă ; cestălalt, "nedătătorul unei singure palme" atenta la demnitate. Un schilodit în bătaie (dacă are noroc...) scapă cu viaţă, cu sufletul intact. Dar un, şi el, nevinovat, însă pe care securistul "nonviolent" l-a terorizat, l-a ameninţat, l-a şantajat, l-a momit cu mărgelele de sticlă din dotarea MAI şi l-a obligat să devină turnător ? Acela nu se mai vindecă în veac - din pricina cui ?

Un singur răspuns : din a Securităţii*, ea este* ***Răul Absolut****.*

19 iunie

Dintre provinciile înstrăinate, Basarabia a fost prima care s-a unit cu Patria mamă (**la 27 martie 1918, în urmă cu 80 ani**); a doua : Bucovina : la 28 noiembrie ; în fine, la 1 decembrie 1918 s-a unit şi Transilvania…

Două decenii de pace, au cunoscut aceste provincii româneşti : în 1940 Basarabia şi Bucovina de Nord, urmare a ultimatumului sovietic din 26 iunie, au fost cedate fără împotrivire - deci abandonate…

Este foarte adevărat : la 22 iunie 1941 Armata Română a trecut Prutul şi ne-a liberat de bolşevici.

Dar de unde să ştim noi, bieţi supravieţuitori ai primelor masacre, ai primelor deportări în Siberia (aveau să mai vină - şi să nu se mai isprăvească…) că motivul adevărat şi ascuns al războiului în Est - şi consecinţa fericită pentru noi, ocupaţii : dezrobirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord - era, în fapt, un viitor război în Vest - pentru

recuperarea Transilvaniei de Nord… Chiar de am fi ştiut, nu ne-am fi împotrivit : pentru noi, Basarabenii şi Bucovinenii, România este una, de neconceput fără (fie şi o parte din) Transilvania.

Ceea ce însă nu am ştiut - iar după ce am aflat pe proprie piele, n-am acceptat : pentru Transilvăneni, România=Transilvania. Atât. În ochii (şi în inima) lor n-au decât să fie pierdute, cedate, abandonate, oferite toate celelalte provincii (pe lângă Basarabia şi Bucovina !) : Moldova, Dobrogea, Oltenia, Banatul, chiar şi Muntenia cu tot cu "ţiganii" ei - de parcă nu genialul Ioan Budai Deleanu ar fi cântat primul Ţigănia Ardeleană, în superbu-i poem eroicomic **Ţiganiada** (scris la 1800, publicat integral un secol şi jumătate mai târziu…) - atâta vreme cât există Ardealul, vieţuieşte România… Pentru recuperarea, apoi pentru păstrarea Transilvaniei, dintr-un antimaghiarism orb, negândit, cum spun ei înşişi, Transilvănenii au fost în stare, după 23 august 1944, să devină, împotriva naturii, pro-ruşi, pro-comunişti ; înfocaţii patrioţi şi ultranaţionaliştii legionari transilvăneni au "trecut", fără tresărire la internaţionalismul comunist (vezi doar clanul teologal Cândea din Sibiu), prin Frontul Plugarilor al celui mai mare trădător al Românilor de când se ştiu Românii români : Petru Groza ; democraţii, chiar rămaşi democraţi (de-o pildă naţional-ţărăniştii) care conduceau treburile administrative în judeţele ardelene după ocuparea ţării de Ruşi, au lucrat cu credinţă pentru cestălalt drăguţ-împărat, Stalin, atunci când şi-au dat silinţa, întâi să-i vâneze prin păduri, prin peşteri pe Românii refugiaţi din Basarabia şi din Bucovina de Nord, la ei, în Transilvania; apoi să-i interneze ; apoi să-i "convingă să se repatrieze" - în Siberia…

Între 23 august 1944, când a început vânătoarea de refugiaţi, consideraţi de Ruşi : "cetăţeni sovietici" şi până la sfârşitul anului 1947 ne-au chinuit, ne-au hăituit, ne-au vânat, ne-au prins, ne-au internat în lagăre, ne-au trimis în "ţara noastră" («Marea Uniune Sovietică»), nu Ruşii din trupele de ocupaţie, nu comuniştii şi nu Ţiganii, nici Ungurii, nici Evreii, nici Bulgarii - cum ar veni : "alogenii" - ci Românii ardeleni, de regulă naţional-ţărănişti, ei fiind atunci înalţi funcţionari la prefecturi şi, spre dezonoarea lor, purtîndu-se cu noi mai rău decât ofiţerii sovietici din Comisiile de repatriere.

Acest, nu neapărat dispreţ, dar sigur : nesimţire ardelenească faţă de existenţa altor unităţi constitutive ale naţiunii române s-a făcut simţită după evenimentele din decembrie 1989, atât prin întrebarea iritată, ba chiar ultragiată, pusă de Corneliu Coposu după ce o delegaţie

a Basarabenilor şi a Bucovinenilor ceruse fireasca unire : «Cine sunt *ăştia*, cu pretenţiile lor ?», cât şi prin refuzul net, de la o înălţime pe care nu o avea şi de la o postùră morală pe care o pierduse, făcînd pactul cu Securitatea (eu ştiam acest lucru încă din primăvara anului 1977) : «Nu avem nevoie de încă patru milioane de minoritari !».

Acesta au fost răspunsul dat Basarabenilor şi Bucovinenilor doritori de a se uni cu România. Ardealul vorbea în numele României - şi nu mai voia *încă patru milioane de* ***minoritari****…* Deci Românii basarabeni şi bucovineni erau "minoritari", pe când majoritari în România (mai exact : în partidul Naţional-Ţărănist - încă nediluat de Securitate prin adăusul : "Creştin-Democrat") erau căcănarii de activişti, boii de miliţienii, criminalii de securiştii, viperele diversioniste (ca poetul de curte al Ceauşescului, Ioan Alexandru, a "diplomatului" Petrina, ca şeful Securităţii Măgureanu !). Cuvinte rostite în primele zile după "revoluţie", în 1990, de Corneliu Coposu, martir de puşcărie, devenit marionetă a martirizatorilor…

Şase ani mai târziu, sub preşedinţia lui Emil Constantinescu - şi el pion al Securităţii, recomandat, preparat de Coposu - deci şi el pur produs al ardelenismului obtuz, primitiv, întunecat, egoist, filorus şi securist de tip (încă o dată :) Coposu-Blandiana-Măgureanu-Cornea, s-a re-dovedit prin încheierea criminalului Tratat cu Ucraina.

Despre acest ***act de trădare naţională*** am mai scris, am să mai scriu. Până atunci, să ne aducem aminte : În 27 martie 1918 Basarabia se unea cu Patria Mamă - acum optzeci de ani - din care şaizeci (din iunie 1940) de sudoare, de lacrimi, de sânge. Şi de moarte : **cel puţin o treime din populaţia românească a teritoriilor ocupate de ruşi a fost lichidată şi înlocuită cu colonişti-colonizatori ruşi.**

Dacă ţărănismul de ambe sexe a hotărît că ziua de 1 decembrie să fie Sărbătoare Naţională, eu ***propun ca Ziua de 27 martie să fie Zi de Doliu Naţional.***

20 iunie

Să mă grăbesc, să spun repede ce am eu de spus - şi să rămână, aici, fiindcă după întâlnirea cu Afgan'ul, va avea cuvântul doar (sau: mai cu seamă) el.

La 1812, Imperiul Rusesc, cel nemărginit, s-a bucurat la un petic

de pământ (45.000 km), cam jumătate din Ţara Moldovei (adevărat : partea cea mai bogată în cereale, vite, vin, miere, fructe uscate, peşte) şi la cei vreo 300.000 de locuitori (circa 200.000 fugiseră în restul Moldovei, de "binele" Ruşilor) - sub denumirea, extinsă, de "Bessarabia". Dacă în rest, Rusului nu-i pasă de timp, când fură câte ceva, se grăbeşte să ascundă, să machieze, să re-vopsească furtul (de aici zicala : "a umbla cu cioara vopsită…).

Deci, din 1813 Ruşii s-au aşternut pe rusificarea noii oblasti - prin introducerea limbii ruse în administraţie, în şcoală, în biserică…

[…În Moldova - cronologic, după Ţara Românească - de peste un secol se trecuse la slujba în limba română (până atunci se făcea în slavonă, iar şi mai înainte în greacă).

Domnul Ţării Româneşti Constantin Brâncoveanu, om al Renaşterii, făcuse să vină de la Constantinopol un tânăr sclav de origine georgiană, priceput în meseria de tipograf. La Bucureşti Georgianul a fost liberat, s-a călugărit, luînd numele Antim, a învăţat limba română, şi a condus Tipografia Mitropoliei (dealtfel a ajuns el însuşi mitropolit). A tipărit întâi cărţi de cult în greacă, turcă, arabă, slavonă apoi în română ; multe chiar de el traduse, versificate, împodobite. A desenat, a creat şi a turnat el însuşi litere de imprimerie şi, pe cheltuiala lui Brâncoveanu, a înfiinţat o serie de tipografii în lumea creştină, în Georgia în primul rând. Antim Ivireanul (de la cealaltă denumire a patriei sale : Iviria…) a introdus în ortodoxia românească predica orală, liberă, de la amvon în locul Cazaniei citită la strană. A rămas în literatura română prin **Didahii** (predici), de o mare poezie, de o neînduplecată rectitudine morală, de o uluitoare invenţie lexicală. A fost o figură de lumină acest apărător al românismului, educator al clerului analfabet, ortodox : Antim, zis Ivireanul].

Prin instaurarea sistemului ţarist de guvernare - deşi pe hârtie oamenilor pământului li se asigura păstrarea limbii naţionale, a legilor, a obiceiurilor locului - Ruşii au atentat la identitatea Românilor din Basarabia. În 1828 a fost lichidată "autonomia", acel animal care nu existase decât în promisiuni.

Rusia nu a îndrăznit să introducă şi în Basarabia anexată şerbia (cum făcuse, Caterina a II-a, în 1783, în Ucraina ocupată), de teamă că fuga-peste-Prut se va înteţi (două cincimi din populaţie o şi făcuse, după 1812) însă a impus legislaţia rusească : colonială, antinaţională, de-a dreptul duşmănoasă faţă de indigeni şi nepăsătoare faţă de demnitatea omului. Un exemplu din multe altele : în echivalarea rangurilor

nobiliare, membrii păturii “boernaşilor” (proveniţi din cei care timp de câteva secole fuseseră Grănicerii Nistrului) au căpătat, de la ruşi, “favoarea” scrisă, de a nu fi bătuţi cu knutul în cazul unor abateri de la legile ruseşti… - ceea ce spunea multe despre gradul de civilizaţie al Ruşilor, cei care împart omenirea în *kulturnîi* (ei) şi *netkulturnîi* (alţii).

Doar la o lună după “actul” prin care răpea jumătatea estică a Moldovei (23 iunie 1812), guvernul ţarist a promulgat un *Statut Special de Colonizare*. În virtutea acestuia, **Bulgarii** care, în nenumăratele războaie balcanice (durînd 5, 7, 12 ani, pe teritoriul Ţărilor Române), deveniţi auxiliari ai Ruşilor, de frica represiunilor turceşti se retrăgeau împreună cu ei) ; **Găgăuţii** (turci creştini locuind în Bulgaria de azi) ; **Evreii** din Galiţia, din Ucraina - unde erau supuşi pogromurilor ritmice - precum şi **Germanii** din partea ocupată de Imperiul Rus a Poloniei - au fost poftiţi să se mute în noul teritoriu rusesc : “Bessarabia”- unde căpătau pe loc cetăţenia rusă, scutire de serviciul militar, scutire de impozite, chiar beneficiau de “prime de instalare”. Pe lângă ei au fost invitaţi **Germani** din Saxonia Inferioară şi din Würtemberg, **Elveţieni** din Vaud, **Francezi** din Champagne-Ardenne: Brienne, Fère-Champenoise, Arcis-sur-Aube.

În 1812, din 300.000 locuitori băştinaşii reprezentau peste 95%; Ruşii - 0,5%, Evreii - 0,7% ; după un secol, la ultimul recensămînt ţarist din 1912 : Românii scăzuseră la 48% din totalul de 2,5 milioane. Recensământul românesc din 1918 dădea : din 2.725.000 locuitori, Români erau: 66%, Ruşi: 12%, Evrei: 10%, Bulgari-Găgăuţi: 7,7%…

Evreii se bucurau în recent răpitul teritoriu de un statut-şi-mai-special. În restul Rusiei nu aveau voie să locuiască în oraşe, nu aveau voie să practice agricultura - în Basarabia : da. Ţarul Nicolae I-ul (cunoscut sub porecla : “jandarmul Europei” : strivise revoluţia Polonezilor, în 1830-31, pe cea maghiaro-română, în 1849 - altfel fusese un “foarte bun ţar…”) a dat un ucaz prin care Evreii din Rusia puteau “să se mute” în Basarabia, “unde clima e foarte clementă şi vor fi scutiţi de impozite timp de 5 ani”. În afară de aceasta, li s-a dăruit pământ pentru alcătuirea de “colonii agricole”. S-au înregistrat 16, adică în, sau pe lângă 16 aşezări româneşti, al căror pământ a fost parţial expropriat şi încredinţat coloniştilor, cuprinzînd 1.100 gospodării (familii) cu 10.500 de persoane.

Tentativa de a-i orienta spre agricultură pe Evrei nu era nouă : Habsburgii, prin împăratul Iosif al II-lea, încercase acelaşi lucru, după ocuparea nordului Ţării Moldovei (1775), botezat cu un termen slav

inexistent în istoria, în geografia, în limba localnicilor : “***Buc***ovina” (de la slavul *buk*, ceea ce în româneşte se numeşte : *fag,* de la latinul *fagus /* hêtre). Un timp, Evreii împroprietăriţi au dat în arendă pământul primit gratuit (de la Austrieci - după ce fusese confiscat Românilor băştinaşi de către aceiaşi Austrieci); apoi l-au vândut - aceloraşi Români spoliaţi ; apoi, de frica autorităţilor, Evreii au părăsit Bucovina austriacizată şi au trecut în Moldova (încă neciuntită şi de Ruşi). În Basarabia scenariul s-a repetat întocmai : Evreii împroprietăriţi cu pământul zmuls de Ruşi de la Români l-au dat cu arendă, o vreme - apoi l-au… vândut indigenilor jefuiţi de pământul strămoşesc, după care au dispărut în altă ţară : în “Principatele Române” - până la 1859, “România” după acea dată…

O soartă ciudată au avut coloniştii **germani** în general, în special cei proveniţi din regiunea Varşoviei (zonă ocupată de Ruşi, după ultima împărţire a Poloniei) : în 1814 fuseseră instalaţi în Sudul Basarabiei, pe pământul de pe care cazacii-jandarmi îi alungaseră pe locuitorii români dînd foc satelor “de colonizat”, căsăpindu-i, de pe cal, fireşte, pe “aborigenii” care nu fugeau destul de iute - şi înfiinţaseră “pe locul netocmit şi gol”, cum scrie în Cartea Facerii - localităţile Borodino (!), Leipzig, Varşovia… Dacă erau întrebaţi (în vara-toaman anului 1940) : ce găsiseră strămoşii lor pe pământurile acelea, când sosiseră?, Germanii colonişti răspundeau cu seninătate:

«Nimic - doar nişte ziduri afumate…»

Nu i-a bătut Dumnezeu pentru minciuna, pentru neruşinarea de a pune alături, în aceeaşi propoziţiune, “nimic” şi “ziduri afumate”…

…Nici măcar în iulie 1940, după tragedia provocată de ocupaţia sovietică a Ţărilor Baltice şi a României (Polonia o cunoscuse în anul precedent): după invadarea Basarabiei de către brava Armată Roşie, când populaţia românească era terorizată de bolşevici, arestată, deportată, ucisă - potrivit Pactului Stalin-Hitler din 23 august 1939, coloniştii germani au fost… repatriaţi în condiţii civilizate - atât că nu au avut dreptul să ia cu ei şi pământul, cum se plângea, într-un film documentar de epocă, o femeie… - din ale cărei cuvinte citez :

«Am lăsat totul-totul… Am pierdut casă [nota mea : adevărat, casa era făcută de ei, de colonişti], şcoală, biserică, fabrică [şi acestea fuseseră făcute de mâinile lor, ale coloniştilor] şi pământul… Când mă gândesc că am pierdut un pământ atât de gras, de roditor…»

Pe acea femeie care plângea “pierderea pământului” (cel gras şi roditor), Dumnezeu a bătut-o pentru minciună. Dacă şcolile, casele,

fabricile erau rodul muncii lor, pământul nu ; pământul era al celor de la care fusese zmuls cu violenţă, pentru a fi oferit lor, coloniştilor.

Odată ajunşi în Germania, coloniştii germani recuperaţi de pe teritoriile nou-sovietice au fost internaţi în centre de aşteptare : bineînţeles, bărbaţii fuseseră încorporaţi încă de la trecerea frontierei spre *Vaterland*, dar restul familiei a trebuit să… colonizeze alte "noi teritorii" - unde ? În regiunea Varşoviei ! Taman acolo de unde strămoşii lor plecaseră în urmă cu 130 ani ; au fost re-instalaţi în casele şi pe pământurile altor băştinaşi : Polonezii - alungaţi, expropriaţi, arestaţi, internaţi în lagăre de exterminare, executaţi… Aceeaşi femeie care deplângea neputinţa de a fi luat cu ea, "în refugiu" şi pământul Basarabiei, explica :

«Nu puteam refuza să intrăm în casa şi pe pământul Polonezilor: ordinul era ordin, trebuia executat !»

Atenţie : acestea se petreceau în vara-toamna anului 1940 - după înfrângerea Franţei, şi cu un an înainte de izbucnirea războiului în Est (22 iunie 1941).

Şi cu aproape doi ani după ce Polonia încetase să existe (pentru a câta oară ?), sfâşiată între cei doi câini turbaţi : Hitler şi Stalin.

21 iunie

Echinox.

Sper să pun pe hârtie suficiente informaţii despre pământul acela; despre pământul nostru : al Afgan'ului şi al meu : Basarabia.

Înainte de a ne afla faţă-n faţă.

Până la 22 decembrie 1989, ultima gaură din Istoria Românilor avea "un diametru" de jumătate de secol (din 1938, de la instaurarea dictaturii lui Carol II) şi o adâncime încă neevaluată. Din august 1944, mai vârtos din 1948, comuniştii ne-au furat trecutul, interzicîndu-ni-l, băgîndu-ne pe gât un "viitor de aur" din ce în ce mai… îndepărtat, pe măsură ce ne apropiam de el.

Lucrurile au fost limpezi atâta vreme cât am ştiut că Răul vine de la Răsărit. După 14 ani de ocupaţie, Ocupantul rus părăsind solul ocupat (1958), ocupaţii s-au mirat foarte că Răul nu plecase şi el în

furgoanele Armatei Roşii - cea care, vorba anecdotei : “Ne liberase de nemţi, dar nu şi de ruşi…” Luminaţii noştri politicieni (în majoritate aflaţi în închisori) s-au arătat a fi consecvenţi purtători ai unei gândiri-de-lemn şi nu au apreciat, normal, pericolului : fireşte, Rusul ocupant fusese o pacoste a pacostelor, prin *rusismul* cunoscut de veacuri, însă *comunismul* adus de ei şi lăsat pe mâna localnicilor (***pe mâna noastră***!) se arăta a fi o adevărata năpastă - fiindcă prinsese rădăcini. Această tragică eroare de apreciere a pericolului a făcut ca Românii să piardă, nu doar lupta-dreaptă, armată ; nu doar demnitatea. Ci şi simţul realităţii.

Un individ, o comunitate poate cunoaşte, perioade mai lungi, mai scurte de deprimare, descurajare, deznădejde ; însă când un ins (ori cinci, ori o sută, ori câteva mii, câţi au fost minerii grevişti în 1-3 august 1977) se ridică din genunchi, atunci măcar a zecea parte a comunităţii trebuie să facă la fel ! Cu condiţia ca acea turmă să aibă şi un păstor, doi, să nu-şi pună speranţa doar în berbecii rezistenţi… prin cultură…

Or comunitatea românească nu a avut - după ce ocupantul rus a plecat - păstori ; nu a avut conştiinţe ale naţiei, nici directori de conştiinţă, cu un cuvânt : intelectuali. Se simt insultaţi, “înjuraţi” bravii ingineri ai patriei ? Foarte bine, ar fi prima oară când s-ar simţi. Fiindcă adevărul este acesta, crud :

Dacă Românii ar fi avut ceea ce se cheamă : *intelectualitate,* **aceea ar fi dat semne că *a existat* şi pe timpul lui Ceauşescu,** prilejurile nelipsindu-i :

1) în 1968 - când s-au făcut simţite mişcări de înnoire, trezire, nu doar la Praga, ci chiar şi la Bucureşti (în 22 august…);

2) în 1971 - “revoluţia culturală” în România, transplantată de Ceauşescu după vizita în China şi în Coreea de Nord ;

3) în 1977 - în primăvară, faţă de noua formă de opoziţie anticomunistă : mişcarea pentru drepturile omului ;

4) în vară (tot 1977), la congresul cutare al scriitorilor - când Ceauşescu, după ce a spus : «În ţara noastră nu există cenzură, de aceea ne-am hotărît s-o desfiinţăm !», i-a pus pe inginerii sufleticoli să se întrecenzureze - ca la Piteşti ;

5) la sfârşitul verii, greva minerilor din Valea Jiului ;

6) 1979 constituirea Sindicatului Liber - cronologic, înaintea polonezului Solidarnosc ;

7) “sistematizarea” - citeşte : buldozerizarea ţării, 1984 ;

8) revolta muncitorilor de la Braşov, din noiembrie 1987…

Se observă : nu am amintit "cazurile individuale", efectul lor nedepăşind patruzidurile sălilor de şedinţe… "de creaţie curată", altfel cum ?

Comunitatea românească nu a avut, atunci când nevoia era mai urgentă, intelectualitate. În Anul Unu al Iepocii Lumină (am citat din poetul de curte şi de atenanse : Adrian Păunescu), 1965, supravieţuitorii vechii generaţii erau deja striviţi de închisoare, neutralizaţi, de "cultura" partidului unic, cea rezemată pe interdicţii (în România stalinismul a continuat, ba s-a "ascuţit", ca lupta-de-clasă, încă 12 ani după moartea lui Stalin) ; apoi pe încurajarea valorismului, a "iesteticei" - ***cu condiţia*** (preţul libertăţii): să nu vorbească de etică :
- condiţionaţi de morcovul-şi-ciomagul comunist ; în fine, descurajaţi de ne-venirea "Americanilor" (denumire generică a Occidentalilor);

Comunitatea românească nu a mai avut măcar două-trei exemplare dintre oamenii politici ai "vechiului regim". Cei de frunte au fost asasinaţi în închisori în primul deceniu de după intrarea Ruşilor în România ; cei de importanţă medie, fie s-au exilat - şi s-au pierdut - fie, după o lungă detenţie, s-au trezit a fi ***proprietatea Securităţii*** : rezistaseră la anchete, torturi, foame, decenii de închisoare, însă nu *mai* rezistaseră la "libertatea" de a fi purtaţi în lesă, dar nu cu botniţă, ci cu un amplificator montat în gură, prin care vorbea Călăul, nu Victima. N-or să mă contrazică încă viii (?) Diaconescu, Ţepelea, Quintus, pentru că morţii sunt morţi şi-ngropaţi : Noica, Stăniloaie, Coposu, Ţuţea, Ernest Bernea, Carandino ;

Comunitatea românească a (supra)vieţuit fără păstori, fără sfătuitori, fără învăţători care să-i arate unde să pună piciorul, să o consoleze, să o încurajeze, asigurînd-o că nu mai este mult până la mal:

- nu a avut un ***cler*** demn de acest nume : preoţii ortodocşi au fost primii, cronologic, auxiliari ai Securităţii (şi cu alibiul cel mai neinteligent : «Trebuie să salvăm credinţa strămoşească !» - de parcă, pentru a-ţi salva sufletul, trebuie să plăteşti Diavolului, cu… sufletul) ;

- nu a avut ***educatori*** demni de acest nume (şi nu de doar de când ne-au căzut pe cap Ruşii, ci măcar din 1884, data reprezentării **Scrisorii pierdute** de Caragiale - acolo se vorbea deja cu îndreptăţit dispreţ despre "dăscălime"). Până şi ei (şi dacă am spune : "începînd, cronologic, cu ei" ?), învăţătorii, profesorii, "maeştrii" au încercat să-şi ascundă colaboraţionismul dezgustător cu puterea analfabetizatoare a Rusului ocupant îndărătul necesităţii de a nu-i lăsa pe tineri ne-ins-

truiţi (s-au văzut rezultatele “învăţăturii clandestine” în succesivele generaţii şcolite din 1948) ;

- *artiştii* (plastici, muzicieni, dramatici) foloseau alegru uzatul alibi : «Noi facem artă, nu politică !», iar scriitorii…

- Scriitorii-la-români… Fruntea-frunţii dezertorilor.

Această demisie naţională şi-a arătat fructele otrăvite, după “revoluţie” : când crema intelectualităţii adunată sub firma *Grupul pentru Dialog Social*, la iniţiativa lui Gabriel Liiceanu (caută şi vei găsi răspunsuri la toate întrebările) şi-a inaugurat activitatea, în sfârşit, socială ! prin un **dialog** mediatizat cu şeful Securităţii, tovarăşul Măgureanu !; a continuat prin legitimarea ilegitimului Iliescu, (proaspăt autor al Masacrului Mineresc din 13-15 iulie 1990), de către autoritatea culturală şi morală de (până) atunci, N. Manolescu, luîndu-i criminalului un interviu în care i se adresa «Omului cu o mare»… Estimp ce făceau politicienii, democraţii, martirii închisorilor, cei care ar fi fost îndreptăţiţi, chiar obligaţi să ia puterea - precum “seniorul Coposu, Tatăl naţiei”? Ei bine, el nu numai că nu a acţionat, dar a interzis orice act care ar fi atentat la detronarea comunismului securist: a închis uşa de la stradă a partidului pentru tinerii curaţi, dornici de a face ceva pentru ţară, în schimb a deschis larg uşa din spate pentru toţi ticăloşii : activişti de partid, miliţieni, securişti (bietul Hemuth Kohl, Cancelarul : a ajutat, cu zeci de milioane de mărci, nu un partid “creştin-democrat”, ci Partidul Securităţii Mascate!), altfel bine sprijinit, elegant justificat, frumos legitimat-încadrat de două cucoane : Ana Blandiana şi Doina Cornea, care de care mai toxică.

S-a văzut şi mai limpede în 1996, când opoziţia a câştigat alegerile, prin Emil Constantinescu. Impresia, terifiantă : comunitatea românească (adică acea mare-parte a ei care divorţase de aparatcikul kaghebist Iliescu) era, în realitate, o turmă de oi càpii : componentele turmei nu ştiau nimic, refuzau să afle, nu mai ţineau minte nimic-nimic-nimic. Bine-bine, dar ce voiau? Bani. Bani, nimic altceva. «Cine are bani îşi permite să fie chiar şi moral», zicea ea (turma), dracu ştie de unde scosese înţelepciunea (de turmă). «Ca Cataramă !», îşi ilustrau gândirea dînd exemplul acestui securist devenit peste noapte milionar în dolari, ca orice mafiot, ba chiar proprietar de partid (liberal !) ; cu tot cu “preşedintele” : turnătorul notoriu Ionescu-Quintus.

Încă o consecinţă a absenţei unor îndrumători :

Aşa cum, în 17 decembrie 1989, Românii, în majoritate, erau convinşi că se pot aranja cu Ceauşescu, în stilul românesco-ţigănesc al

şperţului-cadou-arvună…,

…tot aşa au crezut că intră în Europa (aflată la Vest), "acţionînd" în Est - dăruindu-le Ucrainenilor ceea ce ei nu ceruseră, nici măcar nu speraseră că vor obţine vreodată : câteva milioane de oameni - români - şi a două provincii istorice ! - başca platoul continental al Mării Negre, cu Insula Şerpilor, (căzute în traista lor de bieţi Ucraineni persecutaţi, desnaţionalizaţi şi care nu participaseră vreodată la persecutarea, la desnaţionalizarea altora - doamne-fereşte !).

Însă cea mai gravă, mai de neiertat faptă : semnînd Tratatul cu Ucraina, România a renunţat la denunţarea acordului sovieto-german din 23 august 1939, în virtutea căruia Ruşii primeau partea lor de pradă: Ţările Baltice, partea orientală a Poloniei, Basarabia şi Bucovina de Nord - şi Insula Şerpilor !

De la capăt :

Aşa cum la 22 decembrie fix masele largi de **români ceauşişti -** dacă n-ar fi fost, de ce l-ar fi aclamat pe Tiran ? - au voit ("*Box populi"*!, vorba Clasicului) moartea aceluiaşi Ceauşescu şi nu (re)instaurarea libertăţii, a democraţiei (altfel, cum de alegerile din 20 mai 1990 au fost câştigate de *tovarăşul* Iliescu?) - tot aşa, în 16 noiembrie 1996, Românii din opoziţie (în marea lor majoritate) au votat pentru Constantinescu - uitînd, nemaiştiind (nemaipăsîndu-le) că "ţărano-creştinul" încheiase o alianţă, nu doar violent împotriva naturii (şi în poziţie de vădită inferioritate) cu nr. 2 al comunismului carpato-danubian, sinistrul, adânc detestabilul Petre Roman - dar că avea în spate Securitatea, prin Măgureanu.

…Apoi, în decembrie 2000, la îndemnul luminaţilor şi isteţilor României contemporane, "intelectuali", l-au reales pe Iliescu…

Ce s-a ales de speranţele compatrioţilor în "ai noştri" - se vede cu ochii închişi. Deziluzia (de la încherea Tratatului cu Ucraina, devenită catastrofă) are, la origine ***dezertarea*** - deci: ***absenţa intelectualităţii din comunitatea românească.***

Fireşte : în "intelectualitate" nu intră toţi cei avînd "la bază" o facultate ; nici chiar artiştii nemăsurat de talentaţi, frizînd geniul - ca pictorul Horia Bernea, ca jucătorul de tenis Ion Ţiriac, ori ca omul de teatru Lucian Pintilie - nici chiar ca gimnasta Nadia Comăneci. Deosebirea dintre ei şi un (problematic) intelectual român : maisuscitaţii au o puternică conştiinţă de sine - celălalt are (ar trebui să aibă) o normală conştiinţă de… ceilalţi.

De aceea nu va fi avînd ursul coadă, nici Românul noroc. Fiindcă

norocul e cum şi-l face omul - cu condiţia ca acela să ştie pe ce lume se află ; să aibă ţinere de minte - altfel pe ce construieşte, mental : pe nimic ? Istoria unei comunităţi amnezice este… tot nimic, chiar dacă umblă un zvon : până şi nimica mişcă ; o fi mişcînd - la alţii : unguri, polonezi, bulgari, chiar şi la sârbi…

După decembrie 1989, Românii au trecut şi la astuparea găurii numită istorie. Excelentă idee. Numai că istoria cuprinde nu doar fapte şi date… istorice ; nu doar evenimente petrecute cândva, demult, în trecutul îndepărtat, până în 1989 tăcute, ori de-a dreptul interzise. Ci şi adevărurile noastre cele de toate zilele. Ceea ce facem - cu fapta, cu scrisul - azi, s-ar putea să… intre-în-istorie.

Se spune (eu am auzit de la tata, el ştia din Siberia…) că, de pildă Rusul, oricât de umil, neinstruit, păcătos, beţiv ar fi, atunci când ***face*** ceva : un sputnik, un coteţ, o groapă pentru latrină, o movilă de sfeclă, *este conştient că toată lumea este cu ochii pe el* ! Iar fapta lui, din străfundul Rossiei, are să fie trecută în istorie ! Nu contează că ceea ce face Rusul nu are nici pe departe calitatea facerii Neamţului, contează că Rusul, barbar, becisnic, mizerabil, are conştiinţa importanţei sale (nici n-ai zice că face parte dintr-o comunitate asiatizată, în care demnitatea omului nu contează; dacă te uiţi la imensa lor literatură, accepţi: contează) ; că el, individ, este o parte din comunitate : naţie, popor…

Ceea ce mă îndurerează (şi mă mânie), în continuare : lipsa de memorie a Românului - neresimţită de el ca un (grav) cusur, şi dacă nu considerată calitate, atunci, sigur : o… cantitate neglijabilă, echivalentă cu lipsa falangei ultime de la degetul mic al mâinii stângi - negreşit : a vecinului posesor de capră…

Amnezie inacceptabilă în cazul **făcătorilor de istorie.**

Dacă Ruşii ocupanţi i-au învăţat pe slugile lor din România (activişti de partid, securişti) ***să falsifice istoria***, după 1989 analfabeţii intelectuali români s-au apucat şi ei să scrie o **istorie cu voie de la poliţie** - ***nu mai puţin mincinoasă decât cea fabricată de înşişi poliţiştii***.

22 iunie

Au trecut exact şaizeci de ani de-atunci.

22 iunie 1941…

Ce ţin eu minte “despre (22 iunie 41)” ?

Nimic - într-un fel, totul în alt fel, în felul meu, în felul nostru, al Basarabenilor şi al Bucovinenilor.

Dacă Francezii tresar (de mândrie-de-carte-de-istorie) auzind cuvântul “Stalingrad”, care, pentru noi, Românii semnifică “un loc” de mai tragică amintire decât pentru aceiaşi francezi cuvântul “Waterloo” - cum să nu salt, să nu tresalt, nu neapărat de mândrie - fiindcă nici eu nici părinţii mei nu contribuisem cu ceva la evenimentul numit de acea dată calendaristică - ci de recunoştinţă. Altfel cum să-i spun acelei stări resimţită mijlocit prin femeile şi fetele şi babele satului Camencea, unde ne refugiasem din calea frontului : plângînd şi râzînd, chiuind şi bocind, femeietul se înghesuiau să ajungă toate până la cavaleriştii români adineaurea intraţi în sat, să le sărute cizmele prăfuite şi pătate de spuma cailor alergaţi?…

Eu nu am pupat nici o cizmă ; nici nu ştiam că aşa se arată recunoştinţa faţă de cei care-i alungaseră pe bolşevici din satul nostru, din satele noastre, de pe pământul nostru : ostaşii români. Din Armata Regală Română. Mă fascinau caii cu fornăiturile lor împroşcînd jerbe de spumă, cu mirosul sudorii lor, iute, cu balega lor adiind curat-pipărat - însă mă sugea ca o ventuză şi mă ţinea priponit o altă imagine : deasupra grupului de femei, cai, călăreţi, prin colbul auriu stârnit în soarele aproape de apus, pocnea, crepita, trosnea, pâlpâia - deşi nu era fir de vânt - drapelul tricolor ţinut de un cavalerist.

Ce ţin eu minte despre ziua de 22 iunie 1941 ?

Nimic: scena pe care am zugrăvit-o mai sus (şi care există povestită-scrisă în româneşte, în volumul **Din Calidor,** apărută şi în franceză şi în engleză), nu se petrecuse exact în 22 iunie, ci mult mai târziu; poate în 29 iunie, de ziua mea onomastică (Sfinţii Petru şi Pavel) ; sau şi mai târziu, în iulie…;

Nimic - fiindcă am început a avea memorie cursivă “din timpul războiului”, declanşată de zarva războiului început. Numai că noi, în satul Mana din judeţul Orhei nu ştiam că începuse războiul ; era secret mare, de-stat, nimeni nu-i înştiinţase pe oameni de “întâmplare” (mai târziu am înţeles motivul : ca să nu se provoace… panică de bucurie în rândurile populaţiei… “sovietice” - din care şi noi făceam parte). Aparate de radio nu mai existau, de la Ocupaţie : pe al nostru

îl confiscaseră komisarii de cum năvăliseră bolşevicii, în iunie 1940 ; popa Dodon, plecînd cu câteva ceasuri înaintea noastră în refugiu, reuşise să treacă Prutul - cu tot cu aparat de radio - noi, ba ; ne întorsesem în sat, vorba tatei : “ne-am dus până la Ungheni, români, ne-am întors sovietici din moşi-strămoşi”. Cât despre ziare… Chiar dacă ar fi publicat ceva despre izbucnirea războiului, nimeni - dar nimeni din sat nu ştia ruseşte, nici chiar mama care, dragă doamne, era “ucitelniţă”: în zece luni de învăţământ sovietic abia învăţase “literele comuniste” - aşa le ziceau oamenii în şoaptă…

Moş Iacob, vecinul nostru şi bunicul meu adoptiv va fi auzit - ori dedus - ceva, însă gura nu a deschis-o decât în seara în care au prins a se auzi tunurile bătînd, încolo, spre Apus ; la Prut. Mi-a spus mama : imediat după primele bubuituri, ieşise pe calidor ; Moş Iacob (care era şi primarul satului) se afla în ograda lui, îmbrăcat de sărbătoare, în redingotă neagră, încheiată până sus, încălţat cu cizmele “de gală”, adică cele cu caramb înalt, până peste genunchi - şi cu pălăria neagră bine aşezată pe cap. Povestea mama :

«S-a primblat prin curtea lui, s-a primblat… - ţeapăn. Simţea că îl vedeam, de la noi, din calidor, dar n-a dat semn că ne bagă în seamă. Din când în când se oprea, întindea gâtul, cu gura căscată - asculta. Şi, când s-a auzit din nou tunul, încolo, spre Corneşti, Moş Iacob şi-a zmuls pălăria de pe cap, a trântit-o la pământ, de a bubuit ca un tun mai mititel, s-a dezbrăcat de redingotă, a azvârlit-o (Mătuşa Domnica era la post, a prins-o din zbor), s-a descălţat de cizme şi, desculţ, a început a juca, a dansa în jurul pălăriei, cum făcea când cercuia butoaie. Dansa şi striga, de să se audă până la Curchi, urla, tot felul de… poezèle de-ale lui, din cele pe care nu se cade să le audă copiii…»

N-am insistat, mama tot nu mi-ar fi reprodus poezèlele pipărate ale lui Moş Iacob, le ştiam…

Deci - am calculat eu, mult mai târziu, când, scriind **Din calidor** reconstituiam istoria românilor, rezemîndu-mă pe două-trei cărţi, în rest pe deducţii (şi, culmea : nu m-am înşelat!), tunul s-a auzit de la noi, de la Mana cam a doua, a treia zi după 22 iunie. Şi a durat alte două-trei zile…

Numai că *atunci* eu nu aveam memorie. Memoria mea a

început abia în momentul în care i-am văzut pe ruşi adăpostindu-şi tunurile antiaeriene sub sălciile de pe imaşul nostru - se vedea ca în palmă de la noi, din calidor ; şi când s-au arătat primele avioane româneşti - le saluta, le chema tot satul, în frunte cu femeile ; şi când au apărut cele ruseşti (pe care le înjura, deasemeni, tot satul). *De atunci* a prins a curge memoria mea. Să fi fost declanşată, deschisă, înflorită explosiv de zgomotul luptelor aeriene de deasupra satului ? Poate că da, poate că ba. Mai degrabă mi-a pornit-o un stimul vizual : insemnele avioanelor care zburau la rasul acoperişurilor:

- Steaua Roşie - semnifica răul, însemna arestarea tatei, astă iarnă, arderea *cărţilor noastre* în curte, plânsul mamei, bodogănitul lui Moş Iacob împotriva "borşăvicilor" (cuvânt care pe mine m-a intrigat întreaga copilărie, chiar adolescenţa, în Ardeal, fiindcă mă făcea să văd nişte "cioloveci", adică nişte soldaţi ruşi, speriaţi, tunşi-chilug, hămesiţi, horpăind de zor, cu capul vârât în strachinile de *borş* - mereu umplute de mătuşa Domnica - ca amărâţii de "paraşutişti" capturaţi...);

- Rozeta Tricoloră de pe avioanele româneşti, semnifica binele, însemna întoarcerea tatei...

De aceea voi fi fost fascinat, la Camencea, mai puţin de scena sărutatului cizmelor, cât de... drapel. Îl văzusem pe coada avioanelor româneşti, deasupra Manei ; şi îl văzusem... în ianuarie acelaşi an, la arestarea tatei, când komisarii scoseseră şi confiscaseră, dintr-o plapomă, unde mama îl cususe cu grijă, *drapelul tricolor al nostru*.

Sigur-sigur : nu ţineam minte scena arestării tatei - "eram prea mic"... Însă pentru mine timpul, timpurile, timpii sunt relativi/e : De aceea îmi aduc aminte, nu doar fapte, persoane, stări pe care, în realitate, nu le puteam înregistra (fiind "prea mic"), dar şi stări, fapte persoane pe care nu aveam - în realitate - cum să le întâlnesc, fiindcă acelea existaseră, se petrecuseră înainte de naşterea mea.

Şi totuşi le ţin minte. Nu din cărţi, nu din povestitele altora - ci le ştiu de la mine ; le scot din capul meu - din inima mea cea ţiitoare minte.

22 iunie 1941.

Adolescent, adult, am aflat că este o dată istorică. Da, însă dată-istorică este şi 23 august 1944. Deosebirea dintre

cele două - esenţială :

Prima este albă - atunci am fost liberaţi de robia Ruşilor;

A doua este neagră - atunci am căzut toţi Românii, nu doar Basarabenii şi Bucovinenii, în robia Ruşilor.

Ce s-a întâmplat, după…

Ce să se întâmple ! Vorba ceea : am murit şi am văzut…

Iar cine a supravieţuit povesteşte prin ce a trecut - dacă mai poate, dacă mai are inima să povestească.

Fiindcă, iată : cu voie de la poliţie, s-au trezit din somnul mioritic tot felul de adormiţi analfabeţi care-şi zic istorici ;

Şi care scriu istoria *invers* decât o scriseseră comuniştii.

Adică tot mincinos.

In legătură cu pâmânturilor româneşti căzute sub cizmă rusească, "polemica" este veche - de la întâiul rapt: mai 1812.

Însă de cealaltă parte nu se află doar Ruşii, care-şi apără Imperiul. Ci şi auxiliarii ruşilor, propagandiştii, militanţii - cu gura-mare, cu condeiul-alert, cu pistolul-rapid-scos-din-toc (de preferinţă marca Nagan, ca al lui Meyerhold…) în favoarea comunismului întins ca râia, ca ciuma, ca sifilisul, ca sida - în lumea întreagă.

Aceştia sunt… descronologizatorii.

23 iunie

A doua zi după începerea războiului - în urmă cu şase decenii… A cărui istorie unii o scriu viceversa, de la dreapta la stânga.

Când se vorbeşte despre un dispărut dintre cei vii, oricât de scârbavnică, chiar criminală îi fusese viaţa, se spune, cam grăbit: "Despre morţi - numai bine…";

Când se compară două tragedii, două masacre, unii spun :

«***Şi*** noi am fost victime», ceilalţi :

«***Numai noi*** am fost victime. A existat ***un singur*** Holocaust - cel al cărui victime inocente am fost ***numai*** noi"

Iar dialogul nu mai este posibil.

… "Descronologizatorii"…

Nu am găsit alt termen care să-i desemneze pe manipulatorii de istorie răsturnători de cronologie. Celor ce încep istoria umanităţii cu

propria istorie un prieten le-a spus : ***autocronişti*** - poate va găsi şi pentru strâmbătorii cronologiei, deci : ai adevărului, un nume.

Mulţi confundă proposta cu riposta, avantgarda cu ariergarda - cauza cu efectul, primul-în-timp cu următorul. Atâta vreme cât un asemenea ghiveci mental rămâne în stadiul oral, nu rămân urme, însă dacă manipulările sunt consemnate negru pe alb…

Publicarea unui volum precum **Cartea neagră a comunismului**, (cel din 1997, sub direcţia lui Stéphane Courtois, editat de Laffont) a provocat în Franţa un cor de proteste, de reacţii violente din partea unor socialişti, a comuniştilor şi a evreilor. Contestatarii au negat, atât numărul victimelor comunismului (în zeci de milioane…), cât şi caracterul programatic al lichidării, nevoind să ţină seama de adevărul că Lenin însuşi recomandase, ordonase : «Teroare ! Teroare ! Teroare!» - ca să nu mai vorbim de Trotzki, devenit îngeraş neprihănit şi erou şi model - după ce a fost alungat de la putere şi asasinat de ai săi, bandiţii bolşevici. Fireşte, Evreii au respins cu indignare-orifiată importanţa numerică a Evreilor care făcuseră parte “la cel mai înalt nivel” din aparatul politico-poliţienesc al Rusiei bolşevizate, apoi al ţărilor căzute sub ocupaţia sovietică. Pe cabaretista Régine, în timpul liber admiratoare-fără-frontiere a lui Castro (pe Mao îl ratase…) a văzut-o/auzit-o întreaga Franţă tratînd-o pe Hélène Carrère d’Encausse de mincinoasă fiindcă îi contrazisese Abecedarul Roşu potrivit căruia în Lagărul Socialist nu existaseră Lagăre de concentrare (cu atât mai puţin de exterminare), doar centre de reeducare cetăţenească prin muncă - Lagăre de exterminare organizaseră numai Nemţii, nu şi Ruşii ; numai pentru Evrei, nu şi pentru ne-evrei. E şi greu, când ai traversat două milenii în cultul, în cultura victimei, să admiţi că tu, evreu, eşti un om ca tot omul (nu un sub-, dar nici un supra-), că şi Evreii au fost - şi sunt în prezent - călăi. Pentru asta va fi necesar ca şi Evreii să înveţe să dialogheze - cu sine, întâi, apoi cu *goi*-ii. Aşa cum a început a o face, pornind de la masacrul de la Jedwabne un, şi evreu, şi dintr-o familie de comunişti polonezi : Adam Michnik.

În 1996, am participat la un colocviu-festival organizat de municipalitatea oraşului Die (Drôme) avînd ca temă : “La Moldavie” - s-a înţeles, era vorba de Basarabia, devenită “republică moldovenească”. Profitînd de inocenţa Francezilor, Antoine Spire, jurnalist la France Culture - după ce 20 ani fusese la organul comunist *L’Humanité* (şi unde continuă să lucreze fratele său), a produs, în intervenţiile sale,

date false privitoare la istoria “Moldovei”, citînd ca document irefutabil **Cartea neagră** (din 1945) - catalog al persecuţiilor suferite de evrei în timpul celui de al doilea război mondial din partea statelor care luaseră parte la “războiul antisovietic” : Ungaria, Croaţia, Slovacia şi desigur, România. Nu erau scutite de acuzaţia de masacrare a Evreilor nici ţările care în acel moment nu mai existau, fiind ocupate de Germania : Cehia, iar la Polonia nu se menţiona soarta jumătăţii orientale ocupată de ruşi, “administrată” cu colaborarea activă a evreilor comunişti timp de peste un an şi jumătate (17 septembrie 1939 - 22 iunie 1941). Cât despre Ţările Baltice erau acuzate în bloc de masacrare a evreilor pe teritoriile lor, fără a pomeni - ca şi în cazul Poloniei de Est - că *ocupaţia germană* **succedase** *ocupaţiei sovietice* ; şi ca şi în cazul Poloniei, al Basarabiei, Bucovinei, nici un cuvânt despre arestările masive, torturile, deportările, execuţii colective, făptuite şi de mulţi NKVD-işti evrei - **înainte** de a fi ei înşişi masacraţi.

Cartea neagră expusă la Die fusese alcătuită în 1945 de un comitet al Evreilor sovietici, în frunte aflîndu-se Ilia Ehrenburg şi Vasili Grossman, viitorul “disident”. Pentru distribuitorii volumului, ca şi pentru cei care-l citau ca pe Evanghelie nu conta că în peste 50 ani câţi trecuseră apăruseră noi documente, fuseseră descoperite noi fapta - ei pe cele “clasice” prin parţialitate contau. Când mi-am exprimat mirarea-indignarea faţă de Antoine Spire (pe care-l cunoşteam de decenii de la colocvii, conferinţe, emisiuni de radio), indicînd cutare informaţie falsă, precum şi halucinantele răsturnări de cronologie (care prefăceau cauzele în efect - şi viceversa), el mi-a răspuns, râzînd, bătîndu-mă pe umăr, că nu contează acest “detaliu”, a trecut atâta timp de-atunci, nimeni nu-şi mai aduce aminte - şi, oricum, Francezii nu ştiu istorie! În cele trei zile am stat de vorbă cu organizatorii, cu autorii hărţilor, a cronologiilor - despre “La Moldavie”… Cu toţii erau foarte simpatici, extrem de amabili şi acceptau că ar fi putut greşi, dar… vorba lui A. Spire : cine îşi mai aduce aminte?, ce importanţă mai avea, acum, faptul că informaţia cutare era inexactă?, că două evenimente fuseseră intervertite…?

Ce importanţă ? Una esenţială : adevărul era falsificat !

Cu informaţiile false eram, din păcate, obişnuit : le corectam iar auditorii, civilizaţi, binecrescuţi, acceptau că şi eu aş putea avea partea mea de dreptate… Aici însă era vorba despre “Moldova”, prezentată eronat, dezinformant :

“Istoricii” vorbeau de “Moldova sovietică”, fără nici o referire la

statul feudal românesc Moldova din care Ruşii zmulseseră partea răsăriteană, botezînd-o abuziv : *Bessarabia* ; în continuare pretindeau că în 1812 “Rusia cucerise de la Turci un teritoriu de totdeauna slav : *Bessarabia*”- afirmaţie rezemată pe “argumentul” : *“fiindcă locuitorii vorbesc o limbă slavă : limba moldovenească”!* Apoi : Unirea, în 1918, a trei provincii româneşti, Basarabia, Bucovina, Transilvania cu Patria Mamă devenea, sub condeiul confecţionatorilor de istorie de la Ministerul Adevărului : “răpire de teritorii străine” ; alipirea la România, a Basarabiei se prefăcea în : “cădere sub jugul moşierilor regalişti români”, etc, etc…

Mi-a fost extrem de greu (şi dacă aş spune : imposibil ?) să restabilesc, eu, cronologia : Francezii, avînd ei înşişi detalii de uitat, ridicau din umeri, în sensul că, după atâta amar de timp, nu mai contează “detaliul”, cum atât de just observase tovarăşul Spire (după ce observase că sânt “subiectiv” - adevărat, încă nu şi “antisemit”…).

Autorii **Cărţii negre** din 1945, vorbind pe larg despre masacrarea Evreilor din teritoriul Basarabiei, al Bucovinei de Nord “invadate de armata fascistă română după 22 iunie 1941”, se păzeau ca de foc de a produce probe şi de a furniza date - nici nu pomeneau ***interludiul sângeros de un an încheiat - deci*** **anterior -** dintre 28 iunie 1940 (invazia sovietică) şi 22 iunie 1941, când armata română liberase Teritoriile Ocupate. După ei, motivul actelor de barbarie era provocat anti-comunismul visceral şi de antisemitismul constitutiv (nu cumva, ca şi Polonezii, Românii “au supt antisemitismul odată cu laptele matern”?) - această din urmă afirmaţie sprijinită de altă probă mincinoasă : *Pogromul de la Chişinău* ! I-am amintit lui A. Spire (avea aerul că atunci afla !) : în 1905 Basarabia era rusească, Chişinăul oraş ruso-evreiesc, masacrul fusese început-continuat-terminat de Cazaci, jandarmii ţarişti… Drept răspuns, A. Spire m-a bătut pe umăr şi m-a poftit să bem o cafea - cu aerul condescendent al adultului căruia un copil i-a povestit o poveste…

De câte ori am avut prilejul am afirmat că, dacă România doreşte să intre în rândul naţiunilor civilizate, europene, este imperativ necesar să recunoască (pe lângă persecutarea etniei germane, după 23 august 44 ; pe lângă abandonarea, persecutarea, trădarea, ***vinderea*** Românilor refugiaţi din Bucovina de Nord şi din Basarabia, începînd din iunie 1940) - tentativele de lichidare a două comunităţi etnice : Ţiganii şi Evreii, în timpul războiului în Est.

Numai că nici dialogul româno-român nu este posibil : ai noştri invocă, pe lângă argumente cronologice (adevărate), altele ca : "dreptul solului", "ingratitudinea evreilor", "răstignirea lui Isus", "exagerarea numărului victimelor", "rolul nefast al lor, ca auxiliari ai ocupantului rus", etc., inacceptabile fiindcă sunt nerezonabile - deşi nu întru totul false.

Nu-mi imaginez că voi stabili eu adevărul-adevărat, însă încerc să rezum conflictul de după revoluţia bolşevică :

- în 1917 România se afla într-o situaţie dramatică - militară, economică, psihologică - înghesuită, încolţită în Moldova, avîndu-i "aliaţi" pe Ruşi care, după ce părăsiseră poziţiile, lăsîndu-ne descoperiţi pe sute de kilometri de linie a frontului, se dedaseră la jafuri, violuri, crime ; în această împrejurare de cumpănă, majoritatea Evreilor din România era cu inima alături de Ruşi, furnizînd Revoluţiei Bolşevice un mare - foarte, prea mare - număr de agitatori, comisari politici, "cadre superioare"- politice, poliţieneşti, militare, de spionaj ;

- în 1918, când Basarabia s-a declarat autonomă, apoi independentă, apoi doritoare să se alipească la Patria Mamă - Evreii din România, din Basarabia, din Rusia Sovietică au intrat în conflict acut cu statul român, cu Basarabenii din Sfatul Ţării - cu ideea *naţională* opusă celei *internaţionale* pronată de comunişti ;

- după 29 decembrie 1919, când Parlamentul României a consfinţit unirea cu Patria Mamă a Transilvaniei, a Bucovinei şi a Basarabiei, Evreii din România ca şi cei din Rusia Sovietică s-au declarat în dezacord violent cu acest act şi, uitîndu-şi internaţionalismul comunist, au pledat pentru o Basarabie făcînd parte integrantă, nu doar din naţiunea, dar şi din… geografia rusă ;

- deasemeni s-au agitat, cerînd o Transilvanie inclusă în "Republica Sovietică Maghiară a tovarăşului Béla Kun" (1919);

- constituirea Partidului Comunist Român, în 1921 a fost oficializarea ofensivei ruseşti împotriva României - în cadrul acestei campanii (şi) militare, Evreii de pe ambele maluri ale Nistrului au jucat un rol considerabil - şi nefast.

Din 1938, guvernele româneşti au luat măsuri discriminatorii împotriva evreilor, iar de la venirea la putere a Statului Legionar (14 septembrie 1940), antisemite. Ceea ce a fost o ruşine, o nedreptate - un păcat.

Numai că unei nedreptăţi nu se răspunde cu minciuni : vor, nu vor Ilia Ehrenburg şi Vasili Grossman, autori morali ai **Cărţii negre** :

– ***data de 28 iunie 1940*** (când URSS a ocupat Basarabia şi Bucovina de Nord) ***a fost* anterioară *datei instaurării statului naţional-legionar (am mai spus, dar repet-repet-repet :* la 14 septembrie acelaşi an, 1940**), ***când au început persecuţiile caracterizate împotriva evreilor*** din România - ***Basarabia şi Bucovina fiind ocupate de Sovietici)*** ;

– cu voia lor, ***data de 28 iunie 1940*** a fost **anterioară *şi datei de 22 iunie 1941*** (când a izbucnit războiului în Est) : după acea dată foarte mulţi Evrei din Basarabia şi din Bucovina de Nord, au fost arestaţi, deportaţi în Transnistria, asasinaţi.

Am făcut această elementară precizare (reaşezarea cronologică a evenimentelor), fiindcă Ehrenburg şi Grossman pretind că "severitatea" (?) cu care i-au tratat sovieticii pe "călăii din Jandarmerie şi din Siguranţă", în Basarabia (**după** ***28 iunie 1940***), ar fi reprezentat o… "pedeapsă de avertisment" (?) - ca urmare (???) a crimelor comise de aceştia "după invadarea teritoriului sovietic" (**după** ***22 iunie 1941***)!

… M-am întors la **22 iunie 1941**…

De ce atunci?

Fiindcă abia ***după liberarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord au apărut*** **probele materiale*, indeniabile, ale atrocităţile comise de bolşevici în teritoriile ocupate,* între iunie 1940 şi iunie 1941.**

[Nu se observă o macabră coincidenţă cronologică între cumplitele evenimente din Basarabia-Bucovina şi Polonia (şi încă n-am aflat amănunte despre Ţările Baltice)? Atunci - după 22 iunie 1941 - s-au descoperit probele bestialităţilor bolşevice.]

Repet pentru adepţii adevărului inversat, ai cronologiei răsturnate, ai istoriei dez-istorizate :

Nu ne aflăm în curtea şcolii unde ne-am încăierat, apoi încercăm să stabilim…

…**Cine a început**…

Evreii pretind că totdeauna, celălalt a început - una dintre metode fiind… autocronia : pornirea istoriei de acolo de unde îi convine… "istoricului". Cine se mai îndoieşte, să citească replica dată de Leon Wieseltier în *The New Republic* din 4 iunie 2001 lui Adam Michnik - care se exprimase în *New York Times* din 17 martie 2001, în legătură cu cartea lui Jan T. Gross, **Vecinii** :

"Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne

cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor".

Teribil "răspuns" - şi totodată obişnuit. Pentru el (Leon Wieseltier) Istoria începe "din vara lui 1941" - când 1.600 evrei din târgul polonez Jedwabne au fost asasinaţi de concetăţenii polonezi (sub privirile aprobatoare ale Nemţilor) - în nici un caz cu aproape doi ani în urmă, la 17 septembrie 1939, când Sovieticii, ocupînd acea jumătate de Polonie, şi-ai impus "legea" mai cu seamă ajutaţi de Evrei. Deci, masacrul din "vara lui 1941" a pornit din senin ; din "antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze". Primatul Poloniei, Glemp, după ce exprimase regretele şi căinţa Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne, spusese : "…şi Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovaţi de colaborare cu ocupantul bolşevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, din 17 septembrie 1939". Rabinul Varşoviei Michael Schudrich, a declarat: "Încerc o adâncă ruşine pentru bolşevicii de origine evreiască", însă a sfârşit fraza prin : "deşi aceia nu au acţionat în numele naţiunii evreieşti".

Ca şi cum criminalii care i-au ucis pe evrei în iunie 1941 ar fi acţionat "în numele naţiunii poloneze…"

Tragedia este - de o parte şi de alta - atât de sângeroasă (doar lichidaţi de Nemţi au fost 3 milioane de Polonezi - dar de Ruşi ?), încât ar fi o blasfemie să ne întrebăm : "**Cine** a început primul ? Dar pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel :

"**Care** a fost ***cronologia*** faptelor ?"

Ca şi în Polonia (ca şi în Ţările Baltice), ***întâi, în timp***, au fost faptele de bestialitate ale bolşevicilor ruşi ocupanţi ai Basarabiei, Bucovinei şi Herţei - **în iunie 1940** (una mie nouă sute patruzeci);

Apoi - **din iulie 1941** (una mie nouă sute patruzeci şi unu), Armata română, liberînd ţinuturile ocupate, a fost măsurat dezastrul material şi mai ales uman pricinuit în doar 12 luni de comunism.

Constatare : ceea ce promiteau simpatizanţii români ai bolşevismului, începînd din 1917, nu erau vorbe în vânt ale unor indivizi exaltaţi, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni ai Sovieticilor ; de cum li s-a oferit prilejul "aplicării doctrinei comuniste" - au aplicat-o, instaurînd teroarea în teritoriile Ocupate - recapitulez :

În marea lor majoritate Evreii fuseseră ostili României Mari, de la început - din 1918 ;

Încă de la înfiinţarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniştii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte ţări, avînd o altă cetă-

ţenie decât româna : maghiară, poloneză, bulgară - şi o “supracetăţenie” : sovietică) au contestat justeţea alipirii provinciilor istorice româneşti la România, pledînd pentru “restituirea Basarabiei către URSS”;

Evreii pledau şi pentru “restituirea Transilvaniei către… Republica Sovietică Maghiară” (1919) ;

Răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de Evreii din România întreagă cu entuziasm, mulţi dintre cei aflaţi în afara Teritoriilor Cedate, s-au grăbit să se mute în Ţara Stru-gurilor şi a Pâinii, vorba unui ilustru poet-agent de influenţă NKVD, altfel francez;

În fine, pentru că Evreii din Basarabia şi cei aflaţi înainte de Cedare în URSS veniseră în Teritoriile Cedate şi se dedaseră la acte, nu de reparaţie socială, cum ar fi fost de aşteptat de la nişte comunişti, ci ***acte de barbarie pe criterii naţional-rasiale şi confesionale*** - ei fiind, nu-i aşa, ruşi-sovietici din tată-n fiu, pe când indigenii colonizaţi din contra : români - şi mai-din-contra : creştini ortodocşi.

Când o mică parte dintre probe s-a aflat în faţa ochilor, în gropile comune descoperite - **atunci, abia atunci** ***(adică : după 22 iunie 1941)*** **Românii au început a se răzbuna pe evrei**.

În jocurile de copii se spune : “Răzbunarea-i arma prostului”. Aşa o fi, aşa este. Ceea ce nu a abolit-o, nu a eliminat-o din “rezolvarea” conflictelor dintre indivizi, dintre comunităţi.

Românul raţionează, întrebîndu-se astfel - în legătură cu cele întâmplate în Basarabia, în Bucovina, în Transnistria, începînd din 26 iunie 1940 :

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor, în timpul retragerii din Basarabia (în *Săptămâna Roşie* : 28 iunie-4 sau/şi 5 iulie 1940)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieţi soldaţi în termen care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; de ce, dintre “narodnicii truditori sovietici” (cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiţi peste noapte cu camioanele de peste Nistru), mai ales Evreii i-au huiduit, injuriat, tratat de “regalişti”, de “capitalişti-fascişti”, de “moşieri-antisemiţi”, i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au stropit cu fecale, pe mulţi i-au zmuls din coloană şi după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile se dedaseră la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni şi i-au lăsat să plece în această postùră umilitoare, pe alţii i-au reţinut şi i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista* ? Şi încă : de ce, intrînd în masă în

organismele administrative, politice, poliţieneşti ale sovieticilor ocupanţi, Evreii s-au purtat cu Românii basarabeni, bucovineni, herţeni, de parcă aceştia ar fi fost - în ordine : babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruşi, ucraineni - adică acele seminţii care îi împrăştiaseră (diasporizaseră), îi persecutaseră, masacraseră - potrivit termenilor inventaţi de… Români : *Inchiziţie* şi *pogrom*…?

La această întrebare - îndurerată, de bun simţ - "răspundeau", peste ani, securiştii anchetatori evrei-unguri (ehe ! ce Mari-Maghiari evreii unguri !), când îi rupeau în bătăi pe ţăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu voiau să intre în colhoz :

«***Voi*** ne-aţi trimis la Auschwitz !» - ***voi*** fiind noi, Românii…

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el şi ai săi din Sighet fusese(ră) arestaţi şi trimişi la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci şi patru**) - de către… jandarmii români !

Eugène Ionesco îi atrăsese atenţia prietenului său asupra neadevărului : Transilvania de Nord - deci şi Sighetul - fusese, între 30 septembrie 1940 şi primăvara anului 1945 sub ocupaţie maghiară, deci jandarmii erau unguri, nu români… Wiesel îi răspunsese că nu contează amănuntul, oricum, Francezii nu cunosc istorie şi puţin le pasă…

[Şi eu intrasem în conflict cu Antoine Spire, în legătură cu inversarea cronologiei în **Cartea Neagră** din 1945 - ca "răspuns", m-a bătut pe umăr şi m-a poftit să bem o cafea - şi, cum spune Popeck, umoristul francez evreu care uneori se prezintă ca "Popescu" :

«Şi cu asta, gata - nu mai vorbim despre *asta*…»]

Ba să vorbim despre *asta*.

Fiindcă ei, Evreii, au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor ; şi tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au monopolizat suferinţa : pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid, cel al căror victime au fost ei şi nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminaţi şi Ţigani şi Slavi, în general (***Polonezi, începînd din septembrie 1939***, Ucraineni, Ruşi, după iulie 1941) şi catolici şi nobili şi homosexuali şi handicapaţi ; că, *înainte de Holocaust*, Turcia, aliata strategică a Israelului (care şi ea apără - cu iataganul - după cum ştie lumea întreagă, "democraţia occidentală în Orient"), se dedase, cu avânt, în 1915, "unei mici operaţii de purificare"(!) : masacrarea Armenilor ; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă : Cambodgea, China, Coreea de Nord - recent în Cecenia. Din nefericire, tragedia Evreilor din timpul ultimu-

lui război mondial nu a fost prima, nici ultima… Acelaşi Antoine Spire, la o dezbatere televizată a (mai) afirmat că… nu poate fi considerată genocid masacrarea celor din etnia tutsi de către cei din etnia hutu, pentru că… (cei care se aşteptau la o comparaţie cantitativă s-au înşelat : A. Spire a adus una calitativă) : numai poporul evreu a suferit aşa ceva, deci el are dreptul la o mai mare consideraţie, cultura lui fiind incomparabil mai semnificativă decât a “africanilor”…

Şi nimeni de pe platou nu l-a tratat de rasist (evident, şi de ingnorant) pe Evreul Antoine Spire, comunist notoriu şi profesionist al minciunii, reputat fabricant de citate…

24 iunie

Mai am şase zile până la întâlnire. Probabil că Victor nici nu s-a gândit că atunci va fi onomastica mea, iar Afgan’ul nu ştie cum mă cheamă - cu atât mai puţin ce sunt şi ce fac. Victor mi-a împrumutat un magnetofon să-i înregistrez spusele.

Să nu-l uit pe tata în vânzoleala pregătirii. Nici pe tată-său, bunicu-meu, Chirilă. Nici pe frate-său mai mare, Ion, luat prizonier de Ruşi, la 1 septembrie 1944, în gura Văii Prahovei (deci la o săptămână **după 23 august** când devenisem, dragă-doamne, aliaţi…), mort de foame şi de sete într-un lagăr din Basarabia, redevenită RSS Moldovenească : în lagărul de prizonieri-de-război de la Făleşti ?, după spusele fiicei lui şi verişoarei mele ; în lagărul de exterminare de la Costiugeni, de lângă Chişinău, improvizat în curtea Azilului de alienaţi (unde fusese director tatăl poetei Magda Isanos) ?, cum îmi transmisese o nepoată ; de frig, pe drum ?- cum crede o altă verişoară. Asta a mai rămas de pe urma lui Ion Goma, unchiul meu : nesiguranţa privitoare la locul morţii, dar siguranţa în privinţa modului în care Ruşii i-au exterminat ***şi*** pe Basarabenii ***şi*** pe Bucovinenii care păcătuiseră luptînd în armata naţională a lor - şi nu în armata sovietică, duşmană : prin foame şi prin sete şi prin frig.

Şi nici pe mama, să n-o uit, chiar dacă ea nu a fost nici soldat la ţari ca socru-său, nici zek la komisari ca bărbatu-său, nici prizonier la Afgani, ca băiatu ăsta.

De mine - etern “caz” - nu mai pomenesc : chiar când mă uit cu totul, nu mă pierd nici o clipă din vedere.

[Deci, începînd din 28 iunie 1940, în timpul retragerii armatei române din Basarabia, prin "truditorii muncitoreşti" (cum masacrau limba română… muncitorii truditoreşti) aduşi de peste Nistru, Ruşii au zmuls din coloane ostaşi, pe care i-au "reţinut", considerîndu-i prizonieri de război(ul)-care-nu-fusese-declarat (tata a întâlnit, în Siberia, doi : un ţăran din Oltenia şi un învăţător din Banat) ;

În 23 august 1944 România a schimbat alianţele şi a declarat încetarea stării de beligeranţă cu URSS. URSS a declarat acelaşi lucru - ceea ce nu a împiedecat-o defel să dezarmeze, în continuare şi, în continuare (până la 12 septembrie : 21 de zile; trei săptămâni), să-i facă prizonieri pe militarii români… deveniţi aliaţi - şi care nu le mai erau ostili. În jur de 200.000 ostaşi şi ofiţeri au fost luaţi "prizonieri de război" *după 23 august 44* şi au fost duşi în Rusia, pe urmele celor făcuţi prizonieri în lupte, înainte de această dată. Peste 80% dintre prizonierii de ambele "categorii" au dispărut fără urmă.

Putea să facă biata Rusie altfel decât a făcut ? Ilia Ehrenburg scria că nu şi opera o comparaţie extrem de originală : un individ încearcă s-o oprească locomotivă care aleargă cu 120 km/oră - pentru a cere mecanicului să-i de un foc (la ţigară)…

Cine nu a auzit măcar de Ilia Ehrenburg ? Mulţi, dar puţini ştiu că scriitorul (şi nu era rău, ticălosul !) fusese, în timpul războiului, nu neapărat jurnalist de front, ci… explicator-îndemnător-absolvitor a bestialităţilor pe care trebuiau să le facă ostaşii Armatei Roşii, nu neapărat cu duşmanul, ci cu… femeia lui. Ar trebui adunate într-o Antologie a Ruşinii şi depuse la Nürnberg II articolele semnate de **scriitorul** Ilia Ehrenburg despre "Nemţoaică"; şi despre ce ***trebuia*** (fiind o "datorie de onoare") să-i facă un adevărat ostaş sovietic, comunist. Bietul soldat care citea ziarul Armatei Roşii, nu cunoştea geografie, habar n-avea de istorie, nu ştia nimic-nimic-nimic din ce se întâmplă, nu doar în lume, ci în propria-i ţară - deci nu mai avea nevoie să fie îndemnat să jefuiască, nu doar pe civili ci şi pe prizonieri («Davai cias !» a rămas în oasele ne-ruşilor ca şi : «Vin Tătarii !» - au mărturisit prizonierii de la Stalingrad că aceasta… era cerinţa manifestată de învingătorii lor), să maltrateze "populaţia civilă" întâlnită ; şi mai ales nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută - cum ce ? S-o pună jos şi s-o reguleze, dimpreună cu întreaga companie ! Însă, iată : afla pentru întâia oară (însă el nu ştia că e prima-oară) : superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care "se mai şi dedau…", ci îi îndeamnau

să facă ; tot repetînd-repetînd “obligaţia ostaşului sovietic” (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiţie rusească - unii răuvoitori spun : “slavă”, arătînd spre Sârbi), îi dădea de înţeles că, de nu face aşa, abia atunci va fi pedepsit. Şi nu ştia, viteazul Krasnoarmeieţ (care mărşăluia spre Apus, imaginîndu-şi “Berlinul” ca Raiul Rusesc : o poiană cu flori, unde se înalţă munţi de cârnaţi, străbătută de pâraie de votcă), dacă femeile pe care le viola şi, uneori, le mai şi ucidea erau, cu adevărat, “nemţoaice” - şi dacă da : naziste ori ba, pro, ori antihitleriste ?; şi nu-i păsa dacă “Nemţoaica” era, în fapt, o victimă a Neamţului : Poloneză, Rusoaică, Ucraineancă - Evreică…

Şi nici lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa - el îşi făcuse datoria lui de “umanist” : strecurase otrava în urechea Rusului - de-acum Rusul să se descurce singur ! Fiindcă Ehrenburg ştia ce ştia : nu e necesar să-i şi explici omului simplu de ce trebuie să facă rău - doar să-i spui că are voie să facă ; ba chiar e bine să facă rău.

Şi eu ştiu ce ştiu : dacă Ilia Ehrenburg ar fi printr-o minune în viaţă, acum ar avea 111 ani şi, în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi fost director de onoare al Muzeului Holocaustului din Israel.]

Dintre “prizonerii” luaţi de Ruşi după 23 august 44 (deci : aliaţi!) o soartă şi mai cumplită îi aşepta pe ostaşii români originari din Teritoriile Cedate : Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa. Aceştia erau consideraţi de Ruşi… cetăţeni sovietici (doar prin faptul că locul unde se născuseră fusese anexat de Marea (şi Lata - însă nu destul) Uniune Sovietică… “cu inventarul viu şi mort”! Iar pentru că luptaseră “împotriva Patriei lor, URSS” (care, “Patrie a lor, URSS”? - patria lor era România), au fost consideraţi *trădători*. Însă nu au fost condamnaţi la moarte printr-o sentinţă judecătorească, fie aceea şi expeditivă, şi împuşcaţi. Ci lichidaţi prin foame şi prin sete : fie în simple ţarcuri în care erau ţinuţi fără hrană, fără apă ; fie în trenuri-fără-destinaţie : morţii din vagoane erau aruncaţi în haltele de noapte).

A fost destinul şi al lui Ion Goma, unchiul meu, fratele mai mare al tatei. În 1939 fusese mobilizat (ca şi tata), însă el s-a aflat în garnizoană la Buzău, în iunie 1940, la Cedarea Basarabiei. Nu şi-a revăzut familia şi copiii - un băiat şi o fată - decât într-o scurtă permisie, după 22 iunie 1941, când Ruşii fuseseră alungaţi din ţară. Atunci a aflat că frate-său mijlociu (tata) fusese deportat de ruşi în ianuarie acelaşi an. El, Ion Goma a făcut frontul de Est până în Cuban, a fost rănit de

câteva ori, în 1943 a fost trimis în ţară, la “partea sedentară”. Cu acest “statut” l-au prins evenimentele de la 23 august 1944. Nu este deloc sigur că, dacă nu ar fi luptat pe Frontul de Est, Ruşii l-ar fi cruţat. Nu pentru vreo *faptă* (ca ostaş, trăsese cu puşca în duşman - adică în rus…) a fost el pedepsit, ci pentru *stare* : se născuse pe un teritoriu care, **ulterior,** fusese ocupat de Ruşi ! Deşi el nu fusese nici măcar o secundă “cetăţean sovietic” - ca nevasta, copiii, mamă-sa, frate-său (tata), cumnată-sa, nepotu-său (mama şi cu mine), un an încheiat. Dar în ochii Ruşilor nu asta conta. Dealtfel, în anii de groază care au urmat, aveam să constatăm că interesul represiv al Ruşilor era mai puţin stârnit de *fapta*, de *starea* duşmanului (sau de, altă invenţie rusească: *potenţialitatea* de a deveni periculos) - ori de *bănuiala* că ar fi duşman - ci, vai, de… **cantitatea**, ***de*** **numărul** ***oamenilor - de arestat, de deportat, de împuşcat***.

Am fost coleg de închisoare cu câţiva nefericiţi care, aflaţi în gări, aşteptîndu-şi trenul, fiindcă pe o altă linie era garat un tren de deportaţi, din care fugiseră câţiva “prizonieri de război”, ca unchiul meu, Ion Goma ; refugiaţi “recuperaţi şi repatriaţi - în Siberia” - cum am fi fost şi noi, dacă nu am fi confecţionat acte false în Lagărul de la Sighişoara unde fusesem internaţi după “capturare”; Germani din România, rechiziţionaţi şi trimişi în Rusia, “la reconstrucţie”. Sau poate că “ciolovecul” de pază era un bou, nu ştia să numere şi, ca să nu fie el pedepsit, înhăţa, la întâmplare, pe cine se nimerea şi-l prefăcea în… deportat. Aceştia (deveniţi colegi de celulă cu mine) îşi clamaseră inocenţa ani de zile, în Rusia, până când să fie liberaţi… - un fel de a spune: ajunşi în ţară, Românii se dovediseră mai catolici decât papa : ca să-şi dovedească lealitatea faţă de Marea Uniune Sovietică, îi băgaseră în închisoare pe cei care, în Rusia, avuseseră doar “statut” de deplasat, condamnîndu-i pentru… trecere ilegală de frontieră!

[Am povestit în altă carte (**În Cerc,** Gallimard, 1977) soarta-unui-legionar (din Legiunea Străină, nu din Legiunea… Română) : un adolescent român dornic de aventuri, a făcut ce-a făcut şi a ajuns în Occident - în Franţa. S-a angajat în Legiunea Străină şi a lupta o vreme în Vietnam. A fost luat prizonier de Nordişti, reeducat, a devenit instructor militar al viet-ului. După ce Francezii au fost înfrânţi la Diên Biên Phu, în 1954, şi au părăsit Indochina, “instructorii benevoli” au fost liberaţi ; şi decoraţi. Apoi, cu fanfară, cu flori, au fost urcaţi în trei vagoane împodobite - pe dinafară - cu portretele lui Ho-Şi-Min, Mao,

Stalin (şi ce dacă murise cu un an în urmă ? - era veşnic viu, porcul !). Trenul a străbătut China, de la sud la nord, în gările importante avînd loc mitinguri de solidaritate cu bravul popor vietnamez şi de mulţumire pentru ajutorul dezinteresat dat de… voluntarii "Brigăzii Internaţionale"… După vreo lună au trecut în Rusia ; de acolo, pe Transsiberian, încă vreo lună… "Brigadiştii" (români, unguri, cehi, polonezi, nemţi) ajunseseră să creadă că ei chiar fuseseră voluntari la Vietnamezii de Nord şi că "acasă" vor fi unşi măcar primari, dacă nu miniştri… Evident, şi în URSS erau întâmpinaţi ca nişte eroi… Pe undeva pe la Kiev au fost despărţiţi : Românii singuri au pornit cu un vagon spre patrie… Şi la Chişinău au fost primiţi cu fanfară, pâine, sare… Când au ajuns la Ungheni, pe noua frontieră de pe Prut, au fost invitaţi să coboare, fiindcă de acolo-ncolo calea ferată avea alt ecartament, de acolo începea, totuşi, Europa. Ei au coborît, miraţi că pe malul drept al Prutului nu se vedea nici fanfară, nici pâine-şi-sare… Au început a se trezi când au fost urcaţi cu forţa într-un vagon-dubă, însă de-a binelea s-au trezit abia când, "depuşi" la închisoarea Gherla, au fost băgaţi în celulele "frontieriştilor" - de ce ? Simplu : fuseseră condamnaţi la câte 5 ani pentru… trecere ilegală de frontieră - cea spre Occident, fireşte…]

Acest text va părea rebarbativ, din două motive, ambele descalificante : mai întâi că autorul de mine nu intră direct în acţiune. Victor aşa face, se vede că are formaţie de jurnalist, de reporter de-teren, de-război, el se dedă la digresiuni abia după ce a marcat terenul acţiunii - nu ca mine, care în primele trei capitole din cele cinci ale unei cărţi mă ocup cu căutarea formulei de început, cu găsirea gurii, crăpăturii, orifixei prin care să mă intru;

Al doilea grav defect al prozei mele scrisă în exil (adică în două treimi din timpul scrisului profesionist : am început a scrie regulat din octombrie 1965, când m-am întors în libertate, am dus-o până în noiembrie 1977, ceea ce dă 12 ani ; în exil, din 1977, au trecut 24 ani): bag în proza mea "prea multă istorie", ceea ce o face "didactică" - reproşuri formulat de prietenul Ion Negoiţescu, după ce a citit **Din Calidor**…

Accept că sânt ezitant, aşteptător, târcolitor, cu un cuvânt : plicticos prin nehotărîrea de a-i da cititorului (sau unui personaj), în sfârşit, cu halba-n cap, vorba schiţei lui Caragiale ; sânt de acord : mi-am poluat ficţiunile cu "istorie" ; pe lângă faptul că, structural, ca

prozator sânt plicticos, am devenit şi mai greu de suportat prin interminabilele, insuportabilele paranteze istorice.

Îmi asum toate aceste grave păcate împotriva artei-scriitorului-la-român… Nu mă voi justifica, explicînd că… trebuia ca cineva să le dea ne-Românilor câteva noţiuni de Istorie a Românilor ba chiar şi Românilor ceva elemente din Istoria, cică a lor… ; şi nici nu voi afirma că ne-Românii ard de nerăbdare să afle - din Istoria Românilor - şi altceva decât Dracula-Comăneci-Ceauşescu-Hagi.

Spun : e prea târziu ca să mă cuminţesc, să scriu “curat”.

Drept care îmi continuu monologul - cu-istorie :

Şi cei mai lucizi, mai sobri consemnatori de istorie faţă cu câte un eveniment, se opresc, trag aer în piept, se lasă pe spătarul scaunului:

«Şi dacă…?»

Nimic mai firesc, mai omenesc : să vrei altfel, să corectezi aceasta, să propui cealaltă, mai-bună - prin : ***şi dacă…***?

Nu sânt istoric, nici lucid, nici sobru (de obiectiv, să nu mai vorbim), deci îmi iau voie de la mine însumi să lucrez trecutul cu viitorescul ***dacă.*** Fireşte nu folosesc această cheie decât pentru a descuia portiţa probabilului favorabil mie şi comunităţii mele - în nici un caz contrariul. Înarmat cu ***dacă,*** atac hotărît un eveniment care, pe lângă faptul că a schimbat viaţa (în rău, fireşte), a mai bine de o cincime din populaţia de atunci a României, a atras atenţia asupra unei carenţe constitutive a Românului :

Momentul 26 iunie 1940 (ultimatumul sovietic dat României, imediat după dezastrul puterilor garante : Franţa şi Marea Britanie)**.**

25 iunie

De ce mă încăpăţânez să scriu “numai despre Basarabia” ?

Dar nu scriu ***numai*** despre Basarabia !

Scriu ***şi*** despre Basarabia - e normal, nu ?

Pe Octavian Goga îl va fi întrebat cineva-cândva de ce scrie “numai” despre Ardeal ? Sau pe Lucian Blaga ? Şi doar şi ei, oricât de ardeleni au fost, erau, ca şi mine “de origine aromână”, cum atât de cu delicateţe lexicografică observă biolexicografii…

Cei mai bruţi, mai berbeci, mai violenţi dintre Macedoneni au aderat politiceşte la legionari - o minoritate a lor mergînd la comunişti… - cei mai reţinuţi, mai măsuraţi, mai cugetaţi s-au mulţumit cu "românismul" în general, în special cu patriotismul provincial. Aşa cum Macedonenii stabiliţi în Ardeal au devenit ardenţi ardelenofili, ardelenolatri ; aşa cum cei ce au găsit adăpost în Cadrilater (Dobrogea de Sud) - pe care, la Cedare, în 1940, au fost siliţi să-l părăsească şi oriunde s-ar fi re-stabilit - cu precădere în restul Dobrogei - au devenit Portughejii carpato-danubieni (judecînd după nostalgia pământului pierdut) - de ce nu ar fi şi Macedonenii ajunşi în Basarabia (ca Stere, de pildă ; ca de pildă, eu) eterni evocatori ai patriei pierdute ?

La urma urmei, eu nu am altă ***ţară*** decât Basarabia cea care nu mai există decât în cărţile mele. Din Basarabia am fugit de răul Ruşilor; din România am fost silit să plec de răul… Românilor, în Franţa nu am cerut naturalizarea (acum o săptămână mi s-a prelungit Certificatul de refugiat - până în anul 2006…), aşadar mă mulţumesc cu ce am şi cu ceea ce nu-mi mai poate nimeni lua : limba română;

Şi cu ceea ce fac eu cu mâinile mele, ca Dumnezeu Însuşi, ori ca mine, copil, când cu formula magică : «Ziceam că…» făceam lumea şi lumina şi florile. Şi mai ales fetele.

Cum să nu simt dimpreună cu Basarabenii mei, cum să nu pun la inimă greul lor şi urâtul lor şi scârba încercată de ei, mereu, mereu, de la 1812 încoace - cu o scurtă pauză între 1918 şi 1940 ?

Şi cum să trec sub tăcere crima de omor la care s-au dedat Ruşii, împotriva neamului meu, a neamurilor mele - deci împotriva mea? Cum să tac şi să uit foametea organizată de ei în 1946, cu urmările ei, ne-europeneşti, neomeneşti ?

Şi cum să uit…?

Şi cum aş putea uita şi…?

Nu am uitat nimic.

Desigur : rusiştii, sovietiştii, comuniştii, vor spune că sânt răzbunător ; că sânt fascist - ba chiar antisemit.

Să fie sănătoşi, să spună până vor răguşi.

Eu ştiu un lucru : ţara mea, concetăţenii mei, membrii familiei mele (ai clanului meu) au fost, din iunie 1940, umiliţi, hăituiţi, înfometaţi, torturaţi, deportaţi, lichidaţi. De către cine ? De către cei enumeraţi mai sus. Cu sovietiştii - ca şi cu securiştii (de orice sex ar fi) nu intru în dialog - dealtfel nici ei nu ştiu ce-i aceea "dezbatere". Însă

Evreilor care mă acuză de antisemitism, le-o întorc :

«Dacă eu sânt anti-*semit*, atunci voi sunteţi anti-*goi* !»

Iar compatrioţilor "creştini" (născuţi-ortodocşi… dinainte de Cristos) care mă tratează de "jidovit" - pentru că am fost primul român care a scris negru pe alb că, în timpul Războiului Sfânt, Antonescu nu a avut nimic sfânt când a hotărît - şi pus în aplicare - lichidarea a două etnii : Evreii şi Ţiganii - le răspund astfel :

«Dacă eu sânt jidovit, voi sunteţi oi - şi o să rămâneţi ovine în veac !»

Că acest blestem nu are în vedere doar viitorul, ci, vai, un prezent care ameninţă să se perpetueze : starea, halul gândirii "gânditorilor naţiei", lipsa de conştiinţă civică a "conştiinţelor naţiei", dezorientarea structurală a… directorilor (tot ai naţiei).

De aceea am scris textul care urmează :

"Să fie interzis electoratul !"

Pe hârtie, pe unde, pe ecrane, pe internet se întretaie până la vacarm - păstrînd totuşi aerul de cor - gemetele, vaietele, văicărelile celor ce se cred purtătorii de cuvânt ai acestui neam nefericit. După ce se lamentează (acest se *vrea să indice că ei, autorii Eremiadelor, doar ei şi cumnatele lor sunt demni de compătimire - chiar susceptibili de despăgubire pentru daunele suferite), mintoşii directori de conştiinţă carpatodanubieni trec la "analiza dezastrului". Concluzia cogitaţiunii lor profunde :*

"Electoratul este de vină".

Cum să nu fie electoratul de vină că a fost re-cocoţat la putere bolşevicul, criminalul Iliescu ? Doar el cu mâna lui l-a votat! Formulînd această acuzaţie, Opaiţele României, Văpaiţele Carpatului, Scriitorii Curaţi cu voie de la Primărie (nume de cod: Rezistenţii prin Cultură) s-au arătat în splendoarea lor de membri-plini ai comunităţii primitivizate de comunism, ai naţiei analfabetizate de ceauşism - cu ajutorul activ, prin pasivitate, al dezertorilor noştri intelectuali (altfel, cu toţii străluciţi, chiar geniali!). Până mai ieri "de vină" (de toate nefericirile) erau, totdeauna, alţii : Americanii, Ungurii, Ruşii, Evreii, Bulgarii ; Moldovenii (dacă vorbea un ardelean), Ardelenii în ochii regăţenilor, Regăţenii în ai moldovenilor… - aceasta fiind judecata necăjită a unor necăjiţi care nu ridicaseră în viaţa lor privirea mai sus de bocancii celui din faţă. Iată însă că şi

smântâna-patriei-române, gândeşte şi arată cu degetul ca un şcoler puturos şi pârâcios - pe altul. Numai că din bibliografia literaturoşilor noştri manufactori de opinie (!) a dispărut o referinţă : Bertolt Brecht. De ce : pentru că odiosul fusese sluga comunismului kominformist (dar Brucan? dar Crohmălniceanu? dar Paul Cornea ?, dar Pavel Cîmpeanu ?), ci din… jenă intelectuală. Un personaj din Brecht spusese aproximativ - citez din memorie : "Dacă poporul nu respectă directivele noastre - să fie interzis poporul !"

Asta era soluţiunea, dragi tovarăşi directori de conştiinţă neaoş-românească : Adameşteanu, Doina Cornea, Blandiana, Rodica Palade, N. Manolescu, Liiceanu, Pruteanu, Patapievici, Paleologu, Pleşu, Nadia Comăneci, Iorgulescu, Doinaş, Mircea Martin, Ţiriac, Paler, Marino, Zub, Andrei Cornea, Ilie Năstase, Stelian Tănase, Groşan, Tismăneanu, Hagi - şi alte monumente autenticei gândiri româneşti : să interziceţi electoratul! Operaţiunea v-ar fi scutit de cea mai mare cretinărie, de cea mai lăbărţată porcărie pe care aţi făcut-o în vieţile voastre, altfel presărate de măgării-idioţii : nu numai de a-l vota - voi! - pe Iliescu, dar de a îndemna oamenii să vă urmeze.

Pentru a salva, ce? "Democraţia"? Care democraţie, analfabeţilor, amnezicilor incapabili de a vă încheia la obiele? Democraţia cu/a lui Iliescu? V-a luat Dumnezeu minţile? Dacă v-ar fi venit ideea salvatoare înainte de 26 noiembrie acest an, 2000, aţi fi făcut economie de un somn - din el a ieşit Monstrul Dezinformaţiei Securisto-Kaghebiste materializat prin o falsă-problemă, deci prin o soluţie falsă - aceasta :

"Votaţi împotriva dictaturii, împotriva pericolului fascimu-lui şi antisemitismului românesc purtînd numele: V. C. Tudor!"

Îmi aduc aminte cu neplăcere : după 1977, când am ajuns în exil, am încerca să comunic Monicăi Lovinescu şi lui Virgil Ierunca opinia: "pericolul huliganismului purtînd numele : Eugen Barbu"- era o grosolană, o vulgară diversiune securistă. A denunţa (şi ataca) doar pe E. Barbu şi ceata-i de vlăjgani ciomăgaşi (pe atunci puradeii-pionieri erau Ileana Lucaci, V.C. Tudor, Dan Ciachir) considerîndu-i pe barbişti, dacă nu singurii, atunci principalii vinovaţi de tiranizarea culturii : o eroare. Pe de o parte Eugen BarbOaie şi ai săi de la Barieră, oricât de obraznici ar fi fost, erau doar instrumente ale Monstrului, limbrici împinşi în faţă de Şarpele Securismului (deasupra lui : Balaurul Comunismului) ; pe de altă parte, a-i ataca de la microfonul Europei libere cu precădere pe derbedeii de la Săptămîna *însem-*

na a reduce problema ne-libertăţii de expresie din sistemul totalitar comunist românesc la conflicte personale cu mardeiaşul plagiator. Mai grav: focalizarea acuzaţiilor de tiranizare a cuvântului asupra unor trupeţi conforta, betona alibiul inacţiunii, al inerţiei, al laşităţii scriitorului român, cel care, la closetul restaurantului Casei Scriitorilor, jura pe carnetul roşu din mâna dreaptă, făcîndu-şi cruce cu stânga : «Eu cu drag mi-aş manifesta anticomunismul - dar dacă nu mă lasă porcul de Barbu…» - pe acea vreme încă nu se gândise să boteze dezerţiunea, laşitatea, trădarea aproapelui (şi literaturii) : "rezistenţă prin cultură".

Pagubele pricinuite de diversiunea numită : Eugen Barbu, în literatură, oricât de însemnate, au fost floare la ureche faţă de cele din alegerile de la 26 noiembrie-10 decembrie 2000. Atunci (înainte de decembrie 89) scriitorii - cei mai mulţi, cei mai buni - ştiau că E. Barbu este omul securităţii şi îl clasaseră ; acum orătăniile naţiei, trezite din somn, au cotcodăcit : "Dictatura fascistă ne pândeşte!", "Suntem ameninţaţi de antisemitism!", "Stop extremismului!", "Să facem baraj tiraniei !"- şi alte gogoriţe, consfinţind diversiunea securistă: V.C. Tudor (astfel dînd identitate copilului de suflet al Barbului şi al Organei, găinarul oligofrenetic).

De ce spun : diversiune *? Ce întrebare ! Dar se vede de departe: urlătorii de profesie urlă-zbiară, denunţînd cu nemă-surat curaj* virtuala dictatură fascisto-antisemită *a lui V.C. Tudor - ca să nu se observe* reala dictatură comunistă, *pipăibilul bolşevism ale tovarăşului Iliescu!*

Dar bineînţeles : V.C. Tudor este un ins dezgustător, semianalfabet, neam-prost de-acasă (şi de la MAI), ştergătoare de picioare şi lingător de cur al Ceauşescului ; că a activat din fragedă pionierìe pentru Securitate, a atacat în Săptămîna *pe cei indicaţi de Securitate şi a apărat, la comandă, pe agenţii infiltraţi în Occident (Gustav Pordea, "deputatul european" de pe lista lui Le Pen, în 1984, plătit prin securistul Costel Mitran cu o jumătate de milion de dolari). Şi la noi securiştii persecutori ai credincioşilor au devenit peste noapte mistici, chiar de nu li s-a luat văzul, ca lui Saul ; şi la noi securiştii internaţionalişti de ieri au devenit azi vânjoşi naţionalişti - vezi-l pe Marele Rus, altfel evreu : Jirinovski.*

Nu V.C. Tudor şi nu fascismul, nu antisemitismul, nu antiţigănismul purtînd marca Securităţii dâmboviţene constituie ameninţarea la adresa nefericitei Românii.

Ci bolşevismul kaghebist re-instaurat de Iliescu.

Prin alegerile din 26 noiembrie 2000 România a înaintat-pe-culmi, vorba lui Păunescu glorificîndu-l pe Ceauşescu : a "urcat" din lac în puţ. Asta înseamnă că "dezastrul" (termen de care sunt pline până la sufocare taman gurile care până la 22 decembrie 89 fix rămăseseră cusute-sudate) nu trebuie articulat (gramatical) ; corect fiind: "unul din dezastrele de după decembrie 1989".

Soarta ţării m-a preocupat (şi m-a durut) şi pe mine. Şi nu imediat după "dezastrul de la 26 noiembrie" [2000]. Ba înainte (şi după) dezastrul de la 17 noiembrie 1996 ; şi chiar înainte şi după dezastrul de la 20 mai 1990 - stau dovadă faptele de scris, textele publicate constant, în săptămânalul newyorkez Lumea Liberă*, în* Cotidianul *de la Bucureşti - şi (în sfârşit!), editate de Nemira, în volumul* **Scrìsuri***, 1999. În acesta nu au fost incluse două intervenţii : cea la Colocviul de la Roma, din 11-13 mai 1991 - şi, cu un an mai devreme, "Scrisoare către Gabriela Adameşteanu", de la 1 aprilie 1990.*

Nu mi-am completat (aici) scurta autobibliografie din orgoliu de autor frustrat - ci din ciudă : ştiam că nu sânt singurul care… :

- [înainte de decembrie 1989] …să se teamă că, dacă vreodată România va fi liberată (am zis bine : va fi*, adică de către alţii, nu :* se va*, singură), poate că economic are să iasă din mizeria cumplită în care o ţinuse comunismul, dar nu social, nu mental - nu civic ;*

- …să înţeleagă că "revoluţia la Români" nu fusese nici revoluţie, nici la-Români, ci schimbare-de-secretar-general-al-partidului (dat la spălat-curăţat de căcat-sânge) cu/prin aceleaşi cadre: activişti-securişti;

- …să înţeleagă (cu durere) că martirii neamului, oamenii politici democraţi, unii şi intelectuali de marcă, supravieţuitori ai puşcăriilor comuniste, fuseseră demult prefăcuţi în cârpe de care-şi ştergea cizmele lumpen-proletariatul securist, după două decenii devenit… aristocraţia naţiei (după expresia, nu a unui curat neo-boer, ci a unui senator, preşedinte de scriitori, decedatul Ulici); marii-oameni fuseseră neutralizaţi, nimiciţi de Securitate, nici vorbă să poată (re)de-veni ce fuseseră; erau ceea ce făcuse din ei Piteştiul-Lung: auxiliari obedienţi ai Criminalului Organ ; trudeau, nu atât la "culegerea de informaţii", ci la ce se cheamă : dezinformaţie: "răspândirerea unor informaţii din sursă sigură", sursă-sigură fiind, ca şi pentru Jela-Humanitas, ca şi pentru Manolescu-Pelin, după 89,

Securitatea ; astfel au lucrat (de voie, de ne-voie) pentru călăi, împotriva fraţilor-victime Gyr şi Crainic, C.C. Giurescu şi Şerban Cioculescu, Carandino şi Noica, Stăniloaie şi Ernest Bernea, Paleologu şi Quintus, Ţuţea şi Coposu...;

- ...să înţeleagă (mai corect : să nu uite !) că FSN din decembrie 1989 era o răsuflată, o vulgară diversiune de tipul FND (confecţionat la 26 septembrie 1944, tot de ruşii ocupanţi pentru românii ocupaţi), prin care cadrele (de stat şi de partid) se travesteau în democraţi şi în patrioţi (cum ?, simplu: îşi coseau epoleţii pe dinăuntru !) ; din aceeaşi mişcare, prin cooptare în vederea mutării (de şah) următoare, îi compromiteau pe cei (încă) necompromişi ; trebuia să fii idiot profund ca să nu vezi, să nu înţelegi că Românul începe o "viaţă nouă" pe după cap cu tâlhari bolşevici în civil ca Brucan, Bârlădeanu, Verdeţ, Iliescu şi cu bandiţi bolşevici în uniforme (Stănculescu, Militaru, Pleşiţă, Caraman) - cu toţii legaţi prin carieră şi prin interes de comunismul local ca şi de cel moscovit ; câte minute de reflecţie i-au trebuit Doinei Cornea, Blandianei, Paleologului, Pleşului, Dinescului, lui Caramitru - ca să demisioneze din FSN (vorbesc de cei care au chiar făcut-o...)? ;

- ...să înţeleagă că lărgimea de spirit (sic) de care dădea dovadă opoziţia (re-sic) în primele săptămâni după "revoluţie" era, în fapt, impotenţă : ţărăniştii, liberalii, social-democraţii (Coposu, Raţiu, Cîmpeanu, Quintus, Cerveni, Diaconescu, Ţepelea, Galbeni - şi încă mulţi, prea mulţi pentru o comunitate care se proclamă anticomunistă şi rezistentă) ezitau, evitau să ia puterea - care ***ni*** *se cuvenea !- nu pentru că ar fi fost ei binecrescuţi, galantoni cu adversarul politic - ci pentru că nu mişcau în front fără ordinul stăpânului : Securitatea!;*

- ...să înţeleagă că norocul-istoric îţi cade, pară-mălăiaţă,-n gură o dată, hai, de două ori, dar nu de fiecare dată când tu, becisnicul, laşul, puturosul, dezertorul ai nevoie ; că "revoluţia la români" nu a fost fructul strădaniei românilor, al sacrificiului lor, ci o fericită întâmplare (internaţională) de care ar fi trebuit să profite şi România (pe urma Poloniei, a Cehoslovaciei, a RDG, a Ungariei, a "Moldovei", a URSS); cronologic, zavera de la 22 decembrie de la Bucureşti a fost cea din urmă din Lagărul Sovietic european (şi cea mai sângeroasă), şi dacă românii nu contribuiseră cu nimic la răsturnarea comunismului, măcar să fi folosit - cu normală inteligenţă - prilejul oferit ;

- ...să înţeleagă că partidele democratice (exact cele interzise de

comunişti, iar membrii lor arestaţi, mulţi asasinaţi) nu pot fi alcătuite din asasinii şi complicii asasinilor : comunişti, securişti, vânzători-de-frate ca R. Cîmpeanu, Quintus, Marţian, Ioan Alexandru - şi nu pot fi consolidate prin batalioanele de activişti, miliţieni, securişti, nici măcar strecuraţi, ci intraţi pe poarta mare ţinută deschisă, cu plecăciune, de Tatăl Naţiei, Seniorul Coposu, sluga supusă a securis-tului purtînd numele conspirativ : Măgureanu ;

- ...să înţeleagă că dacă puterea adevărată, corupe (cu adevărat), corupe cu adevărat şi fleacul de putere exersat de un român; şi cum să nu fie aşa, dacă românul şi-a alcătuit Catehismul Moral din negaţii :

- nu spune românul : "Om bun este cel care nu face *rău" ?*

- nu spunea - ba chiar urla : "Noi nu gândim*!" ?*

- nu spun scriitorii : "Noi n-am avut *samizdat şi nici n-am avut nevoie!"?*

- nu spuneau ierarhii bisericii ortodoxe : "Noi n-am rezistat *- noi ne-am rugat..."?*

- nu se spunea - din 1964, când s-au golit închisorile : "Eu nu fac *politică" - ceea ce se traducea prin : "Să nu mi se ceară să fiu demn, moral, civic - mi-e frică!" ?, însă de cum "s-a dat" ceva, toţi tre-muricii, toţi impotenţii, toţi imoralii, toate curvele, toţi hoţii s-au năpustit, au înşfăcat, au furat (ce mai rămăsese) ; politicienii români, fie "foşti"... comunişti, securişti, fie foşti democraţi : liberali, ţărănişti, legionari - în fine, foşti-oameni - dar şi tineri care în 1989 aveau în jur de 20 ani, deci nu avuseseră ocazia să se maculeze (nu-i nimic : s-au înmierdarisit singuri-singurei de mai mare dragul, priviţi-l pe Patapievici : a avut nevoie de aproape un deceniu de eforturi, dar ce reuşită!, ai zice : un adevărat liicean') - nu realizează că a face politică, a fi înalt funcţionar la stat ori demnitar înseamnă a te pune în serviciul statului, iar prin el, în serviciul concetăţenilor care aşteaptă de la tine ceea ce nu au avut de la guvernanţii comunişti.*

Am amintit două texte neincluse în volumul **Scrìsuri** *:*

- La l Aprilie 1990, în Scrisoare către Gabriela Adameşteanu (publicată în revista 22 pe la mijlocul lunii), după un trimestru de la "revoluţie"), am avut insolenţa să-i acuz pe "marii-scriitori" de laşitate, de inactivitate, de dezertare, înainte de 22 decembrie 89; de zăpăceală, de necinste, de analfabetism, de rapacitate, după ; i-am tratat de nesimţiţi moral pe N. Manolescu, Buzura, Doinaş, Blandiana, Dinescu, Pleşu, Eugen Simion, Sorescu... Atunci mi-a sărit în cap

toată lumea bună, intelectuală : cum de înjuram ca la uşa cortului nişte clasici-în-viaţă, başca nişte anticomunişti-fără-prihană? Desigur :inter-pelatorii au uitat fulgerător ce-mi reproşaseră când, la foarte scurt timp, şi ei au început a-i acuza pe aceiaşi, în aceiaşi termeni (ai fi zis că mă plagiază...) - dar doamne-fereşte să fi indicat că citează din clasici...;

- Între 10 şi 13 mai 1991 a avut loc la Roma un colocviu la care a participat floarea scriitorimii din ţară : Doinaş, Blandiana, Ulici, Mălăncioiu, Adameşteanu, Papahagi, Uricaru... (adevărat: lipsea nelipsibila Geta Dimisianu), precum şi câţiva exilaţi : Balotă, Sorin Alexandrescu, eu. Intervenţia mea inchizitorială: "Numai activiştii şi securiştii au confiscat revoluţia română? - Nu ! Şi scriitorii !" *a provocat indignarea maselor largi de rezistenţi prin cultură. Şi consternarea - rănită - mai ales când am formulat acuzaţia :*

De vină pentru victoria lui Iliescu, la 20 mai 1990, nu este electoratul - analfabetizat, terorizat, şantaşat de aceiaşi activişti, de aceiaşi securişti - ci scriitorii ; voi, înainte de decembrie 89, nu v-aţi făcut datoria de a amplifica glasul celor care nu se puteau exprima. În schimb (!), de cum a dat revuluţia peste voi (încât au intrat în panică nu doar ticăloşi ca Titus Popovici, Păunescu, D.R. Popescu, Săraru, ci şi "de-ai noştri": N. Manolescu, Buzura, Ţoiu, M.H. Simionescu - speriaţi că va fi revizuit "clasamentul" literatorilor), cum v-aţi repezit la ciolan, aţi înşfăcat posturi, ordinatoare vechi trimise unor instituţii, burse, medicamente aduse pentru spitale, directorate de publicaţii, de fundaţii, ţoale destinate săracilor, ministere - de parcă vi s-ar fi cuvenit recompensele pentru dârzele şi riscantele voastre activităţi din… ilegalitate… Vă plângeţi de electorat ? Culegeţi ce nu aţi semănat. Cum fiecare bărbat are nevasta meritată şi copilul făcut, voi aveţi electoratul pe care vi l-aţi modelat (negativ) - prin Opera şi prin Viaţa voastră de scriitori dezertori…

Atacurile mele au primit replica binemeritată : toţi participanţii (chiar şi Balotă şi Sorin Alexandrescu care împărtăşeau "analiza" mea, înainte de intervenţie - în timpul şi după au tăcut, grămăjoară) m-au luat la forfecat ca într-o şedinţă de partid din cele bine preparate (şi eu fusesem membru de partid, însă eram un biet pui în faţa dialecticii tancului sovietic mânuită de subtili ca Doinaş, de îndelicate ca Blandiana, Adameşteanu, Mălăncioiu. Fireşte, toate răspunsurile, toate interpelările lor erau de o perfectă rea-credinţă, nu ţineau seama de adevărul evident, nici măcar de... calendar (dar nu m-a invitat

Blandiana, în luna mai 1991, în Piaţa Universităţii, la un an după lichidarea ei ?*), încât mă întrebam când, cum, de la cine învăţaseră ei/ele asemenea tertipuri de avocat de Vânju Mare? La un moment dat am auzit un glas plângăreţ, îndurerat de nedreptăţile comise de mine - care zicea, în esenţă :*

Este cam adevărat că noi n-am prea rezistat pe faţă ca Paul Goma, căci noi suntem oameni normali, nu eroi… Dar de ce nu ne permite Goma, acum, să facem şi noi câte ceva, să punem umărul la educarea civică a oamenilor - cum a fost cu Piaţa Universităţii, cu GDS…

A fost recunoscut borşul de trandafiri aproximativisto-relativisto-transilvan ("cam", "nu prea") oferit de Ana Blandiana. În ea: steiuri de gândirea de piatră a românilor, fie scriitori, fie din contra ; şi ciorchini de neadevăruri (tehnica : pentru a nu fi observată prima minciună, o acoperi cu a doua ; pe a doua cu a treia…): nu eram, nu mă considerasem vreodată erou ; nu "interzisesem" nimănui să facă ceva, "după revoluţie"- însă mă indignaseră laudele dezertorilor care pretindeau, acum, că înainte de 22 decembrie…- e-he, cum rezistaseră ei…

Într-un text dinainte de alegeri am citit :

"Între holeră şi ciumă nimeni nu poate alege".

Dacă mi-ar arde de glumă, aş replica :

Cum, nu ? Între holeră şi ciumă "cineva" poate alege : Românul analfabetizat de comunişti, rău sfătuit de sfătuitorii naţiei.

A dovedit-o, când a fost consultat : la 20 mai 1990 (oricâte fraude au comis activiştii-securişti, Nea Ion şi Badea Gheorghe au votat cu Iliescu, bolşevicul din echipa Ceauşescului, proaspăt vinovat de morţii din decembrie 89, de incendierea Bibliotecii Universitare şi a Muzeului Naţional, de tulburările interetnice - adevărat : încă nu şi de mineriade); a dovedit-o la 16 noiembrie 1996, când l-a votat pe Constantinescu, ilustru necunoscut ca anticomunist "înainte de revoluţie", ilustru cunoscut "după", ca cel care, dimpreună cu activista Zoe Petre a creat la Universitatea Bucureşti o catedră de sociologie reputatului "sociolog" Măgureanu, şeful Securităţii, stăpânul lor - şi al lui C. Coposu.

Iar acum, la sfârşit de an 2000 Badea Ion şi Nenea Gheorghe, dimpreună cu nevestele Frăsâna şi Vetuţa au votat pentru Iliescu. Şi vor vota pentru Iliescu şi în 2004, la îndemnul strategilor : «Să votăm împotriva dictaturii!», adică tot o opţiune negativă (votezi "împo-

triva" lui Y - ca să câştige Z...), cea pozitivă fiind : votezi pentru X, scurt!

De acord : în noiembrie-decembrie 2000 a fost stare de urgenţă: - însă noi, Românii, ne aflăm în stare-de-urgenţă - de când, după '89?

- de la 16 noiembrie 1996, când a venit la putere, în numele opoziţiei anticomuniste, Omul Securităţii, Constantinescu ?;

- de la 20 mai 1990, când a venit la putere, în numele "noii democraţii", Omul KGB-ului, Iliescu ?

- din ianuarie 1990, când Securitatea, băgată în boale timp de două săptămâni, şi-a venit în fire şi a reluat frânele (şi ciomagul), printre propagandiştii ei aflîndu-se romancierul Buzura, cel cu editorialul intitulat, secureşte : "Fără violenţă !"?;

- şi dacă din prima jumătate a lunii decembrie 1989, când în jur trosneau din temelii toate barăcile comunismului, numai în România locuitorii (cei anticomunişti!) se declarau de acord cu Congresul cutare şi cu Ceauşescu - precum ţărănoistul recent Alex Ştefănescu ?

- de fapt România se afla în stare de urgenţă din 1984-86, când au început a fi dărâmate case, palate, biserici şi nimeni n-a pus mâna pe un târnăcop să-i dea în cap lui Ceauşescu, măcar securistului-tânăr V.C. Tudor care, în Săptămîna, *apăra Ceaushima şi îi acuza de "trădare naţională" pe acei exilaţi care îndrăzniseră să protesteze împotriva "sistematizării" ?;*

- pentru că tot am pornit spre trecut : nu cumva România se afla în stare-de-urgenţă încă din 1977, când s-a manifestat pentru întâia oară public - din 1948 - opoziţia anticomunistă prin apărarea drepturilor omului (în primăvară)?, apoi în august prin opoziţia clasei muncitoare (greva minerilor din Valea Jiului) ? - evenimente care nu au găsit la directoratul de conştiinţe românesc nicio încuviinţare ; doar batjocură - o-ho, ce se mai distrau pe seama "naivilor" Negoiţescu şi Goma ne-naivii Breban, Ivasiuc, Manolescu, Zaciu, Dana Dumitriu ?

La urma urmei, n-ar trebui să ne mirăm-indignăm de ralierea în masă a "intelectualităţii" româneşti la cauza lui Iliescu, bolşevicul, cel cu mâinile mânjite de sângele nevinovaţilor (care crezuseră în revoluţie, care crezuseră în Piaţa Universităţii - dar şi mulţi trecători) şi de cenuşa cărţilor arse cu tot cu Biblioteca Universitară, criminalul care a incitat la război civil prin chemarea adresată"minerilor" de a face ordine-socialistă în România. Este suficient să ne întoarcem doar cu un deceniu şi la un eveniment care ne-a marcat : "Revoluţia la

Români”:

Odată febra revoluţionară scăzînd, s-a trecut la “reorganizarea ţării”. Nu întreb : cine a răspuns prezent, ci : care dintre marile conştiinţe a refuzat să intre în Hora “Reconcilierii” (cu securiştii)? *Este adevărat : aproape jumătate de veac de teroare comunistă îi istovise pe supravieţuitori - unii nu mai voiau să-şi aducă aminte iar alţii pretindeau că nu au ce-şi aminti. Oricum, în hârtia de muşte numită FSN, au fost prinşi mulţi oameni de bine - ca Doina Cornea.*

Întrebarea : câţi dintre scriitori, deschizînd ochii, au părăsit FSN-ul ? Aceeaşi Doina Cornea, Blandiana… - şi mai cine ?

- Mult mai mulţi au rămas, nu neapărat în FSN, ci în structura neo-bolşevică : directori-de-ceva, miniştri, secretari de stat, ambasadori, consilieri : Pleşu, Papahagi, Vartic, Paleologu, Dan Petrescu, Mihai Botez, Sin…

- Scriitori marcanţi s-au declarat de partea lui Iliescu : Eugen Simion, Buzura, Sorescu, Vulpescu, Valeriu Cristea, Fănuş Neagu, Băieşu - aceştia au luat parte, prin scrisul lor, la campania electorală în vederea alegerilor din 20 mai 1990;

- Scriitori importanţi ca Virgil Tănase şi Breban au crezut în steaua lui Iliescu de prin 1980, nu s-au înşelat (oare de ce ?), primul i-a devenit hagiograf, al doilea lăudător asiduu (a pretins, la televiziune, că Iliescu ne-a prezervat de războaie civile… - dar devastările sediilor partidelor democratice ?, dar tulburările interetnice ? dar mineriadele ?);

- Scriitori străluciţi care, trâmbiţînd oroarea de politică, de cum le-a venit lor bine, cum s-au fofilat în politica cea mai din subsol, dacă nu direct pro-Iliescu, atunci sigur : justificîndu-l, legitimîndu-l pe cel cu mâinile pline de sânge după Prima Mineriadă : Nicolae Manolescu, prin inadmisibilul interviu publicat în România literară *din 6 iulie 1990 - în care, adresîndu-i-se Iliescului, îi zicea : “Om cu o mare”.*

Cum de îndrăznesc directorii de conştiinţe să cheme poporul (în noiembrie 2000 !) să facă baraj împotriva tiraniei, împotriva xenofobiei, împotriva antisemitismului - votînd pentru Iliescu? Dar cine a provocat - prin securiştii diversionişti de profesie - tulburările interconfesionale?; cele interetnice ? Cine a autorizat (în numele libertăţii democratice!) apariţia foii România Mare, *condusă de Eugen Barbu şi de securiştii de la* Săptămîna *? Nu Ion*

Iliescu, secondat de Petre Roman, ambii sfătuiţi de Brucan ?

Cum de îndrăznesc, acum, Evreii (din România, din Europa Occidentală, din Israel), să strige pe toate drumurile că în România antisemitismul face ravagii... - în ultimii ani, adică doar de la apariţia lui V.C. Tudor, acest neica-nime, vorba lui ta-su spiritual E. Barbu ? De ce nu s-au plâns - de antisemitism - în 1990, când Iliescu şi Petre Roman - repet: sfătuiţi de Brucan - au fabricat ei înşişi pretextul de a lovi în opoziţia democratică prin legalizarea acelei aripi a Securităţii care urma să joace rolul extremiştilor xenofobi, antimaghiari, antisemiţi *? A scris vreun rând marele vânător de antisemiţi Edgar Reichmann, în* Le Monde*, despre comanditarii provocărilor de la Târgu Mureş? Dar despre autorii (şi scopul) aprobării date lui E. Barbu de a scoate o foaie antisemită, de a înfiinţa un partid antisemit? Nu : el a scris, confirmînd afirmaţiile, la Paris, ale lui Petre Roman, anume că România este o ţară antisemită, că Românii sunt antisemiţi !*

Dar dezinformatorii de la GDS*?, pactizatorii cu securistul Măgureanu, consiliaţi de indivizi ca Brucan, Paul Cornea, Pavel Cîmpeanu şi alţi vechi-tovarăşi ?; dar lupii-tineri preocupaţi de propria-le nouă-carieră - în frunte cu celebrele anticomuniste din neagra ilegalitate : Adameşteanu, Palade, Magda Cârneci, Mungiu, Ioana Ieronim, Enache, Zoe Petre, Renate Weber şi alte plimbăreciene - s-au prefăcut că apără "drepturile naţionalităţilor" dar nu au suflat un cuvânt despre diversiunea care a constat în :* inventarea-antisemitismului-la-români (ca să nu se observe bolşevismul lui Iliescu şi al lui Petre Roman)*, diversiune întreţinută de revista* 22 *; iar când Zoe Petre şi E. Constantinescu au crezut că pentru a intra în NATO obiceiul casei cere să dai şpagă, s-au grăbit să îngroape înţelegerea Hitler-Stalin, încheind tratatul cu Ucraina - cine a fost în fruntea dezgustătoarei, analfabetei, criminalei agitaţii?* GDS *şi* 22 *! În chestiunea campaniei împotriva "antisemiţilor Manolescu, Liiceanu, Tudoran" aceiaşi luminători au procedat ca nişte repetenţi incapabili să închege o explicaţie, să se angajeze într-o dezbatere normală.*

Care este adevărul în "campania" amintită ? În două puncte - pe care le-am dezvoltat în alt text :

1. Liiceanu, Manolescu, Tudoran -"fioroşii antisemiţi"- au comis gafe de informaţie, *altfel zis : după obiceiul carpatin, s-au trezit vorbind despre chestiuni de care habar n-aveau;*

2) Bătători de maioneză şi falsificatori de citate (Manea, Ornea, Voicu, Ioanid, Ed. Reichmann, Ornea, Oişteanu, Volovici) s-au grăbit să demonstreze Franţei şi Americii că avuseseră dreptate Roman, Brucan, Pavel Cîmpeanu, rabinul Rosen când susţinuseră că în România antisemitismul a devenit o gravă primejdie !

Am cunoscut, cunosc mari intelectuali evrei : de la ei ştiu că în anume împrejurări (pauze în care nu se vorbeşte despre ei - mai grav : se vorbeşte despre tragediile altora : armeni, cambodgieni, ceceni, tibetani ; evenimente jenante, chiar acuzatoare, ca Intifada, necesitînd o urgentă abatere a atenţiei de la propriile fapte-rele) Evreii înşişi provoacă antisemitism prin denunţarea zgomotoasă a unei realităţi inexistente. În România, ca să nu se vorbească deloc sau cât mai puţin despre orientarea comunistă-teroristă a multor intelectuali evrei şi faptele lor abominabile în slujba Rusiei, s-a organizat campania împotriva unor intelectuali ne-evrei avînd opinii de dreapta. *După principiul : Cine-strigă-mai-tare-acela-are-dreptate!, cei avînd interesul de a nu se vorbi despre grelele păcate ale dispăruţilor Răutu, Roller, Vitner, Crohmălniceanu, Moraru, Banuş ; nici să li se ceară socoteală viilor Nina Cassian, Paul Cornea, Sorin Toma, Tertulian, Ianoşi - au făcut zarvă în jurul lui Eliade, Cioran - că tot erau ei morţi.*

E bine că s-a vorbit de faptele rele ale celor de dreapta? Foarte bine. Dar nu a fost bine că, ocupînd terenul (timpul, spaţiul tipografic, disponibilitatea) cu "fasciştii" noştri cei decedaţi s-au ocultat faptele şi ele rele, cu urmări infinit mai largi : întreaga populaţie care a trecut prin şcoli şi a fost silită să înghită, să repete ce dicta un comunist rus, analfabet, veninos, precum Chişinevski *; şi mai durabile:* o jumătate de veac ne-au chinuit comuniştii - nu legionarii. *Cu atât mai lesnicioasă ar fi fost dezbaterea, cu cât unii dintre cei care ne-au otrăvit zilele cu inepţiile şi ticăloşiile scrise trăiesc, deci ar fi putut să se apere de acuzaţii.*

În timpul primei domnii a lui Iliescu (1990-1996) diversiunea a avut un scop pur politic : facem zarvă în legătură cu Eliade - de pildă (prin Norman Manea) ; în jurul lui Cioran, prin Marta Petreu - pentru a nu avea timp de Iliescu, de Roman, de Brucan - nici de Edgar Reichmann, în 1956, auxiliar al lui Iliescu în Echipa Morţii UTM, apoi agent al lui Eugen Barbu ; nici de Radu Florian, nici de Tertulian, nici măcar de Ianoşi, devenit peste noapte gulagolog.

Ce se întâmplă cu intelectualii români (fie ei şi evrei : tot o apă şi-un pământ) - şi nu doar de când au dat Ruşii peste noi şi ne-au impus comunismul ? De ce minţile luminate, oamenii instruiţi, unii străluciţi, care fac cinste culturilor din alte părţi - nu se pot aduna de pe drumuri, nu înalţă privirea mai sus de centura celui din faţă - ca să stea drept ? Să apere şi adevărul, nu doar frumosul ; *nu doar cutare teorie ştiinţifică, ori cutare interes de familie, de grup, de clan ?*

Am afirmat în mai multe rânduri : "Noi, Românii, am fost un popor de ciobani - în ultimele decenii am devenit o adunătură de tovarăşi ingineri".

Nu e o insultă la adresa inginerilor, ci o constatare amară pe marginea stilului de gândire, de acţiune al neamul nostru. Prea puţini au ales să iasă din ceată, din grup, din gloată, din celula de partid, din "masele largi de cetăţeni conştienţi" să stea pe două picioare în faţa Puterii, să spună ce cred despre tiran, despre tiranizaţi. Nu este suficient să fii reputat savant, celebru inventator, pentru a fi şi intelectual ; poţi avea şi premiul Nobel - ei şi ?, dacă nu eşti sensibil la suferinţele semenilor, dacă nu pledezi cauza lor, dacă nu rişti, făcînd acest lucru - degeaba : rămâi un matematician strălucit, un mare genetician, un uriaş inginerizat pe care îl interesează specialitatea lui, situaţia lui, familia lui - atât. Nu găsesc exemple la români, trec la blestemaţii de ruşi : Andrei Saharov a fost un mare savant atomist, părintele bombei cu hidrogen. Era el şi un intelectual ? Deloc ! A devenit abia atunci când, renunţînd la "situaţie", la catedră, la vilă, la călătorii, la confort - şi la libertate - s-a angajat într-o activitate umanistă - de care kaghebiştii s-au temut - însă nekaghebiştii, ba chiar victime ale KGB şi-au bătut joc (un omolog al acestora, românul Alexandru George, scria prin 1992 că Saharov fusese un prost inocent care n-ar fi acţionat aşa cum a făcut-o, dacă n-ar fi avut "spate gros" şi o nevastă evreică); violoncelistul Rostropovici : era un extraordinar muzician - dar nu şi un intelectual, decât după ce, îmbrăţişînd cauza lui Soljenîţîn, a devenit unul dintre purtătorii de cuvânt ai celor fără de... glas (aici ar putea fi lipită semnificaţia reală, originară a termenului : glasnosti).

Ştiutorii de carte, autorii de cărţi, posesorii de diplome, de titluri, români din România se vor fi gândind că ei, bieţii, abia de o generaţie, hai, două umblă în bocanci - să rişte să se încon-

treze cu puterea - şi să redevină desculţi? Să piardă "situaţia" cu atâta trudă şi concesii plătită ? Iată o mentalitate inginerească-universitaristă.

În România, cu excepţia unor foarte-tineri (legionari, ţărănişti, liberali, regalişti, fără-de-partid), cei arestaţi, ţinuţi în închisori ani grei nu fuseseră condamnaţi de comunişti pentru ceea ce făcuseră - ci pentru ceea ce… fuseseră : miniştri, primari, jandarmi, diplomaţi, preoţi, industriaşi, magistraţi… Doar tinerii (elevi, studenţi, câţiva de la Academia Militară), cum ziceau bătrânii foşti : "incon-ştienţii" îşi riscaseră pielea - pentru o abstracţiune : România.

Iată de ce n-are ursul coadă, nici Românul coloană vertebrală. Fiindcă el nu s-a desprins de glie şi de momentul prezent. Or, ce viitor poate imagina pentru comunitate cineva care nu-şi cunoaşte trecutul - de frică ; refuză să-l afle - din interes meschin?

Românul doarme tot timpul pe el, din când în când sare din somn şi se năpusteşte - ba la-revoluţie ; ba la bătut-studenţi ; ba la semnat tratate cu Ucraina. Acum o lună s-a pomenit zbierînd :

«Mai bine Iliescu decât V. C. Tudor !»

De ce «mai bine »? Şi de ce : «decât »?

Mister.

26 iunie

La 26 iunie 1940 Ruşii ne-au somat prin ***diktat*** să dansăm cum ne fluierau ei. Deliberat am folosit ***diktat*** : atunci (de la 23 august 1939 şi până la 22 iunie 1941) Stalin era prieten - ca porcul - cu Hitler.

[Oare de ce Francezii se prefac a fi uitat o adevărată şi monstruoasă crimă de trădare a patriei : între 1 septembrie 1939, când Franţa a declarat război Germaniei şi până la 22 iunie 1941 - adică 20 luni, aproape doi ani, comuniştii francezi, apărînd interesele URSS, apărau şi interesele aliatului URSS : ale duşmanului Franţei, Germania ?]

Şaizeci şi unu de ani de-atunci.

Eu am şaizeci şi şase.

Momentul 26 iunie 1940 (diktatul-ultimatumul sovietic dat României, imediat după dezastrul puterilor garante : Franţa şi Marea Britanie)**.**

N-au decât să argumenteze-demonstreze demonstrator-argumen-

tatorii că :

- n-am fi fost capabili să rezistăm colosul rusesc, disproporţia militară fiind copleşitoare ;

- în momentul ultimatumului nu mai beneficiam de protecţie internaţională : garantele noastre erau, fie învinse şi ocupate de Germania, ca Franţa, fie în derută militară şi psihologică (Marea Britanie) - acesta a fost momentul aşteptat de Stalin;

- singurul nostru aliat ar fi fost Germania, or ea, istoriceşte ne fusese totdeauna duşmană, iar acum era aliata duşmanului nostru (istoric) : Rusia.

Concluzie : nu aveam altă cale decât supunerea, acceptarea grelelor condiţii ruseşti - pentru a evita un "adevărat" dezastru …

M-am mai rostit despre această ***Cedare*** (care nu a fost doar teritorială şi doar a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord), într-un text inclus în **Jurnal pe sărite** (vol I, 1978).

Nu poate fi negat adevărul argumentelor în favoarea cedării. Însă istoria nu este ştiinţă-exactă, **adevărurile** ei nu sunt totdeauna şi ***adevărul***, fiindcă există un supraadevăr : ***demnitatea unei comunităţi.***

De acord : nu eram nici măcar corect pregătiţi din punct de vedere militar (cum a explicat, în Consiliul de Coroană, generalul Ţenescu). Dar dacă acesta era un **adevăr**, am dreptul de a pune o întrebare **adevărată** : ***De ce ?***

De ce armata română era nedotată, nepreparată ? Când ultimul dintre români ştia la ce ne puteam aştepta de la vecinul oriental (Rusia), încă din 1917 ; de la cel occidental (Ungaria) din 1919, iar "semnele" nu lipsiseră în cele două decenii de pace ? ***De ce*** armata ţării nu era corect pregătită şi dotată?

Răspuns : ***din pricina tembelismului guvernanţilor succesivi şi a hoţiilor administratorilor bugetului armatei ;***

Tragic de adevărat : Franţa şi Anglia nu mai erau în măsură să ne garanteze hotarele (las' că le garantaseră pe ale Cehoslovaciei, în '38!). Dar marii strategi români ce făcuseră ? Nu introduseseră în calcul şi această ipoteză de lucru ? Nu le trecuse prin cap că Stalin va încerca să tragă maximum de foloase cu minim efort ? Dar trebuiau să fie în alertă măcar de la 1 septembrie 1939, când izbucnise războiul. Cu ce se ocupau diriguitorii de atunci : îşi făceau cruci, rugîndu-se :

«Du-i, Doamne, la Ploieşti !» ?

Să nu fi ştiut guvernanţii noştri de pactul Stalin-Hitler din 23 august 1939 ? Să admitem că nu cunoşteau amănuntele prevederilor -

dar liniile mari ? Şi chiar de nu ar fi aflat nimic despre conţinutul Pactului, era aşa de greu de dedus, de înţeles că atunci când doi ticăloşi încheie pace, o fac pe spinarea celor din jur sau aflaţi între ei ?

Constatînd tembelismul actualilor conducători ai nefericitei Românii, amestecat cu o funciară necinste, cu o naturală înclinaţie spre compromisul imediat şi de tipul : arvună, acela de a te grăbi să dai tu, înainte ca celălalt să fi cerut sau măcar avut de gând să ceară (acelaşi Tratat cu Ucraina), înţelegem blestemul de a fi români conduşi, nu, Doamne-fereşte, de unguri ori de bulgari ori de ovrei, nu!, ci de guvernanţi d-ai noştri, daco-romani, capabil să-ţi dea ţie, frate, cu bâta-n cap (ori cu-un pietroi), să-ţi fure potcoavele de la opinci, apoi să râză !, ca un tâmpit !, ca un miner din 13-15 iunie 1990, perfect capabil, din plictiseală, să-ţi crape capul, dar neînstare să păzească o gâscă !

Normal - se mai spune : la mintea Românului (?) - ar fi fost ca în acel 26 iunie 1940, faţă cu ultimatumul sovietic, majoritatea (dacă nu totalitatea) membrilor Consiliului de Coroană să se fi declarat pentru respingerea diktatului şi pentru rezistenţă.

Da de unde ! Din 26 prezenţi doar 6 : Iorga, Ciobanu, Iamandi, Dragomir, Traian Pop, Urdăreanu au fost pentru păstrarea demnităţii ! Ne-românul, neamţul Hohenzollern, a fost silit să se încline “majorităţii” capitularde ! Catastrofalul Carol al II-lea, cel care ne adusese numai belele, de când urcase, hoţeşte, pe tron - cu concursul decisiv al lui Maniu, fie spus în treacăt - se declarase pentru rezistenţă, ticălosul, mizerabilul ; ca şi murdarul (M)Urdăreanu ! - în timp ce verticalii, curaţii (sic) şi român-curaţii (re-sic) din moşi-strămoşi : Argetoianu, Mironescu, Angelescu, Gigurtu, Bentoiu, Tătărăscu, Giurescu, Ralea, Petre Andrei, generalul Florea Ţenescu - s-au pronunţat pentru cedare.

Că tot nu mai este nimic de făcut, să lucrăm cu ***dacă*** :

Dacă în Consiliul acela n-ar fi fost majoritari lichelele, oamenii fără coloană vertebrală, indivizii imorali şi fricoşi ca Giurescu, Ralea, Tătărăscu, Argetoianu, iar balanţa votului s-ar fi inclinat în favoarea rezistenţei - ce s-ar fi întâmplat ? - iată ce:

- Rusia ne-ar fi zdrobit în trei zile, nu s-ar fi mulţumit doar cu Basarabia şi cu Bucovina de Nord, ci şi cu… «Moldova până la S*e*ret !», cum cereau prietenii noştri de veacuri, Evreii din Popăuţi-Orhei, ba ne-ar fi înghiţit întreaga ţară ;

- Rusia ar fi pătruns în Basarabia - chiar şi până la Siret - dar, în faţa Românilor care rezistau invaziei…, s-ar fi oprit ; s-ar fi

retras - ***dacă***…

Pe ce mă rezem în acest ***dacă*** ?

Pe un argument la îndemâna oricui : petrolul. Pe un argument nefolosit de cei care aveau în grijă integritatea (şi bunăstarea) României: oamenii politici ; cei care ar fi trebuit, nu doar să guverneze, dar măcar din când în când, să gândească normal. Să fi fost un efort peste puterile lor de giureşti, argetoieni, gigurţi, tătăreşti - şi ţeneşti ?

În acel prim semestru al anului 1940, oricât de importante fuseseră victoriile Germaniei, se ştia : spaţiul vital căutat nu era de găsit în vest, nici în nord - ci în Est ; conflictul cu URSS era ineluctabil. Or în campania de Est, maşina de război germană avea nevoie de **petrol** - iar în acel moment (şi până a ajunge la Caspica) cele mai însemnate rezerve de petrol se aflau în România, în arcul carpatic dintre cei doi *B* : ***B***acău-***B***ăicoi.

Despre aceste zăcăminte vor fi aflat şi tătăreştii ; despre planul englez (pus la punct, în stare de funcţionare) de a sabota puţurile în caz de conflict armat, vor fi ştiut chiar şi ţeneştii.

Întrebare : ***de ce, faţă cu ultimatumul sovietic din 26 iunie 1940, România nu a avertizat Germania - astfel :***

În cazul unei invazii sovietice, petrolul românesc va lua foc ?- se ştia : un puţ betonat avea nevoie de câteva luni bune până să fie repus în funcţie.

Aceasta a fost o întrebare. La ea Românul tembel răspunde:

«Nu m-am gândit…»

Concluzie : nu se gândiseră nici la incompatibilitatea negânditorilor cu funcţia de guvernant.

Azi-mâine, o să-i auzim pe alde Severin, Petre Roman, Zoe Petre, Babiuc, Ciauşu, Pleşu, Adameşteanca, Liiceanu, Pleşu, Constantinescu - şi întreaga echipă de gânditori-cu-picioarele de la revista *22* explicînd, în legătură cu Tratatul cu Ucraina :

«Nu ne-am gândit…»

Dacă se aşterneau pe gândit, i-ar fi durut capul - şi le-ar fi căzut.

Măcar de s-ar fi gândit - dacă nu la milioanele de români abandonaţi Rusului (fie acel rus şi ucrainean) - tot la… petrol, cel din platforma continentală a Mării Negre şi din jurul Insulei Şerpilor.

Auzi ! Să mai şi gândească !

Nu-i destul că asudă, conducînd trebile României eterne ?

27 iunie

Şaizeci şi unu de ani de la năvălirea TătăRuşilor în Basarabia şi în Bucovina în vara anului 1940.

Ultimatumului din 26 iunie i se răspunsese (favorabil…), cedarea teritoriilor cerute ar fi urmat să înceapă în 28 iunie, dar… Vorba tatei:

«Ce nevoie aveau Ruşii de încuviinţarea Românilor ? Dar ce, tâlharul, înainte de a te tâlhări, îţi cere voie ? Încuviinţare ? Rusul ar fi putut foarte bine să ocupe Basarabia şi fără avertisment…»

Câteva din faptele şi numele unor evrei care şi-au arătat "iubirea" faţă de băştinaşii români, **după 26 iunie 1940 :**

La **Chişinău** : din ziua de 28 iunie 1940 : Etea (Petia?) Beiner, doctorul Derevici, avocatul Steinberg - locuitori ai oraşului - au fost primii care şi-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost "liberaţi de sub jugul moşierilor Români", agitînd listele negre (alcătuite de cine ştie când…) şi urlînd ameninţarea :

«A venit momentul să vă ardem noi pe rugul Inchiziţiei !»;

- tot ei s-au aflat, atât în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiaţii încercînd să iasă din oraş, pentru a se îndrepta spre Prut - coloane alcătuite din funcţionari, profesori, elevi, studenţi ;

- la îndemnul şi prin exemplul celor trei, "populaţia paşnică indignată" - alcătuită din Evrei locali şi aduşi de peste Nistru - avea deja pregătite : pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiaţii români au fost bătuţi cu pietre, opăriţi, ciomăgiţi, dezbrăcaţi, scuipaţi, stropiţi cu fecale (pe teologii şi preoţii căzuţi la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat) - apoi târîţi şi închişi în clădirile Facultăţii de Teologie, unde NKVD-ul amenajase fulgerător una dintre închisori,"specializată" în, mai cu seamă, ***anchetarea ostaşilor răpiţi în timpul retragerii*** ;

- aceiaşi (Beiner, Derevici, Steinberg) s-au aflat în fruntea haitelor de enkavedişti care, în următoarele zile au operat mii (repet : *mii - şi numai cele din oraşul Chişinău*) de arestări - după listele lor negre.

La **Tighina** : în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împuşcat demonstrativ, în stradă, doi funcţionari ai prefecturii ;

- acelaşi împreună cu alţi evrei i-au tăiat limba şi urechile, în plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în altar şi au dat foc

bisericii - în foc a sfârşit şi preot şi biserică ;

La **Soroca** : avocaţii Fluchser şi Pikraevski (şi ei autori de liste negre) au împuşcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulţi funcţionari superiori, avocaţi, ofiţeri români ;

La **Cetatea Albă** : autorii de liste-negre Burman şi Zuckermann i-au împuşcat în stradă pe preoţii Eusebie Popovici şi Nicador Maleski;

La **Orhei** şi în satele învecinate : **Popăuţi, Olişcani, Isacova** bande de evrei cu steaguri roşii au terorizat localităţile numite, i-au ucis pe preoţi, strigînd :

«Vrem Moldova până la Seret !»

(Nu este momentul, dar nu mă pot stăpâni : de ce nu strigau - că tot împuşcau ei popi : «Vrem Moldova până la… Atlantic !», deşi nici «până la Pacific» n-ar fi stricat - să nu fi fost încă momentul ?)

La **Cernăuţi** - încă din 27 iunie 1940 (ce precocitate !) Evreii au alcătuit un "comitet popular" condus de Sallo (Solo?) Brunn, autonumit primar ; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn) au pornit în fruntea cetelor de Evrei căutători mai cu seamă de preoţi, de studenţi la Teologie, de profesori, de înalţi funcţionari - ca să-i ucidă (ceea ce au şi făcut).

Încă o dată - nu, nu e inutilă repetarea : **aceste acte de barbarie au avut loc începînd din 27 iunie 1940, în Teritoriile** *revendicate* **de Sovietici - dar** *încă necedate oficial* **- perpetrate mai cu seamă de Evrei asupra Românilor localnici.**

La o eventuală obiecţie, Elie Wiessel ar răspunde că *asta* : nu este decât un amănunt - oricum, Francezii nu ştiu istorie - iar A. Spire ar justifica injustificabilul, aşa cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune Paris Première prin… dreptul la consideraţie a culturii Evreilor ce au acţionat banditeşte în Basarabia, Bucovina, Herţa imediat după 26 iunie 1940 - mult mai mare decât dreptul la viaţă şi la dreptate a africanilor de români ; în plus : necomunişti, nesovietici - şi, păcat de moarte : *goi*…

În iulie 1941, după liberarea Chişinăului, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul îşi stabilise sediul, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse în timpul "anchetei" la flacără, iar după (moarte anchetatului) cu var viu şi cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizaţii fuseseră preoţi, studenţi, elevi, ceferişti (după chipie) ;

S-a constat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră

amenajate celule individuale pentru “naţionaliştii români”;

Pentru a nu lungi pomelnicul macabru, câteva cifre :

- La data de 7 septembrie 1941, la Chişinău au avut loc funeraliile naţionale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curţile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultăţii de Teologie - multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor - şi câte altele ne-găsite…;

- În mai puţin de un an de ocupaţie bolşevică (27 iunie 1940 - 22 iunie 1941), s-au înregistrat (în afară de… lipsa celor cca 300.000 refugiaţi în ce mai rămăsese din România) în jur de 30.000 arestaţi, din care unii au fost împuşcaţi pe loc, alţii deportaţi, morţi în detenţie, dispăruţi ;

- În Basarabia, pe lângă secerişul roşu al oamenilor - re-repet : doar într-un singur an : 1940-1941 - au fost dinamitate, incendiate de autorităţile sovietice : 42 biserici, 28 şcoli, 32 localuri ale unor instituţii publice, 79 ale autorităţilor.

La aceaste crime împotriva Românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord au participat cu zel (şi cumplit de eficace) foarte, prea mulţi evrei, unii numiţi de noua autoritate directori de şcoli, de instituţii, de colhozuri, sovhozuri, etc., însă cei mai mulţi voluntari în aparatul politico-represiv : partid, komsomol, sindicat, miliţie, NKVD.

După retragerea sovieticilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord, în iulie 1941, criminali ca Beiner, Pikraevski, Brunn, Steinberg, Derevici, Fluchaser, Glinsberg, Zuckermann, Burman, Glaubach - şi alţii şi alţii (chiar şi Marii Ruşi de la Popăuţi care, în timp ce ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la S***e***ret !!») au şters-o în furgoanele Armatei Roşii, nu au rămas, să dea seama de faptele lor - iar oalele sparte le-au plătit coreligionarii, nevinovaţi, ba unii (medici, profesori, muzicieni, negustori, bancheri, sionişti), victime ale bolşevicilor…

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia - ce-ar fi ?

Ar fi pedepsiţi ***şi*** marii-vinovaţi-comuniti, criminalii aflaţi de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă ?: în USA (unde nu sunt toleraţi naziştii-fasciştii, bolşevicii, da), în Germania (ca despăgubiţi), în Franţa ca pensionari ai Rezistenţei - deşi după război fuseseră expulzaţi ca spioni ai URSS - şi, după decenii de “activitate” în aparatele represive ale “democraţiilor populare, unde făcuseră tot răul imagina-

bil, au căutat adăpost la capitalişti, plângîndu-se - tot ei ! - că în Ungaria, Cehoslovacia, în Polonia, în România, în Bulgaria fuseseră cumplit persecutaţi, în calitatea lor… de comunişti şi de evrei !? Şi în "prelungirea în Orient a democraţiei occidentale": Israel unde supra-vieţuitorii NKVD, KGB, komisarii de tot felul îşi petrec ultimele momente de viaţă în pace capitalistă şi în "rugăciune mistică" - nu era eufemism în gura lor atunci când îi vânau pe nefericiţii creştini din Ţara Comunismului Biruitor…

Din păcate, nu.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea : «Dacă tac, mă doare şi mai tare».

În ultimele două secole Ruşii s-au tot plâns că Evreii le strică ţara, obiceiurile, viaţa, drept care i-au masacrat periodic prin realitatea numită ruseşte : *pogrom* (=furtună cu tunete, trăsnete). Ceea ce nu i-a împiedecat, după 1917 pe Ruşii comunişti să se folosească de ei ca vârfuri de lance în teroarea bolşevică exercitată, atât împotriva propriului popor, cât şi, după septembrie 1939, când au ocupat alte ţări şi alte popoare - apoi, odată treaba făcută, să-i persecute, chiar să-i lichideze.

Fiindcă nu chiar toţi bolşevicii erau evrei. Mai erau şi ruşi-ruşi printre ei. Ba chiar şi ucraineni-ucraineni - şi deloc puţini : Hruşciov, Brejnev, Cernenko… Aceste bestii care şi-au făcut "practica terorii" ca secretari-generali ai RSS Moldoveneşti.

28 iunie

"Omor şi utilizarea cadavrului în alimentaţie"…

A trecut peste o jumătate de secol de la una dintre marile trage-dii pe care le-au traversat Basarabenii căzuţi sub ruşi. I-aş putea spune: genocid şi ar fi adevărat, pentru că a fost vorba de intenţia de lichi-dare a unei comunităţi.

Dar mai poate cineva folosi termenul *genocid*, de când Evreii au decretat că, în secolul XX a fost organizat, desăvârşit un singur holo-caust, un singur genocid, o singură crimă împotriva omului - cea pusă la cale de naziştii germani (numai) împotriva Evreilor? Din nefericire, secolul numit a cunoscut şi alte tentative de suprimare a membrilor unor comunităţi, anterioare celei a cărei victimă au fost Evreii şi tot pe

“motive” etnice, cu alt cuvânt : rasiale - ca masacrarea Armenilor de către Turci, în 1915 - dar şi din motive politice - ca foametea din Ucraina, dintre 1932-1934, provocată de bolşevici pentru a-i pedepsi pe ţăranii care nu acceptau - cu avânt - colectivizarea agriculturii. Iar după Holocaust, în Lagărul Comunist s-a practicat genocidul ca mijloc de terorizare-dominare a propriei populaţii : în URSS, în “RSS Moldovenească”, în China, unde Marele Salt Înainte (al lui Mao) a pricinuit moartea a zeci de milioane de oameni, prin înfometare ; în Cambodgea, unde nebunia comunistă a provocat un autogenocid - şi încă nu cunoaştem suficient ce s-a petrecut - şi se petrece - în Coreea de Nord). În fine, cea mai recentă tragedia a avut loc în Africa - şi tot din motive-pretexte rasiale : etnia hutu a exterminat o mare parte din etnia tutsi…

Mă întorc acolo de unde nu am plecat niciodată : la Basarabia.

Şi ce dacă am să repet ceea ce am mai spus ? - o să re-repet ce am re-spus, o să re-re-re-repet! :

În virtutea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939, Basarabia şi Bucovina de Nord au fost ocupate (oficial) începînd din 28 iunie 1940. Funcţionari de stat, preoţi, militari, ţărani, politicieni, industriaşi, comercianţi, intelectuali, proprietari, teologi au fost arestaţi imediat şi, dacă nu au fost executaţi fără judecată în pivniţele, apoi îngropaţi de-a valma, în curţile numeroaselor imobile transformate în sedii ale NKVD, atunci au fost “ridicaţi” şi duşi în Siberia, de unde prea puţini s-au mai întors.

După întâiul val de arestări şi execuţii, au urmat deportările : pe categorii sociale, politice, profesionale, “culacii”, “burjuii”, membrii partidelor democratice, preoţii, învăţătorii - au luat şi ei calea Kazahstanului şi a Nordului Îndepărtat. În ajunul războiului, mai-iunie 1941, Ruşii au deportat cât au putut, au executat ce n-au putut transporta dincolo de Nistru, au incendiat, au dinamitat tot ce era piatră pe piatră.

Începînd din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile româneşti ale Basarabiei şi ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an şi ceva, însă pe Ruşii ocupanţi altceva îi preocupa : “pedepsirea cetăţenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român»”.

Aşadar, pe lângă cunoscutele metode de terorizare a “trădătorilor moldoveni”: arestări, execuţii, deportări, dislocări (forma “dulce” a deportărilor, în vederea des-românizării ţinuturilor româneşti ocupate)

- care nu aveau să înceteze nici după moartea lui Stalin din 1953, Basarabenii au îndurat, pe loc şi **înfometarea programată.** Avea experienţă, Tatăl Popoarelor : tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuise pieirea a circa 6 milioane de suflete…

În 1944 şi în 1945, în Teritoriile Româneşti Ocupate, sub pretextul "Totul pentru front, totul pentru victorie", Ruşii au confiscat cvasi-totalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat, totuşi, ţăranilor cantitatea socotită necesară însămânţărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânţa a fost folosită pentru propria alimentaţie (de nevoie, nu din intenţie de sabotare a comunismului biruitor), pe de altă parte, anul 1946 a fost extrem de secetos : câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva "plângeri" din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ruşi), cerînd Moscovei să diminueze ori să suprime cotele de cereale impuse "Republicii Moldoveneşti", dată fiind starea de calamitate naturală şi subalimentarea populaţiei. Hotărîrea a venit : nici o reducere - ba chiar suplimentarea cotelor !

Nu este necesar să li se explice Românilor ce înseamnă să-ţi intre în gospodărie, în casă, în pod, în pivniţă oamenii partidului, cu revolvere, miliţieni cu pistoale-mitralieră "să ia, la cotă" tot ce găsesc - dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde ? de la cine ?), să cumpere (cu ce bani ?), ca să împlinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei : arestat, bătut, umilit, condamnat "administrativ" - o lună, un an, trei ani… - iar dacă a supravieţuit, a şi povestit prin ce-a trecut… Toate acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) : nu doar tovarăşii din "puterea centrală", dar toţi activiştii de partid, toţi funcţionarii, începînd de la şeful cătunului până la al raionului, toţi miliţienii, toţi directorii de şcoli - erau ne-români : nu vorbeau "moldoveneşte", chiar dacă ştiau, potrivit principiului : ocupatul trebuia să înveţe limba ocupantului (cântînd, plîngînd, nu conta) ; al doilea element "original": seceta - şi interdicţia de a călători în alte unităţi administrative, în căutare de hrană.

Am sub ochi o parte din ceea ce va deveni un volum, cuprinzînd documente ale acelui timp. Răzbate din ele, fără tăgadă, voinţa Moscovei de a ***a-i pedepsi pe «trădători» până la lichidarea fizică***.

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se ţină seama de o lege eternă : vita de povară şi robul trebuie hrăniţi, pentru a putea lucra… Or, aşa cum Ceka-

NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuţi în labele-i, nu pentru a-i obliga, să spună adevăruri ascunse (în legătură cu "intenţiile agresive ale duşmanului"), ci ca să inventeze, ei, nevinovaţii, "motive de vinovăţie" - pentru care urmau a fi condamnaţi, conform planului de represiune - tot astfel procedau Ruşii cu indivizii din comunităţile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau "pedepsiţi" pentru că îşi afirmaseră *identitatea, alta decât rusească (ascunsă sub pseudonimul : "***sovietică***")*; pentru că negaseră înglobarea în "familia popoarelor sovietice". Aşa erau pedepsiţi Tătarii, Cecenii, Balticii, "Rumânii" (Românii din Bucovina de Nord şi din Basarabia de Sud), "Moldovenii" : Românii din Basarabia.

[O altă invenţie rusească : membrii aceleiaşi familii, din pricină că satul le fusese tăiat de creionul lui Stalin, căpătau naţionalitate diferită : cei din "RSS Moldovenească" erau înregistraţi ca "moldoveni", iar verii, fraţii, bunicii de peste drum - dar care acum făceau parte din RSS Ucraineană - aceia erau… "rumâni"- ce să mai vorbim de localităţile tăiate de creionul lui Stalin şi care separau pământurile rămase ale Republicii Populare Române şi cele "devenite" ale URSS !]

Deci : cotele impuse de Moscova nu ţineau seama de capacitatea de producţie, nici de condiţiile climatice : peste puterile celor impuşi.

Erau însă alte cazuri : cutare agricultor (în fapt : văduvă cu şase copii), a achitat toate cantităţile, ba i s-a luat mai mult - însă… nu i s-au dat bonuri… Or, fără bonuri, n-ai dat cota ! O altă văduvă avea bonuri - dar, în absenţa ei, a venit tovarăşul Boris Mamişov, preşedintele selsovietului, a cerut copiilor bonurile, a "recalculat", a anunţat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forţa, a luat tot ce a găsit - şi a plecat. Văduva a făcut reclamaţie (s-a adresat lui Stalin !), dar nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a… abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia "dezrobită" de Armata Roşie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbaţii) s-a plâns, pentru a treia oară, că "tovarăşul Canaev, secretar de partid" i-a dublat (pe hârtie) suprafaţa agricolă, deci şi cotele, fiindcă "el a vrut să mă batjocorească şi eu n-am vrut şi el a zis că mă trimite în Siberia dacă nu mă las lui".

Cotele, aşa cum le voiau Ruşii, au provocat, întâi, ***foamete***. Apoi, consecinţă : actele de violenţă ale celor care nu avea nimic de mâncare contra celor care mai aveau ceva… Puterea comunistă rusească le-a numit : **"banditism"** (calificativ avînd conotaţie politică). Câteva condamnări penale - extrase din cercetarea cererilor de graţiere :

- B.T., din Drochia, Bălţi, ţăran sărac, analfabet, fără partid, ***“conform articolului*** **d** ***al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat”;***

- P.E., ţărancă din jud Bălţi, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, ***“condamnată la 3 ani închisoare şi interdicţie de drepturi de alţi 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina - pentru agitaţia de a nu preda cotele”;***

- C.S. muncitor din oraşul Bălţi, ***“condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de şroturi”*** (deşeuri cerealiere) ;

- M.A., ţăran chiabur, din raionul Căuşeni, ***“condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat”.***

În fine, două cazuri ce ar părea ieşite de sub dubla pană a lui Ilf şi a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice - citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de graţiere :

- “Cârlan Teodor, n. 1921, ***condamnat*** de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chişinău, ***la l an detenţie pentru furtul unei pâini”*** (parcă am citit ceva-undeva-despre-aşa-ceva în literatura franceză…);

- “Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreţinere. ***Condamnat*** la 18. 2. 1946 de judecătoria narodnică a sect. 3, Lenin, or. Chişinău ***la 1 an închisoare pentru furtul unei pâini”.***

Nota : aceştia **au fost graţiaţi - după executarea pedepsei**…

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ !) : în 1947, Basarabenii (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecaţi şi condamnaţi după Codul Penal al… RSS Ucrainene !

De acolo să li se tragă lui Constantinescu, Zoei Petre, lui Severin, lui Ciauşu, lui Pleşu, lui Gabriel Andreescu, şi a altor “români” dezgustătoarea-le ucrainofilie ?

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou - chiar din titlu :

“Informaţia viceministrului ocrotirii sănătăţii al RSS Moldoveneşti N.N. Ejov către Preşedintele consiliului de miniştri al RSSM G.I. Rudi şi secretarul CC. al PC(b) M N.G. Covali ***despre spitalizarea bolnavilor de distrofie şi asigurarea întreţinerii lor”*** (s. m. P.G.).

“În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor consiliului Miniştrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică

*funcţionau 10.000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare şi asignaţii numai până la 1 august (*informaţia poartă data : 27 iunie 1947 - n.m. P.G.*). Ţinînd cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum şi de existenţa multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internaţi actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începînd cu 1 august"* (…).

Am ajuns şi la ***asta. Asta,*** cronologic, începuse mai demult, însă abia acum autorităţile ruseşti îi spun pe nume. Citez din informaţia şefului secţiei judeţene Bender (Tighina), A.D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M. D.K. Bîcikov despre "situaţia" din satul Sălcuţa raionul Căinari :

"Am fost informaţi că locuitoarea C.I., n. 1903, din ţărani chiaburi, analfabetă, foloseşte în alimentaţie carne de om. Controlul faptelor a stabilit : C.I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soţului său, C. V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o şi a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C.I. a recunoscut că şi-a omorît soţul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. Împreună cu soţul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat şi pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentaţie. În aceiaşi lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 şi 5 ani şi au mâncat cadavrele. După un timp, C.V. (soţul - n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiţă de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căuşeni, pe numele F., a omorît-o şi împreună cu soţia au mâncat-o".

Această informare - politico-poliţienească - poartă data de 5 aprilie 1947. Însă şi mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch şi B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară şi psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătăţii a RSSM o notă cuprinzînd rezultatul studiului în raionul Cangaz, judeţul Cahul. Citez:

"(...) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie şi canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistaţi până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale şi psihiatrice au fost supuse 9 persoane".

"Concluzii : (…) În timpul cercetării a ieşit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie şi canibalism au fost luate la timp în evidenţă de către organele MAI şi cazurile înregistrate nu reflectă

starea reală de lucruri, adică proporţiile mari ale necrofagiei şi canibalismului în acest raion la ora actuală (s.m. P.G.)*”.*

În sfârşit !, ne-am spus. Chiar mai târziu (pentru mulţi prea târziu - însă **pentru a-i salva pe cei încă în viaţă, se vor lua măsuri adecvate - adică se va suprima cauza :** ***foametea provocată de ruşi.***

Ne-am înşelat. Fiindcă iată ce scriu aceşti doi - totuşi, medici - în continuare :

“Primele cazuri de necrofagie şi canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente şi nici penalizarea criminalilor şi, în virtutea acestui fapt, ***elementele de acest tip şi-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite*** (s.m. P.G.)*”*

Vasăzică victimele, acei nefericiţi oameni, ţărani, unii analfabeţi, spoliaţi, înfometaţi de Puterea Centrală de la Moscova - erau “elemente” ! “Elemente” care abuzaseră de Puterea Sovietică - cum anume ? Simplu : “formându-şi impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite”! Care fapte : cumva înfometarea, animalizarea oamenilor - acţiune politică, deliberată a Ruşilor asupra ne-ruşilor şi a ne-sovieticilor? Da de unde ! “Fapta” este, sub pana doctorilor Averbuch şi Morozov *canibalismul* la care au fost împinşi, constrânşi, obligaţi bieţii oameni.

Altă invenţie rusească : pentru a… combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i “lămureşti” pe oameni că nu-i frumos să se mănânce între ei, iar pe cei care nu ţin seama de avertisment, să-i pedepseşti cu severitate !

Există în raport o explicare (medicală) a faptelor :

“Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 zile) şi prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic şi diminuare a tonusului emoţional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezenţa unor psihoze clar conturate la momentul săvârşirii crimelor pare a fi imposibilă”.

Iată ce “consideră” medicii Averbuch şi Morozov :

“În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidenţa art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean, pe solul moldovean ! - probabil de acea dată articolul prevedea o derogare, însă pe care raportorii nu au acceptat-o - n.m. P.G.) *şi trebuie să fie recunoscute responsabile”.*

Am ajuns la capitolul *Propuneri* - ei, ce propun cei doi medici, în

vederea “eradicării” ? - iată cele 8 puncte :

“1. Toate persoanele vinovate de săvârşirea unui asemenea gen de crime necesitînd tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare ;

“2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat şi să fie trase la răspundere, în regim de arestare ;

“3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie şi să ia măsuri eficiente de supraveghere a populaţiei, precum şi să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor ;

“4. Organele Ministerului Securităţii, în cazul analizării acestui gen de fapte să-şi focalizeze atenţia asupra posibilei agitaţii provocatoare din partea elementelor duşmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral şi psihic la săvârşirea crimelor, (Cahul - nota şi sublinierea mea, P. G) *;*

“5. Procuratura şi MAI să explice la faţa locului gravitatea acestor crime;

“6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigenţelor stabilite a cadavrelor şi paza cimitirelor ;

“7. Reieşind din situaţia materială grea a populaţiei, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele şi organizarea unor puncte alimentare pentru toţi ceilalţi copii ;

“8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populaţiei despre caracterul criminal al infracţiunilor şi despre tragerea la răspundere pe care o implică.

Comisia medico-legală şi psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch”.

La 16 iunie 1947, era transmisă informaţia :

“La 31 mai 1947 în satul Pituşca raionul Călăraşi, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală şi, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentaţie. (...) Când mama O.N. şi fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuţitul, apoi l-a dezmembrat şi l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentaţie această carne, lăsînd o porţie şi pentru unchiul B., însă în absenţa lui N. surioara a mâncat-o

şi pe aceasta”.

Să nu se creadă că **toţi** Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci şi alte “alimente” specifice societăţii sovietice - cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume - raportul din 5 iunie 1947 întocmit de viceministrul ocrotirii sănătăţii al RSS Moldoveneşti, Hechtmann, al şefului direcţiei Chişinău, Discalenko şi al medicului neuropatolog Beidburd zice :

”Între 1 mai şi 4 iunie a.C. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicaţie cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridichioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunţată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii : 3-5 zile.

“Tratamentul a constat în administrarea salolului cu urotropină, cafeină şi lapte dulce.

Cu populaţia s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentaţie a plantelor otrăvitoare”.

Or fi spus supravieţuitorii : «Slava Bogu !» că n-au fost arestaţi şi condamnaţi, ca cei care foloseau în alimentaţie propriii copii.

Iată şi o statistică : “Estimarea populaţiei rurale a RSS Moldoveneşti la data de l ianuarie 1948”.

“*La 1. ian. 1948 populaţia rurală număra 1.737.000 persoane ; 780.500 populaţie masculină, 965.500 feminină. Faţă de începutul anului 1947 populaţia s-a micşorat cu 193.900 oameni* (dar faţă de anul 1944, când a început re-Ocupaţia Sovietică ?, dar faţă de 1940 - înainte de Ocupaţia Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra peste 2.500.000 de locuitori - adevărat, inclusiv citadinii ? - întrebarea mea, retorică - P.G.). *Descreşterea populaţiei reprezintă 10 % faţă de anul precedent, respectiv 12,7 sex masculin, 7,7 la feminin. Cea mai mare mortalitate : grupa de vârstă de 2 ani : 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300 persoane.”*

Raport al Ministerului Afacerilor Interne din Moldova, Tutuşkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

“Ca rezultat al ocupaţiei române şi a secetei anilor 1945-46 (n-ar fi fost mai just-bolşeviceşte să nu pomenească nimic de “secetă”, doar de “moştenirea ocupaţiei române” ? - n.m. P.G.), *situaţia alimentară a Republicii Moldoveneşti este extrem de grea - mai ales la ţăranii din raioanele Chişinău, Bender, Cahul, şi parţial Orhei şi Bălţi. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se*

numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situaţia pe raioane: Chişinău : 13.717, Bender : 9.301, Cahul : 6.755, Orhei : 920, Bălţi : 50. (...) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriţiei, fără să dispună de un kilogram de pâine.

"În satele Baimaclia şi Sălcuţa, raionul Bender, familii întregi - câte 3-5 persoane - suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II şi III. (...) În raionul Leova subnutriţia şi inaniţia au doborît un mare număr de copii de vârstă preşcolară. În urma unui examen medical din 19 localităţi, din totalul copii : 2.101 suferă de sunutriţie 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populaţiei: oamenii mor în sate, pe drumuri, în oraşe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946 : 5.714 , iar în comparaţie cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (...) În ultimul timp organele de miliţie din Chişinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriţie 269 persoane, inclusiv 115 copii.

"(...) Cresc proporţiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la oraşe, în căutarea unei bucăţi de pâine. (...) Numai prin instituţiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi. (...)

Din cauza dificultăţilor de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraţionist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reuşind să treacă graniţa - în total 209. (...) în republică au fost luate în evidenţă peste 100 persoane care intenţionează să fugă în România. Din numărul lor fac partea mulţi ţărani săraci şi mijlocaşi".

Imaginaţia teroristă a Aparatului Represiv Rusesc era nelimitată: "Vinovaţii" puteau fi foarte bine (şi cumplit) pedepsiţi pe loc, în satele şi în oraşele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transportare, de alimentare - chiar şi în lagărele din Siberia deţinuţii primeau o porţie de ceva… - printr-un ordin de la Moscova, executabil în două faze:

a) confiscarea totalităţii cerealelor de la ţărani :

b) interdicţia strictă de a circula în alte localităţi, regiuni, republici, în căutare de hrană.

Rezultatul nu a întârziat să se arate - doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34 ; mijloace : minime. Operaţia : curată, ieftină, eficace : au dispărut câteva sute de mii de duşmani-ai-poporului ! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic !)

Supravieţuitorii unui astfel de "tratament", cei care priveau de 50 ani peste Prut, cu speranţă, au, fost, după "Revoluţia Română" din decembrie 89 respinşi, refulaţi peste graniţă - şi încă ce graniţă !: cea de pe Prut, dintre "Republica Populară Română" şi provinciile româneşti Basarabia şi Bucovina răpite şi prefăcute în "teritorii sovietice" era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS şi China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului - dar fără… zid din beton - nu doar de tovarăşii Iliescu, Roman, Brucan, Caraman şi alţi sovietici-în-civil, ci de - cine ar fi crezut : de Tatăl Naţiei, Seniorul C. Coposu şi de securiştii ardeleni.

Iar acum, urmînd "Linia Naţională a Ţărănismului Ardelean", au fost oferiţi, dăruiţi (nici măcar vânduţi !) de aceşti, nu imbecili, ca să aibă circumstanţe atenuante - ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloşiilor lor : Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu, fost activist activist de partid, purtat în zgardă de Securitate, Zoe Petre, fostă-prezentă-viitoare activistă de partid - aceştia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, (ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat : Ciauşu), precum şi inconmensurabilul intelectual Andrei Pleşu, şi el un căţel - altfel cult ! - dus în lesă de Organ…

Şi iată - pentru a câta oară ? - confirmat, în latura lui adevărată, criminală : mioritismul cu care se tot laudă Românii analfabeţi. Acela care constă în, simplu : vinderea de frate : şi în uciderea de frate.

29 iunie

Azi. Azi la prânz mă întâlnesc cu Afgan'ul. Şi cu Victor.

Nu mă simt curat faţă de ei : promisesem că o să fac ceva dar, iată, sunt pe punctul de a încheia altceva.

Vorbesc de cartea-cu-Afgan'ul.

Mâine la prânz te prezinţi la un examen - proba scrisă… Ai lucrat din greu la pregătirea lui, dar te duci cu sentimentul că ai să-l ratezi. Pe *acesta*. Însă nu ţi-e frică să te prezinţi ; şi nu vei regreta că nu l-ai luat.

Examenul de bacalaureat… În primele clase de liceu fusesem un bun elev la matematici - vreau să spun : mai ales la geometrie şi la algebră ; însă când am început a face trigonometrie, voi fi avut alte preocupări, fiindcă am ratat "intrarea" în ea şi pe-dinafară am rămas ;

mai târziu, descurajat, n-am făcut nici un efort de recuperare. Îmi era frică de examenul scris la matematici - singurul, însă neluat, m-ar fi făcut să pierd bacalaureatul. Când au fost scrise pe tablă datele pro- blemei, am înţeles că voi pica - deci m-am liniştit. Pentru că eram într-o formă bună şi ca să nu dau foaia albă, am începu a umbla pe hârtie cu compasul, cu rigla (cu ochiometrul…). Bine-înţeles, construirea unei figuri geometrice trebuia să fie rezultatul demersului algebro-trigonometric, însă, după un prost obicei, eu începeam cu sfârşitul. Rezultatul ? Toţi cei care ştiau matematici - au greşit : s-a întâmplat ca profesorul să se înşele scriind pe tablă datele problemei, cu o singură cifră dar suficient ca rezultatul (grafic) să fie falsificat ; s-a întâmplat ca ceea ce desenasem eu să fie… mult mai aproape de realitate, chiar dacă pe hârtia predată nu existau, scrise, decât datele problemei, desenul şi menţiunea : “Rezolvat prin construcţie”.

Greşeala profesorului : salvarea mea. Ca să se înăbuşe scandalul, Consiliul profesoral a hotărît să le dea celorlalţi elevi media notelor din cursul anului, iar mie… notă de trecere… Colegii însă bănuiau că aş fi cunoscut rezultatul - altfel de unde aveam eu “rezultatul” : acel triunghi (era un triunghi !) “aproape exact” ? - când lor le ieşise… orice altceva ? Altfel ?

De ce am povestit asta ?

Ştiu eu de ce. Oricum, de atunci (a trecut aproape o jumătate de veac…) am avut alte prilejuri de a rezolva prin construcţie problemele de care mă ciocneam…

Vreau să spun : mă consolez, acum, că le-am rezolvat…

Ziceam că mâine am să merg la întâlnire cu un dublu sentiment : de vinovăţie - că i-am trădat pe amândoi, nescriind - în fine, nemaiavînd de gând să scriu cartea cum promisesem ; şi cu oarecare, puţină, oleacă de mândrie - că am şi scris cartea !

Un fel de a zice. Cartea asta nu va fi niciodată scrisă. Corectez : Nu va fi fi încheiată vreodată.

Am introdus, atât amintiri, comentarii, texte deja-scrise, deja-publicate : în romane, în mărturii, în jurnale, în volumele de publicistică.

În asta chiar că nu încerc vreun simţământ de jenă ; dar niciunul : m-am repetat - pe mine m-am repetat ; m-am furat - pe mine; pe mine însumi m-am “plagiat”. Cui nu-i plac repetările, revenirile, reluările mele să fie sănătos, să nu citească această carte. Mai ales că

nu aduce noutăţi : Românii, analfabeţi din tată-n fiu, vor pretinde, pe loc : ei “ştiau” de multă vreme (şi muuult mai “dezvoltat”); Francezii nu ştiu nimic din “Istoria Românilor” - şi nu suferă din pricina asta.

Românilor care şi-au făcut viaţa pe reproşuri la adresa altora, cu precădere a Occidentalilor : că nu ne-au scăpat de Ruşi, ei ; că nu ne-au liberat, ei, mai devreme de Ceauşescu, iar după 89, că nu ne “bagă” în Europa şi în NATO - în fine : că nu cunosc - ei, Francezii, de pildă - nimic despre istoria şi cultura românească în afară de Dracula-Nadia Comăneci-Ilie Năstase - le-o întorc, cu o întrebare vicioasă (o puneam cu mult înainte de conflictul din Kosovo) :

«Dar noi, Românii, ce ştim - de pildă - despre istoria şi cultura Albanezilor ?»

În timpul războiului din Kosovo s-a dovedit (printre altele): nu doar Românul de rând, cel avînd abia şapte clase, habar n-avea de istoria elementară a populaţiilor din Peninsula Balcanică, dar intelectuali de vază, străluciţi directori de conştiinţă (ca aristocratul Paleologu, “ambasador al golanilor” la Paris (în fapt, ambsador al lui Iliescu, nu al lui… Titulescu) ; ca tovarăşul Octavian Paler, aparatcik, membru al C.C., gazetar-în-Occident pe timpul comunismului, apoi şef al Televiziunii sub Ceauşescu, devenit încruntat moralizator al naţiei, ca orice ardelean, başca filorus până la greaţă : - aceştia au scris enormităţi, neadevăruri grosolane, atât despre Albanezi, cât şi despre Sârbi. Ei - printre alţii - au confundat indignarea-reprobarea bombardamentelor NATO cu… adevărul. Fiindcă, vai, fapta (condamnabilă) a “Americanilor” de a-i fi bombardat pe Sârbi nu a conferit în niciun fel Sârbilor şi statutul de victimă nevinovată.

Dacă deştepţii aceia de Amerloci mi-ar fi cerut părerea (şi mai ce: nu cumva şi cheia de la cassa cu bani?, vorba lui Ostap Bender), nu le-aş fi oferit soluţii miraculoase, ci un curs-scurt de… memorie :

- dar aşa, chiar aşa făcuseră Anglo-Americanii în timpul celui de al doilea război mondial, cu Germania : o bombardaseră, o bombardaseră, o bombardaseră, nu doar în scopul de a distruge uzine şi căi de comunicaţie - ci şi acela de a teroriza populaţia, până la o determina să se ridice, ea, împotriva criminalului dictator, Hitler ! (deşi Englezii ar fi putut să se uite în oglindă : bombardarea sălbatică a Londrei a împins populaţia să-l ia pe Churchil de papillon şi să-l dea jos de pe tronul de prim-ministru ?) ;

- dar aşa au făcut Anglo-Americanii în 1944, şi cu noi, Românii: au bombardat, au bombardat, nu doar "obiective strategice" (petrolul) ci şi civile. Ca Bucureştiul - şi încă într-o duminică (4 aprilie); şi, nu întâmplător, Duminica Paştelui, cea mai mare sărbătoare ortodoxă. Atunci printre victime (câte : cinci ? şapte ? zece mii ?) a fost şi fratele mai mic al tatei, unchiul Ignat Goma. În ce scop, bombardamentul? Dar se vedea cu ochiul liber, de la Washington : în nobilul scop de a teroriza populaţia şi a o încuraja (!) să-l răstoarne pe bestialul dictator Antonescu !;

- aşa au făcut Anglo-Franco-Americanii în 1990, cu Irakul : l-au bombardat, l-au bombardat, nu doar ca… pedeapsă pentru invadarea Kuweitului şi nu numai pentru că avea (sau era pe punctul de a avea) arma atomică - ci, potrivit luminoasei strategii occidentale : de a aduce populaţia la exasperare şi a o determina să-l alunge - ea, cu mâinile ei - pe dictatorul fioros, Saddam !;

- aşa au făcut "Americanii" în Iugoslavia : tot în scopul (nobil! - că ei nu se amestecă în treburile interne ale altora !) : de a-i împinge pe Sârbi să-şi ia soarta în mâini şi să-l răstoarne pe nemernicul dictator Miloşevici, au distrus o ţară deja ruinată de criză, de (ne)ieşire dintr-un comunism… şi el, naţionalist ;

- în fine, aşa face în momentul de faţă, "prelungirea Americanilor în Orientul Mijlociu : generalul Sharon" : bombardează cu helicopterele şi cu avioanele de vânătoare (altfel, americane !) şi distruge cu tancurile bărăcile şi corturile şi livezile Palestinienilor, pentru ca aceştia să-l repudieze (cel puţin !) pe dictatorul-teroristul-hitleristul-antisemitul Arafat (altfel laureat al Premiului Nobel pentru Pace în tandem cu Shimon Perez, ministru de externe al lui Sharon) !

Încă o dată : agresiunile suferite nu conferă automat agresatului mantia imaculată a nevinovăţiei :

- Germanii erau, totuşi, vinovaţi, pentru că îl urmaseră - disciplinaţi - pe Hitler în "opera" lui de distrugere (şi de autodistrugere) ;

- Românii erau, totuşi, vinovaţi că îl urmaseră - nedisciplinaţi, dar îl urmaseră - pe Antonescu în trecerea Nistrului, în tentativa de lichidare a Evreilor şi a Ţiganilor ;

- Irakienii erau şi ei vinovaţi că participaseră la "pacificarea" Kurzilor şi la invadarea Kuweitului ;

- Sârbii sunt vinovaţi pentru faptul că l-au urmat pe Miloşevici în "cruciada" lui bolşevică împotriva Croaţilor, a Bosniecilor, a Kosovarilor ;

- Israelienii sunt vinovaţi că îl urmează pe Sharon în “politica” lui criminală (şi sinucigaşă, pentru că din 1948, când şi-au căpătat o ţară, Evreii nu mai alcătuiesc “poporul ales” - ci unul ca celelalte) de incendiere a Orientului Mijlociu, prin alungarea de pe pământul lor, iar acum de tentativa de lichidare - a Palestinienilor rămaşi.

Iată că nu doar Românii mei sunt amnezici… Şi iată că nu numai Românii gândesc de-a-n curulea.

Ce fiinţe cretine au populat Pământul !

Întorcîndu-mă la iubiţii mei compatrioţi, chiar foşti prieteni, ca Paleologu : am fost uimit, îndurerat, revoltat de ignoranţa lor în materie de istorie elementară. În timpul războiului din Kosovo, în România a izbucnit şi un “război” ideologico-religios-etnic. Nici nu-i mai amintesc pe gazetarii - în fine : pe cei care, în virtutea faptului că scriseseră, până în 1989, la gazetele de perete, fie declarat comuniste, fie “pur-culturale”, se credeau îndreptăţiţi să-şi etaleze profunda ignoranţă agresivă - ci mă gândesc la acei scriitori care, în timpul liber, “se exprimau despre trebile cetăţii”.

Şi, vai, emiteau numai prostisme.

De pildă : “[Sârbii] au încercat să-i creştineze pe Albanezi, dar aceştia au refuzat, au rămas musulmani…”

- când, se ştie : Illyrii (strămoşii Albanezilor) erau creştini din secolul IV iar Slavii, revărsaţi şi peste ei în secolul VI aveau să mai aştepte alte trei (secole) până când să se creştineze - prin decret ; cât despre islamizarea unor populaţii din balcani, cine oare (cronologic) s-au turcit întâi : Albanezii ori Slavii (ba chiar Sârbii) numiţi azi : Bosnieci ?;

De pildă : “Albanezii au fost de totdeauna auxiliari ai Turcilor - Sârbii niciodată…”

- când ar fi trebuit să se ştie : cel care a luptat împotriva Turcilor la Kosovopolje II (1448), numitul Skanderbeg a fost albanez, nu sârb; comandantul armatei creştinilor (printre participanţi : Vladislav al II-lea, domnul Ţării Româneşti, împreună cu 4.000 arcaşi, iar Ţara Moldovei trimisese 3.000 călăreţi), numitul Iancu de Hunedoara, guvernator al Ungariei, era român - nu sârb ; în schimb, sârb-curat era despotul Gheorghe Brancovici, cel care, după ce s-a prefăcut că luptă împotriva “păgânilor”, profitînd de înfrângerea suferită de creştini, l-a (re)ţinut închis pe Iancu de Hunedoara în cetatea Semendria, pe Dunăre, până i s-a plătit răscumpărarea ;

- mult mai devreme (după dezastrul de la Kosovopolje I, în 1389 şi după moartea kneazului Lazăr - **aliat cu Bosniecii şi cu Macedonenii**), în 1394, Turcii conduşi de sultanul Baiazid Ildîrîm au trecut Dunărea în Ţara Românească. Mircea cel Bătrân i-a bătut, la Rovine şi pe Turci (cca 40.000) dar şi pe cei 8.000 sârbi aliaţi ai Turcilor, conduşi de ne-Turcii Ştefan Lazarevici, de Marko Kraljevici, de Konstantin Dragaşevici…

- De pildă :"Frăţia de arme sârbo-română…"

- au existat înrudiri frecvente între familiile domnitoare ; au existat numeroşi refugiaţi sârbi în ţările române, mai cu seamă călugări (nu au fost singurii fugiţi de urgia turcească ; au venit şi Greci şi Bulgari şi Albanezi), dar nu se poate vorbi de o "frăţie civilă" sârbo-română ;

- cât despre… "frăţietatea întru ortodoxie…". Ardeleanul Octavian Paler să nu ştie nimic despre comportamentul episcopilor sârbi : analfabeţi, beţivi, curvari - şi cerşetori ! care s-au purtat ca nişte porci (Turcii, toleranţi cu alte religii, ar fi putut să fie calificaţi : "păgâni") cu credincioşii români din Transilvania ?

"Frăţia sârbo-română…"

Să fie întrebaţi Românii care încercau să fugă de comunism, după 1944 şi credeau că vecinii noştri ne sunt, dacă nu de-a dreptul favorabili, măcar neutri : privesc în altă parte… Iar Sârbii - sătenii, ţăranii porneau la vânătoare de valahi, ca să primească de la miliţie preţ pe cap de prins ; iar autorităţile, dacă nu-i dădeau înapoi grănicerilor români (preţul : un vagon-cisternă de petrol, de persoană ; un vagon de sare - de persoană), îi internau în lagăre de muncă infernale, mai cu seamă în ucigaşele mine de cărbune. Puţini au supravieţuit, evadînd, ajungînd în Italia ;

Să fie întrebaţi despre "frăţia sârbo-română" sutele de mii - unii vorbesc de peste un milion - de români din Iugoslavia, care nu sunt recunoscuţi ca minoritate - şi, după modelul rusesc, sunt înregistraţi, fie ca "vlahi", fie ca "români", fie ca "aromâni"…

Şi încă şi încă…

Ar mai fi trebuit să scriu - ah, de ce nu pot "scrie" o hartă !- în legătură cu traseul frontierei "R.S.S. Moldoveneşti", atât de ticălos făcut, încât bănuiesc pe vreun strătrănepot al ducelui de Richelieu de a fi umblat cu creionul pe-acolo.

Azi e ziua. Şi Onomastica mea şi întâlnirea cu Afgan'ul.

M-am uitat în calendarul (ortodox) : ieri, 28 au fost pomeniţi "Chir şi Ioan, doctorii fără arginţi". Eu ştiam de doctorii-fără-arginţi Cosma şi Damian, dealtfel, o carte începută prin 1978, abandonată destul de repede - era, în intenţia mea, una veselă, o "operă" comică… - avea titlul **Cosma şi Damian**…

Câte cărţi neterminate pot număra ? Multe, domnule : **Durerile facerii** - cea pentru care am fost arestat în 1956 ; **7-1**, romanul ; eseul fără titlu - ambele confiscate de Securitate în 1977 ; apoi în exil : "**Utopia**" - cartea în care mă jucam, eu, cu creionul pe hartă şi făceam, din nimica, *Nistria* ; **Cosma şi Damian**, amintita, precum şi o altă pereche de nume : **Petru şi Pavel**… Să tot fie cinci ficţiuni şi un eseu.

"Oprirea" unora (ca **Durerile facerii**) prin arestarea din 1956 mi-a provocat mai degrabă satisfacţie (când mă gândeam la ea), cu toate că, chiar în celulă fiind, ştiam că e proastă. Îmi ziceam : «Proastă: cartea - dar bun : scrisul…» şi mă simţeam readus la suprafaţă, unde mă bălăcăream o zi-două… Niciodată nu am sonorizat gândul (însă l-am purtat în gând, ca pe un medalion la gât - acesta: «Cei mai mulţi dintre colegii de închisoare se află aici pentru :

a) *ce au fost* (miniştri, legionari, ofiţeri, ţărănişti, chiaburi, călugări, etc…;

b) [pentru] *ce au făcut* : acte de rezistenţă, fie de-a dreptul armate, fie prin manifeste răspândite, fie prin cuvinte rostite - împotriva comuniştilor, împotriva Ruşilor… Eu eram singurul (dintre cei cunoscuţi direct, în închisoare ori din auzite) care… se manifestase printr-o carte (fie aceea şi neterminată ; fie şi proastă), carte din care citise, în public.

Bineînţeles, eram un mucos ca deţinut şi un nimica-toată ca scriitor - dacă nu publicasem nimic… Erau mulţi scriitori în închisoare, însă nu pentru vreun text recent - cu atât mai puţin unul făcut public. Când l-am cunoscut pe I. D. Sîrbu (în celula 12 din Jilava, în iarna 1957-58), am aflat că fusese condamnat pentru "omisiune de denunţ", însă, el era sigur că şi pentru o piesă de teatru, **Sovromcărbune**, pe care o dăduse unor prieteni "să citească, dar să nu mai spună cuiva…". O dăduse la citit, nu o citise el însuşi - nu era vreo diferenţă de tratament, dar eu măcar aveam satisfacţia (mută) de a-mi fi sonorizat ceea ce scrisesem…

Cu atâta rămăsesem.

M-am uitat la ceas : în cel mult zece minute trebuie să plec la întâlnire. Mă întâlnesc cu… Cu cine mă întâlnesc ?

Văd eu, acolo… Mă descurc eu, “prin construcţie”.

Cartea rămâne aşa, neterminată.

Nu e prima - e ultima.

Paris, 29 iunie 2001